# Unknown

# Unknown

În cuptorul SUFERINŢELOR

Se întâmplă minuni şi astăzi

în cuptorul suferinţelor

Se întâmplă minuni şi astăzi

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României Se întâmplă minuni şi astăzi trad.: Cristian Spătărelu. galaţi: Egumeniţa; Alexandria: Cartea Ortodoxă, 2012 ISBN 978-606-550-075-4 ISBN 978-606-529-188-1

I. Spătărelu, Cristian (trad.)

28

În cuptorul suferinţelor

Se întâmplă minuni şi astăzi

Traducere de Cristian Spătărelu

Carte tipărită cu binecuvântarea Prea Sfinţitului Părinte GALACTION, Episcopul Alexandriei şi Teleormanului

Editura Cartea Ortodoxă 2012

Traducerea a fost făcută după originalul TINONTAI ©AYMATA ZHMEPA; EKAOZEIZ «OP0OAOSOZ KYWEAH»

Prolog

Minunea nu înseamnă mereu faptul că sănătatea trupească ne este redată, fiindcă o minune care se întâmplă pentru trup nu durează veşnic. Minunea este cea care vindecă sufletul, nu doar trupul.

Scopul minunii este să devenim trăitori ai Bisericii lui Hristos care este spital duhovnicesc.

Vor oamenii din lume să vadă dovezi despre misiunea Bisericii? Iată, oamenii au fost vindecaţi, la trup şi la suflet aici în viaţa aceasta, pentru ca sufletul lor să meargă pregătit dincolo, în viaţa veşnică.

6

De ce există durere şi încercări în viaţă?

Un răspuns la întrebarea „de ce există durere“ sau „de ce mi se întâmplă mie”, nu e posibil să-l dăm cu raţiunea. Trebuie să intrăm în spaţiul credinţei ortodoxe, care este revelaţie dumnezeiască şi descoperire a tainei credinţei. De aceea credinţa noastră leagă viaţa şi moartea de durere, după exemplul lui Iisus, care a suferit dureri mai mari decât oricine înainte de moartea Sa, şi nu doar dureri trupeşti, ci şi sufleteşti.

Sensul durerii este atribuit de credinţa noastră înţelepciunii lui Dumnezeu... Doar Domnul cunoaşte motivul pentru care foloseşte durerea din iubire, şi doar ca mijloc de mântuire. Dumnezeu ne cercetează prin durere pentru folosul nostru veşnic, dorind să ne mântuiască. Iisus Hristos a sfinţit durerea prin învăţătura Lui, prin lacrimile Sale, prin pătimirea Lui omenească, prin acceptarea suferinţei, prin răstignirea Lui pe Cruce. A sfinţit-o prin cinstitul Său sânge şi prin moartea Sa.

De atunci creştinii care îl au ca model pe Domnul Iisus sunt chemaţi să-L urmeze pe calea cea strâmtă a durerii văzute în cele două sensuri ale ei, durerea ca suferinţă şi durerea ca nevoinţă. Să nu uităm mângâierea înţelepciunii dumnezeieşti care spune adresându-se fiecăruia ca unui copil al său:

7

„Fiule, să nu nesocoteşti învăţătura Domnului şi să nu te fereşti de cercetările ei, chiar dacă îţi vor pricinui dureri. Căci cel pe care Domnul îl iubeşte, ca pe un fiu adevărat al Lui, îl ceartă, fiindcă vrea să fie al Lui." Răbdaţi această certare, căci Dumnezeu vă consideră fii ai Lui.

Prin curăţirea pe care ne-o dăruieşte durerea întru Hristos, prin sfinţenia izvorâtă din acceptarea întru mulţumire a durerii, Dumnezeu ne scapă de beţia amară a plăcerilor amăgitoare care nasc suferinţă şi deznădejde, trândăvie şi necredinţă.

(Din volumul Taina durerii, al părintelui Eusebiu,

Editura Stupul Ortodox, 2005).

8

Nichifor Leprosul 1890-1964,

atletul strălucitor al nădejdii

Părintele Nichifor (în lume Nicolae) s-a născut într-un sat muntos din Hania, Sirikari. Părinţii lui erau ţărani simpli şi evlavioşi şi au murit pe când era încă mic copil, lăsându-l orfan. Astfel, la vârsta de 13 ani a plecat de acasă, a mers la Hania şi a început să lucreze acolo la o frizerie. Atunci au apărut şi primele semne ale leprei. în vremurile acelea leproşii erau izolaţi pe insula Spinaloga, întrucât lepra, fiind o boală molipsitoare, era întâmpinată cu frică şi respingere.

Atunci când Nicolae a împlinit vârsta de 16 ani şi când semnele bolii au început să se vadă, pentru a scăpa de izolarea pe insula Spinaloga, a plecat cu o corabie în Egipt. Acolo a lucrat în Alexandria, tot la o frizerie, însă semnele bolii deveneau din ce în ce mai vizibile, mai ales pe mâini şi pe faţă. De aceea, cu ajutorul unui preot, s-a refugiat la Chios unde era pe atunci un spital pentru bolnavii de lepră, în care preot era părintele Antim Vaianos, Sfântul Antim de mai târziu. Nicolae a ajuns la Chios în anul 1914, la vârsta de 24 de ani. La spitalul de leproşi din Chios, care era un complex de căsuţe frumoase, se afla

bisericuţa Sfântului Lazăr, unde se păstra icoana făcătoare de minuni a Maicii Domnului.

9

în acest loc s-a aflat pentru Nicolae arena virtuţilor. în doi ani Sfântul Antim l-a socotit pregătit pentru schima îngerească şi l-a tuns monah, cu numele Nichifor. Boala înainta şi din lipsă de medicamente potrivite (medicamentul s-a aflat mai târziu, în anul 1947).

Părintele Nichifor trăia în ascultare deplină, în post aspru, lucrând în grădină. A notat într-un caiet minunile Sfântului Antim pe care le-a văzut cu ochii lui (multe dintre ele aveau legătură cu vindecările demonizaţilor).

Exista o legătură duhovnicească specială a Sfântului Antim cu monahul Nichifor care „nu se depărta niciun pas de acela", după cum menţionează părintele Teoclit Dionisiatul în cartea Sfântul Antim din Chios. Părintele Nichifor se ruga noaptea ceasuri întregi, făcând metanii nenumărate, nu se contrazicea cu nimeni, nici nu întrista pe nimeni şi era cântăreţul principal al bisericii. însă din pricina bolii lui, încet-încet şi-a pierdut vederea şi astfel cânta troparele şi rostea Apostolii pe dinafară.

în anul 1957 spitalul de leproşi din Chios s-a închis, iar pe bolnavii rămaşi, împreună cu părintele Nichifor, i-au trimis la centrul de combatere a leprei Sfânta Varvara, din Atena. în vremea aceea părintele Nichifor avea aproximativ 67 de ani. Membrele şi ochii i se schimbaseră cu totul, fiind deformate de boală.

Acolo, la Centrul de combatere a leprei, trăia şi părintele Evmenie care fusese şi el atins de lepră, dar prin tratament medical eficient se vindecase complet.

10

S-a hotărât însă să rămână pentru tot restul vieţii sale la acel centru, lângă ceilalţi bolnavi pe care îi îngrijea cu multă dragoste. Astfel, a devenit ucenicul părintelui Nichifor căruia Domnul, ca răsplată pentru răbdarea lui, îi dăruise multe harisme. Mulţime de lume venea în umila chilie a monahului lepros Nichifor, la Sfânta Varvara, ca să ia binecuvântarea sa. Iată ce povestesc unii dintre cei care l-au cunoscut: „Pe când părintele era ţintuit la pat, cuprins de răni şi de dureri, nu cârtea, ci arăta mare nădejde. Avea harisma mângâierii celor suferinzi. Ochii îi erau mereu iritaţi, nu vedea aproape deloc, mâinile îi anchilozaseră iar picioarele îi paralizaseră. Cu toate acestea, era foarte blând, vesel, surâzător, povestea întâmplări plăcute, era mulţumit. Faţa lui, mâncată de semnele bolii şi de răni, strălucea şi primeau multă bucurie cei care-l vedeau pe acest om sărman şi extrem de bolnav care zicea: „Slăvit să fie sfânt numele Tău".

La vârsta de 74 de ani, pe 4 ianuarie 1964, părintele Nichifor a adormit întru

Domnul. După înmormântare sfintele lui moaşte au răspândit bună mireasmă. Părintele Evmenie şi alţi credincioşi au povestit multe minuni săvârşite prin mijlocirea la Dumnezeu a părintelui Nichifor.

(Din cartea Nichifor Leprosul, strălucitorul atlet al nădejdii, a lui Simon monahul).

11

Pavel Koulis 1946-1992,

un Iov contemporan (bolnav de scleroză în plăci)

Pavel Koulis s-a născut în anul 1946 la Patra. A fost al patrulea copil din familie şi avea alţi cinci fraţi, încă de mic a trăit o viaţă de creştin autentic. După ce şi-a terminat studiile la Facultatea de Teologie din Salonic, la vârsta de 23 de ani, s-a constatat că suferea de scleroză în plăci cu urmările ei cunoscute (paralizie treptată în tot corpul). Diagnosticarea acestei boli s-a făcut la 13 mai 1969 şi de atunci nevoitorul Pavel sărbătorea în fiecare an „aniversarea bolii sale", iar la 13 mai 1989, când se împlineau douăzeci de ani de atunci, a făcut o Sfântă Liturghie de mulţumire, la care i-a chemat pe toţi prietenii lui. Şi având o voce minunată, a cântat singur toată slujba, cu emoţie şi cucernicie, strălucind de bucurie.

La început, desigur, acceptarea unei realităţi atât de tragice a fost grea. Dar Pavel a acceptat-o şi s-a lăsat în voia lui Dumnezeu când după doi ani de tristeţe şi tulburare, a strigat din adâncul inimii: „Dumnezeu, care mă iubeşte atât de mult, nu ştie El ce-i mai bine pentru mine?"

Astfel, foarte curând, Pavel cel plin de viaţă, acest catehet minunat, stâlpul puternic al taberelor religioase din Patra şi Atena, a fost ţintuit la patul

12

suferinţei şi a început să folosească căruciorul de infirm.

Jumătate din anii vieţii sale, 23 de ani din cei 46 pe care i-a trăit, i-a petrecut în scaunul cu rotile. Din acest scaun, ca de la un amvon, a dat examenele strălucite ale răbdării, a ridicat crucea infirmităţii, i-a zidit întru Hristos pe alţi oameni bolnavi sau sănătoşi prin exemplul său sau prin cuvintele sale încurajatoare, a alinat durerea celorlalţi. Câteva din aceste cuvinte ale lui le-a publicat într-o revistă, semnând „din cărucior". Boala cumplită nu l-a pus la pământ.

Cu zâmbet calm, cu credinţă şi optimism, îşi purta crucea zilnică. Şi, deşi el însuşi era bolnav, găsea puterea să-i mângâie şi să-i încurajeze pe alţi oameni suferinzi, şi îndeosebi pe cei semiparalizaţi. Se apropia de cei infirmi şi-i ajuta să vadă dimensiunea mântuirii pe care o are boala lor, încredinţându-i că: „Boala mea este manifestarea iubirii lui Dumnezeu. După cum un tată atinge cu mâna umerii fiului său şi copilul simte atingerea, aşa şi boala mea este atingerea lui

Dumnezeu Care-mi spune: Sunt aici, împreună cu tine. Nu-ţifie teamă de nimic".

Atunci când s-au ivit diferite greutăţi legate de evoluţia bolii (baston, cărucior, singur acasă),

el le-a întâmpinat mereu cu bucurie pe chip şi cu încredinţarea că Dumnezeu îi va da rezolvarea potrivită. Şi nu s-a înşelat niciodată! A reuşit să ridice povara îngrijirii medicale aproape singur, nevrând să împovăreze pe vreuna din rude.

13

Acum ce să spunem noi care ne panicăm din pricina unei răceli, care în loc să spunem „slavă lui Dumnezeu pentru atâtea binefaceri ale Lui", umblăm nemulţumiţi, nerecunoscători, uitând repede de toate acestea!

în anul 1975 l-a cunoscut pe Klimis Stefanidis care suferea de aceeaşi boală de la începutul anilor 1950. Klimis împreună cu părintele Ilie Mastrogiannopoulos întemeiaseră fundaţia „Vitezda îngrijirea celor infirmi“ cu scopul încurajării sufleteşti şi al îngrijirii infirmilor. Pavel Koulis a ucenicit lângă „eroul strălucitor ţintuit la pat” Klimis,

care se străduia să le arate celorlalţi că omul infirm

poate răbda cu nădejde la Dumnezeu şi poate fi de ajutor semenilor săi.

După adormirea întru Domnul a lui Klimis, Pavel a fost ales vicepreşedinte al acestei fundaţii care publica şi o revistă cu acelaşi nume ce continuă să se tipărească în fiecare lună cu numele Vitezda.

Deseori scria articole pe care le semna „Pangratis K. din cărucior" şi care erau pline de cuvinte frumoase, rugăciuni de slavă şi mulţumire către Dumnezeu, pe care-L simţea şi-L numea Tată.

Zâmbetul luminos era însuşirea lui principală, zâmbet izvorât dintr-o inimă care trăia bucuria, chiar şi în suferinţe.

Era evidentă pentru toţi profunda lui convingere în prezenţa vie şi plină de iubire a lui Dumnezeu, şi marea încredere pe care o avea în pronia Lui. Deseori rămânea fără ajutor omenesc pentru o perioadă şi atunci nu voia să deranjeze vreo rudă sau vreun

14

cunoscut, ci spunea cu statornicie: Dumnezeu va trimite pe cineva, nu vă faceţi griji pentru mine. Şi într-adevăr, peste puţin se găsea cineva să-l ajute.

în ultimii ani se încredinţase cu totul în mâinile lui Dumnezeu şi grija lui principală de-acum devenise împărăţia lui Dumnezeu, pentru care se pregătea prin spovedanie, prin deasa împărtăşire, prin multa rugăciune şi prin studiu duhovnicesc.

Moartea a venit la el în vreme ce dormea în patul său la amiază, printr-un infarct care l-a dus în împărăţia cea cerească. Era 26 august 1992. înmormântarea a avut loc la biserica învierii din Patra.

Ultimele sale cuvinte, care au fost publicate după înmormântare, spun: „Doamne, ultima suflare din viaţa mea să fie aceasta: Vin, Doamne Iisuse, şi aşa să ne întâlnim. Amin".

(Din cartea Din căruciorul cu rotile, Editura „Taos", Patra, 1996).

15

Dimitra Kondou 1952-1995

suflet mult-încercat şi plin de har

Mărturii dătătoare de nădejde ieşite din cuptorul încercărilor a 30 de ani de boli, dureri şi suferinţe

Dimitra Kondou s-a născut în anul 1952 în satul Lukouria din Kalabriton şi a fost al doilea copil din cei zece ai familiei sale. în anul 1965 a fost diagnosticată cu miastenie, o boală care paralizează muşchii. Din acel an a început calea sa mucenicească. A început să aibă greutăţi în toate mişcările pe care le făcea.

După cum ea însăşi mărturiseşte: „îmi scăzuseră foarte mult puterile muşchilor în tot corpul. Cădeam dintr-o dată şi nu mă mai puteam ridica singură. mâncam şi beam foarte puţin, fiindcă nu puteam să mestec şi să înghit. Şi pentru a nu-i supăra pe părinţi, nu le spuneam asta, căci vedeam că sărăcia şi lipsurile nu le dădeau posibilitatea să-mi asigure ceva mai bun. De multe ori cădeam în noroi şi rămâneam ceasuri întregi acolo sau pe zăpadă, sau eram udată de ploaie, întrucât părinţii mei lipseau toată ziua de acasă, fiind duşi la munci agricole. Aşa s-au scurs primii ani de boală în satul natal. După trei ani am mers la spitalul din Atena şi de atunci am început să trăiesc în diferite spitale. în fiecare spital rămâneam şase luni departe de dragostea familiei şi ducând lipsă de haine, de bani etc.".

16

în anul 1971 la spitalul Crucii Roşii Elene din Atena s-a spovedit: „Primii solzi ai păcatului au căzut de pe ochii mei pe epitrahilul cuviosului părinte Elpidie, duhovnicul spitalului... Domnul a ales spitalul ca loc al întâlnirii noastre!" spune ea.

Din anul 1975, vreme de cinci ani, a stat într-un azil din Patra.

„În anul 1980 Dumnezeu a deschis porţile milostivirii şi îndurării Sale şi m-a absorbit înlăuntrul Lui... M-am aflat într-un ocean de iubire. Mi S-a dăruit în întregime. Cum a făcut asta? Minunaţi-vă de iubirea Lui părintească! Din cap şi până la degetele picioarelor nu puteam să mă mişc. Atrofierea muşchilor era atât de mare, încât niciun muşchi nu se putea mişca şi nu putea funcţiona. Eram ca o legumă. Ochii nu se deschideau ca să văd, dar şi când se deschideau, le vedeam pe toate în ceaţă sau duble. Nu puteam vorbi deloc, nici să-mi înghit saliva, plămânii nu-mi funcţionau fără ajutor; aveam mereu tubul de oxigen cu mine. Inima mi s-a oprit de două ori. Sistemul gastrointestinal nu funcţiona, trei

sferturi din stomacul meu se atrofiase. Rinichii şi fierea de asemenea, aveam hemoragii, etc. Pentru urinat vreme de doisprezece ani am avut sondă.

Sistemul vascular funcţiona foarte greu şi cu tromboze, circulaţia arterială avea multe oscilaţii. Venele îmi erau înţepate peste tot. în nas am avut vreme de şase ani un furtunaş care ajungea până în stomac, ca să-mi pot lua medicamentele, căci pe gură nu puteam. Infecţii urinare am avut doisprezece ani încontinuu, însoţite de anemie. Durerile de cap nu puteau fi tratate cu nimic. în fiecare zi mi se făceau opt injecţii în venă cu calmante.

17

Vreme de trei ani mi s-au introdus perfuzii, fără să bag în gură nici măcar o lingură de lapte. În felul acesta am răbdat cumplit de foame şi de sete. Am dormit foarte puţin în aceşti trei ani, cât am avut perfuziile, fiindcă trebuia să le urmăresc, iar doza zilnică de medicamente ajungea la 60-70 pe stomacul gol. De multe ori am gustat moartea...

Desigur, toate acestea par un mare chin, însă realitatea a fost alta. Nicicând nu voi putea descrie dulceaţa, odihna şi bucuria lăuntrică. Doar un lucru vreau să spun: în mintea mea îmbrăţişam aceste dureri şi suferinţe. Azilul a fost pentru mine şcoala Tatălui meu pentru a învăţa limba cerească".

Viaţa Dimitrei n-a fost doar o viaţă de chinuri şi suferinţe, ci totodată şi o viaţă de bucurie duhovnicească. Care a fost drumul său duhovnicesc, povesteşte chiar ea: „Când eram copil nu ştiam ce înseamnă viaţă duhovnicească. Părinţii mi-au transmis evlavia lor, dar din acel an mântuitor 1965, când iubirea lui Dumnezeu a vrut să mă cerceteze, ceva s-a întâmplat înlăuntrul meu. întreaga mea fiinţă s-a alipit de El. Altă suflare în mine nu exista. Doar o flacără mă ardea pe dinăuntru. Aşa simţeam şi toate cele de aici mi-au apărut neinteresante, toate mi-au apărut străine, fără valoare, nu mai aveam nicio legătură cu cele pământeşti. O odihnă şi o lipsă de griji adâncă s-a întins peste inima mea. Le-am aşezat pe toate pe temelia veşniciei şi le-am primit cu recunoştinţă pe toate, căci precum aurul în cuptor curăţitor, mă vor pregăti pentru patria cerească".

Dimitra simţea deseori aceste treceri de la durere şi suferinţă la odihnă şi izbăvire. Iată ce mărturisea: „Durerile mele nu pot fi calmate, însă atunci când aceste stări sunt ancorate în nădejde, în trăiri dumnezeieşti, atunci şi calea pe care merg este fericită. Când nu există acestea şi sufletul trece singur prin dureri, îmi vin tot felul de gânduri: Tu vei încerca toate suferinţele din lume? Tu vei fi împovărată cu toate acestea? Mai vrei să stai pe pământ, ca să înduri toate chinurile? Şi atunci mă descurajez, mă împuţinez la suflet şi plâng... durerile mele sunt mari... apoi mă rog lui Dumnezeu să mă scape de deznădejde şi de gândurile urâte".

(Din cartea Dimitra Kondou, Editura Taos, Patra, 2001).

Minunata moştenire duhovnicească a credincioasei Dimitra

Mărturisesc că în timpul celor treizeci de ani ai bolii mele am trăit în felul acesta:

Dumnezeul meu şi crucea mea sunt acelaşi lucru: unul mai dulce decât altul. De aceea n-am cerut niciodată să-mi ia crucea. N-am încercat gustul amărăciunii durerii. Nu mi-a creat probleme şi supărări şi niciodată nu m-am simţit doar bolnavă.

N-am umblat plângându-mi de milă, asta nu mi-a plăcut deloc. Am vrut să umblu veselă, ca la o petrecere, să umblu alergând în nemişcarea mea.

Nu L-am simţit niciodată pe Dumnezeu departe de mine. El mi-a fost Tată preadulce şi



pedagog al meu. Niciodată n-am umblat singură pe drumul meu greu şi îndurerat, m-am aflat mereu pe umerii Săi, pe genunchii Săi, în braţele Sale părinteşti. Aşa am simţit.

Niciodată nu l-am privit pe doctor sau spitalul cu ochi duşmănoşi. Niciodată nu m-am împotrivit la tot ceea ce mi s-a cerut, medicamente şi examinări, chiar dacă asta m-a costat.

Cu mulţumire am îmbrăţişat şi am sărutat aparatele dureroase pe care medicina le-a folosit adeseori cu mine.

Aduc suferinţele mele ca pe o ofrandă înaintea Ta, Doamne! Nu-ţi pot dărui nici nevoinţe, nici metanii, nici posturi, nici milostenii. Primeşte toate durerile mele ca pe o tămâie cu bună mireasmă.

Niciodată nu m-am plictisit ţintuită la pat. Dumnezeu m-a îndulcit cu totul. Cu respect, evlavie şi recunoştinţă, am îmbrăţişat şi am sărutat durerea.

Ca într-o ascultare sfântă, am primit să aduc în dar răbdarea bolii mele. Am avut mereu în gând să-mi duc până la capăt ascultarea aceasta.

Am ţinut boala în mâini ca pe o bijuterie nepreţuită. M-a stropit cu vin îmbătător şi m-a umplut de bucurie şi fericire. Mi-a devenit izvor de recunoştinţă, de mulţumire şi slăvire. M-a făcut să-mi fie dor de veşnicie.

în drumul meu pe pământ de până acum am avut simţământul intens al exilatului, al trecătorului, al străinului. Picioarele le-am avut pe pământ dar ochii, inima, mintea, îmi erau atrase spre cer. Ca o oaie rătăcită mi-am aţintit privirile spre patria cerească.



N-am simţit niciodată că o zi pe care am trăit-o este grea şi nesfârşită. Totul în jur sărbătorea, toate înfloreau, toate erau noi. Toate vorbesc, toate râd, toate sărbătoresc. Nimic nu este la fel, nimic nu este vechi, obositor. Orizontul este deschis... Cerul şi pământul se împletesc.

Niciodată şi la nimic n-am avut greutăţi, nici în ce priveşte medicii, nici în ce priveşte medicamentele sau oamenii în general. înainte de a apuca să cer ceva, deja îl aveam.

Iubirea Lui infinită m-a păzit de patimi, n-a sădit în sufletul meu nicio poftă pământească. M-a miluit, a fost îndurător cu mine. Sufletul meu s-a alipit de El. în toate felurile şi-a arătat iubirea faţă de mine.

Lecţii scoase din cuptorul durerii fericitei Dimitra Kondou[1]

durere adâncă pentru aflarea milostivirii, a izbăvirii, a sfinţeniei.

stare de de plângere, de cucernicie, de întristare.

sunt toată o plângere, o durere; mă topesc de lipsuri, de foame. Foame fără încetare, foame de Dumnezeu.

liniştită şi tăcută, port în inimă aceste două stări martirice: durere şi foame.

1 învăţăturile care urmează sunt redate din cartea „Dimitra Kondou", Editura Taos, Patra.



vreau ca Domnul să se milostivească de mine! Vreau să mă satur!

vreau un sfârşit şi un sabat al meu...

trăirea mea pe pământ vreau să fie o slăvire neîncetată a Ta; doar pentru asta vreau să trăiesc şi să respir. Ajută-mă să Te slăvesc mai mult şi fă-mă fiică a Ta. Ştiţi care este cea mai mare durere a omului pe pământ? Lipsa Celui iubit.

cucereşte-mi inima, Doamne, îndreaptă-mi cugetul, curăţeşte-mi conştiinţa, aprinde-mi dragostea, izbăveşte-mi sufletul!

inima din mine suferă mult, pentru că nu poate iubi cât ar vrea, căci se topeşte în faţa focului iubirii dumnezeieşti. Vrea, şi nu poate atât cât vrea...

dă-mi, Doamne, o inimă care să Te poată iubi mult, care să reziste iubirii Tale!

dă-mi o inimă care să Te poată găzdui! O inimă care să Te poată purta pe Tine, sprijinul meu. Nu mă topi pe mine, topeşte doar ceea ce este pământesc în mine, ceea ce este păcătos, străin, ceea ce este o piedică în calea mea spre Tine.

arată-mi că voi ajunge la Tine pe cărarea durerii mele.

pe acest tron al durerii Te-am cunoscut şi pe acesta s-a făcut înfierea. Acest loc binecuvântat mi-a dat curajul de a Te numi „Tată".

se cuvine să spun: „Ai întins peste mine măreţiile Tale".



n-am făcut nimic în viaţa aceasta care să placă lui Dumnezeu, dar Acesta m-a săturat cu toată dragostea şi binecuvântările şi bunătăţile Lui!

n-am avut să-I dau nimic în viaţa mea şi nimic nu I-am dat. Un singur lucru am avut şi pe acesta I l-am dat din toată inima. Un vesel „Vino, Doamne!"

s-a săturat trupul meu de durere şi deseori am plâns şi am căzut în tristeţe,

dar în spatele amărăciunii erau faguri de miere.

nu mi-am iubit trupul şi nu m-am bucurat de el din pricina infirmităţii mele. I-am dat atâta cât să nu moară. Fără de voie a fost lipsit de multe. A fost lipsit de toate, chiar şi de cele necesare lui. A fost cuprins de tot felul de suferinţe. Un alt drum decât acestea n-a cunoscut.

Am umblat din salvare în salvare, dintr-un spital în altul, dintr-un pat în altul şi dintr-o mână în alta. în afară de durerile bolii am suferit şi din pricina efectelor negative ale medicamentelor. Corpul, din cauza cortizonului, menţinea apa creându-mi probleme, picioarele îmi amorţeau cu totul, se învineţeau, se înmuiau, aveam contracţii musculare în tot trupul.

Niciodată nu mi s-a împlinit voia mea. Voinţa mea a fost tăiată în fiecare clipă de boala care m-a cuprins. Sunt pentru totdeauna în voia ei. Precum un regim tiranic, m-a lipsit de cea mai mică odihnă, însă nu m-a împiedicat cu nimic să alerg!

N-am vrut să mă limitez doar la neputinţa aceasta şi să mă las condusă de ea. Vreau ceva mai mult decât atât.

23

Un drum de treizeci de ani ca şi când ar fi fost treizeci de minute. Aşa simt. Drum presărat cu bucurie şi dulceaţă.

Binecuvântat, binecuvântat să fie Dumnezeu pentru această fericire.

Această zi aleasă şi sfântă a anului 1965 este sărbătoarea sărbătorilor... Slavă Ţie, Doamne, slavă Ţie!

Mă închin bunătăţii Tale negrăite. Preamăresc îndelunga Ta răbdare şi neţinerea de minte a răului. Mulţumesc şi slăvesc mila Ta nemăsurată, căci deşi eram vrednică să fiu străpunsă în iad de mii de chinuri şi pedepse, Te-ai milostivit şi Te-ai îndurat de mine.

Într-un text, pe care l-a lăsat să fie citit la slujba ei de înmormântare, spune următoarele cuvinte de rămas bun:

„Îl slăvesc pe Cel ce mi-a dăruit viaţa pământească şi viaţa cerească. Astăzi drumul mi-am sfârşit. Astăzi osteneala mea s-a preschimbat în bucurie şi lacrimile mele în veselie. Astăzi au căzut cătuşele înrobirii mele şi devin liberă. Călătoria mea pe pământ străin s-a terminat, lanţurile robiei mele s-au rupt. Apuc pe drumul Patriei mele! Tatăl meu a ieşit la răspântie şi îşi aşteaptă fiica. Aşteaptă să ajungă şi să-i dea sărutarea arzătoare. Fiica Lui sosită din lumea cea deşartă îi va cădea în braţe ca să-i spună tainele ei...

Astăzi cea prigonită devine cetăţeană a cerului.

24

Pământul mamă o dă pe cea pe care a găzduit-o în braţele cerului!

Astăzi cu recunoştinţă îmi iau rămas bun de la pământul care m-a găzduit,

care atâţia ani a ţinut-o în braţe cu blândeţe pe fiica înstrăinată a Tatălui!

O, clipă mult aşteptată, pe care atâţia ani te-am dorit, ai venit!

Astăzi a venit primăvara mea veşnică. Norii negri ai iernii grele s-au risipit, gerul şi vremea rea s-au oprit.

A răsărit Soarele Dreptăţii. Astăzi întunericul meu s-a făcut lumină, tăcerea mea s-a făcut trâmbiţă de slăvire, neputinţa mea s-a făcut putere.

Bucuraţi-vă cu toţii, am ajuns acasă!

Bucuraţi-vă, fraţilor, de această minunată sărbătoare! Este învierea şi sufletul nu se mai simte acum singur, ca ieri... Hristos a înviat şi viaţa înfloreşte. Bucuraţi-vă, fraţilor, şi veniţi să gustăm împreună slava şi să ne odihnim în braţele Tatălui nostru!"

Acestea sunt cuvintele surorii noastre Dimitra, veşnică să-i fie pomenirea. Amin.



Stavros Kalkandis 1923-1996

(Bolnav de tetraplegie)

Scurtă biografie

Stavros Kalkandis s-a născut la Neapole în anul 1923. Tatăl lui, Giorgios, a fost doctor şi a murit devreme, în 1930, iar mama lui, Polihronia, a preluat îngrijirea celor doi copii ai ei. După ce a terminat şcoala din Neapole, s-a dus voluntar la Aviaţie, iar după aceea a studiat la Şcoala de Subofiţeri de Aviaţie. în primele luni ale celui de-al doilea război mondial, în anul 1941, într-o misiune de război, Stavros Kalkandis a fost lovit în partea dorsală, ceea ce a dus la hemoragie interioară pe coloana vertebrală. Această rană a fost începutul suferinţei cronice care a urmat. A fost internat la spitalul Aviaţiei şi treptat sănătatea i s-a îmbunătăţit.

În timpul ocupaţiei germane a Greciei s-a dus să-şi ofere serviciile în Orientul Mijlociu. Acolo s-a întâmplat să fie iarăşi lovit, de data aceasta grav, în coloana vertebrală.

în 1947 serviciile Aviaţiei l-au trimis în America, pentru a-şi recăpăta sănătatea.

în anul 1951 Stavros Kalkandis s-a întors în Grecia paralizat... în 1957 a mers din nou la New York, şi s-a întors în Grecia cu tetraplegie.2

2 Paralizie a celor patru membre din cauza leziunii măduvei spinării.



În anul 1961 este vizitat de părintele Filothei Zervakos. Apoi merge la biserica Sfântului Nectarie din Eghina şi desfăşoară o intensă activitate filantropică şi duhovnicească, cu infirmii de la fundaţia Psihikou.

În 1971 Dumnezeu i-a redat în chip minunat sănătatea.

La 2 ianuarie 1996 a adormit întru Domnul la vârsta de 73 de ani.

Gânduri înţelepte ale lui Stavros Kalkandis, cel ce s-a vindecat în chip minunat

Despre boală

Tovarăş inevitabil al vieţii noastre este boala. Oricât am vrea să ne ferim de ea, oricâte strădanii am face ca să ne păstrăm sănătatea, odată aceasta se va zdruncina şi va slăbi şi astfel ne vom îmbolnăvi, adică ne vom afla pe patul suferinţei.

Bătrâni, tineri şi copii, bărbaţi şi femei, buni şi răi, cu toţii urmează să trecem prin cuptorul numit boală.

Să vedem însă ce este boala: un bine sau un rău, e pedeapsă sau binefacere? Vine să ne folosească sau să ne vatăme? Să ne deschidă groapa morţii sau calea mântuirii sufletului?

Să provină oare boala de la Dumnezeu, pentru a încerca credinţa şi nădejdea noastră, sau este rodul păcatelor noastre, cum auzim cântându-se într-un



stih al canonului mic din paraclisul Maicii Domnului: „Din pricina multelor mele păcate, se îmbolnăveşte trupul şi sufletul meu"? Ambele variante e posibil să se întâmple.

Dumnezeu îngăduie să avem lipsuri şi supărări nu fără scop. Totdeauna scopul lui Dumnezeu este mântuirea noastră. Aceste ultime cuvinte îmi răsună încă în urechi, din ceasul când m-a vizitat pentru prima oară, în anul 1961, la spital, duhovnicul meu de mai târziu, cuviosul părinte Filothei Zervakos.

Durerea trupească are scopul de a ne face să ne apropiem de Hristos. Nu trebuie să deznădăjduim, dacă Hristos refuză să ne dea ceea ce cerem şi ne dă altceva mult mai important, mântuirea sufletului nostru. Sănătatea duhovnicească este infinit mai preţioasă decât sănătatea trupească. Credeţi-mă, fraţilor, atâţia ani am fost paralizat (13 ani), nemişcat în cărucior, şi n-am simţit boala mea atât de grea. Minunea însă se întâmplase sufleteşte cu mult înainte, dar eu continuam să cer sănătatea trupească nepricepând ce se întâmplase. Şi când m-am rugat lui Dumnezeu să-mi arate doar dacă îmi ascultă rugăciunile, răspunsul mi s-a dat. Domnul mi-a spus: „Cereţi şi vi se va da, căutaţi şi veţi afla, bateţi şi vi se va deschide".

O suferinţă grea, o boală istovitoare, zdrobeşte egoismul nostru, ne face să înţelegem că suntem nimic şi să ne gândim la Dumnezeul nostru uitat, să ne pocăim, să plângem, să ne spovedim, şi cu durere în suflet (fiecare început este greu, este prima treaptă pe care trebuie să urcăm) să cerem milă dumnezeiască şi



în final să ne împărtăşim. Şi atunci sufletul nostru se va uşura, sinele nostru

pe jumătate mort se va înviora. Pocăinţa şi spovedania sinceră au devenit începutul vindecării mele, începutul recăpătării sănătăţii.

„Ceea ce este cu neputinţă la oameni este cu putinţă la Dumnezeu".

Concluzii

Boala este pedeapsă dacă rămânem nepocăiţi în ciuda durerilor noastre.

Boala este binefacere atunci când ne pocăim şi alergăm la Dumnezeu, cerând milă şi iertarea păcatelor noastre. Atunci pedeapsa se transformă în binefacere. Amin.

Omul filantrop este înzestrat cu iubire. Iubirea nu se impune, ci se oferă.

Dumnezeu stă lângă cei care săvârşesc faptele Sale. Această convingere trebuie s-o aibă cei care fac fapte bune. A da şi a oferi sunt fapte plăcute lui Dumnezeu.

Cu cât devenim mai buni, cu atât vom face mai multe fapte bune. Cu cât sporim în virtute şi în sfinţenie, cu atât vom deveni mai binefăcători faţă de fraţii noştri suferinzi.

„în lume necazuri veţi avea, dar îndrăzniţi. Eu am biruit lumea" (Ioan 16, 33).



„Cel ce n-a privegheat în durere şi n-a gustat cu lacrimi pâinea lui, acela nu v-a cunoscut, o, ceruri..." (Goethe).

Cerul nu este mereu înstelat, iar marea, de asemenea, nu este mereu liniştită. Cu cerul şi cu marea seamănă şi sufletul omului pe pământ, nu este mereu liniştit.

Plângând vine omul pe pământ şi pleacă plângând. Pe mormânt va rămâne crucea ca semn al durerii. Toţi cei îndureraţi caută să afle de ce au dureri în viaţă. La această întrebare se dau diferite răspunsuri în funcţie de credinţa fiecăruia. Printre multe alte păreri, atunci când am fost spitalizat în America, o deosebită impresie mi-a făcut opinia vestitului om de ştiinţă, profesorul Howard Rusk.

„Nu ştiu nimic despre durerea din viaţa oamenilor. Ceea ce ştiu este următorul lucru: după cum olarul introduce vasele de lut în cuptor, ca să devină rezistente şi desăvârşite, şi unele din ele se sparg în cuptor, iar celelalte ies tari, rezistente, şi sunt folositoare, cam aşa este şi cu omul cuprins de dureri.

Am cunoscut din experienţă, indiferent de religie, culoare sau gen, că cei mai mulţi dintre bolnavii semiparalizaţi se roagă lui Dumnezeu şi sunt mai apropiaţi de El, precum şi noi, cei care-i ajutăm şi ne interesăm de ei".

Ceea ce cunosc personal este că, din momentul venirii lui Hristos, durerea nu mai are puterea de a-i pierde pe oameni. Rămâne ca un mijloc de îndreptare a omului şi este folosită de către pronia dumnezeiască

din diferite motive, pentru a-l face pe om vrednic să intre în împărăţia cerurilor.

Dacă n-ar fi existat durerea, lumea ar fi fost mult mai rea, mai înfricoşătoare, mai plină de greutăţi şi nedreptăţi. Câte inimi nu s-au înmuiat din pricina durerii? Câtă sensibilitate n-a umplut sufletele văzând priveliştea oamenilor care sufereau? Durerea şi sporirea duhovnicească sunt strâns legate între ele şi umblă una lângă alta în istoria omenirii. Durerea nu este vrăjmaşă, ci este binefăcătoare.

Nesocotind influenţa binefăcătoare a durerii şi motivele serioase pentru care voia dumnezeiască a lăsat-o să ne fie tovarăşă aici pe pământ, mulţi oameni deznădăjduiesc şi se ceartă cu Dumnezeu numindu-L nedrept. Dar pe nedrept, căci dacă un tată pământesc nu se poate gândi la răul copilului său şi nu-l face să sufere fără motiv, dar totuşi uneori foloseşte mijloace aspre, urmărind ca prin aceasta copilul să se folosească, cu atât mai mult Tatăl ceresc Care urmăreşte mereu mântuirea omului. Motivele pentru care copiilor li se oferă să bea băuturi amare, dar care conţin leacuri tămăduitoare, sunt pentru a-i vindeca sufleteşte şi pentru a-i călăuzi spre mântuirea lor.

Durerea trupească devine pricină pentru a ne proteja sănătatea noastră. Dacă n-ar exista simţământul durerii, simţurile ar fi nefolositoare.

De ce Dumnezeul iubirii îngăduie atâta durere pe pământ? întreabă oamenii. Durerea, spun ei, este cel mai mare duşman al omului, nu moartea. Voi



răspunde prin următorul exemplu: Mamele noastre au suferit mult, aproape au gustat şi moartea, atunci când ne-au născut, şi durerea pe care au simţit-o are legătură strânsă cu iubirea pe care o simt pentru noi. Nicio femeie nu înţelege ce înseamnă să fii mamă, dacă nu naşte, dacă n-a avut dureri. Mamele noastre ne-au născut cu dureri şi dragostea lor puternică pentru noi este izvorâtă din durere.

Aşadar, nu există niciun alt mod de a explica însuşirea dumnezeiască a iubirii materne.

Dacă este adevărat că durerea are legătură cu însuşirea minunată care există în iubirea mamei pentru fiul ei, atunci putem spune că durerea este duşman? însuşi Dumnezeu, Iisus Hristos, a suferit. A avut trup şi a trăit o suferinţă care depăşeşte înţelegerea noastră omenească.

Bolnavul care-şi aduce aminte de patimile lui Hristos este cuprins de fericire cerească. Cea mai mare durere pe pământ a fost durerea suferită de însuşi Hristos. Când ne gândim că la sfârşitul vieţii Sale pământeşti Hristos a fost părăsit de toţi şi adăugăm la aceasta agonia şi durerile trupeşti de la răstignire, atunci nu ne putem închipui o durere mai cumplită care să poată trece printr-o inimă omenească. A existat o mai mare durere decât a Lui? Ne arată mâinile Sale şi ne spune: şi Eu am suferit. Să suferim şi noi, urmând exemplul Său. Hristos a

suferit pe nedrept, căci a fost fără de păcat, pe când noi pe drept suferim, de obicei din pricina păcatelor noastre.

Istoria şi viaţa sunt pline de dureri. Drepţi şi nedrepţi, păcătoşi şi virtuoşi, cu toţii încercăm multe suferinţe în viaţă, multe dureri şi nenorociri.

Aşadar, durerea, acest sentiment neplăcut care presează, întristează şi răneşte trupul şi sufletul, există. De ce există? La această întrebare doar Sfânta Scriptură este în măsură să ne dea un răspuns corect.

Dumnezeu este iubire, este iubitor de oameni, şi doreşte ca noi să trăim în veci fericiţi. Dar izvorul, pricina şi maica durerii este păcatul, depărtarea de Dumnezeu, adică egoismul nostru. Dumnezeu, întrucât este pe de-a-ntregul iubire, aleargă să ne ajute îngăduind durerea ca pedagog. Durerea, pentru cei care nu sunt nesimţitori, nu este blestem, nu este expresie a mâniei sau martiraj, ci o adevărată binefacere.

Durerea, cu glasul ei puternic, ne strigă: „Nu vă încredeţi în voi înşivă! Nu vă depărtaţi de Dumnezeu! întoarceţi-vă la El!“ Fiecare din noi să strigăm împreună cu proorocul David: „Doamne, mi-am adus aminte de Tine în durerea mea”. Prin durere Dumnezeu ne pregăteşte spre folosul sufletului nostru. Necazurile, durerile şi, în general, diferitele suferinţe ale vieţii îl aduc pe om mai aproape de Dumnezeu şi de mântuirea lui.

Durerile, boala, sărăcia, suferinţa, înmoaie inima, ne îndeamnă la rugăciune, ne uşurează pocăinţa şi spovedania, cultivă iubirea, îl sporesc pe om duhovniceşte, şi-l conduc la mântuire.

32

(Stavros Kalkandis)

33

Anunţ al medicilor responsabili

12 aprilie 1974

Către cei interesaţi,

Îl cunosc pe domnul Stavros Kalkandis de 24 de ani, de la prima vizită făcută de el la Institutul de Medicină Recuperatorie în anul 1947. La ultima venire a lui aici în anul 1968, avea picioarele complet paralizate iar mâinile îi erau aproape de tot paralizate. De asemenea, nu se putea controla când îşi făcea nevoile fiziologice.

Sunt în măsură să anunţ că starea de sănătate a domnului Kalkandis, după întoarcerea lui în Grecia, s-a îmbunătăţit considerabil.

Reevaluarea actuală a stării sale arată că s-a petrecut o vindecare minunată a tuturor funcţiilor sale organice.

Dacă sunt necesare mai multe informaţii, nu ezitaţi să intraţi în contact cu noi.

Howard Rush Donalt Covalt Senders Davis

Durerea omenească un factor al minunii

Unul dintre factorii care au făcut ca Stavros Kalkandis să se întoarcă la Dumnezeu şi să se întâmple o minune cu el, când s-a maturizat sufleteşte,

34

este durerea omenească. Redăm câteva fragmente din cele scrise chiar de el.

„Mă străduiesc să fiu conştient de starea mea acum, când sunt complet sănătos, şi să accentuez binefacerea pe care mi-a făcut-o Dumnezeu. Vreau să spun limpede că Dumnezeu nu face deosebiri între oamenii care-L cheamă în necazurile lor. Desigur, necunoscute sunt căile Lui, cum lucrează, ce oferă şi când oferă fiecăruia. Cu siguranţă, multele binefaceri pe care ni le face nu le simţim imediat şi uneori chiar deloc.

Noi le cerem pe cele omeneşti şi le vedem doar pe cele pipăite de aproape, şi pe acestea dintr-o singură latură, pe când Dumnezeu, Care mai presus de toate ne vrea lângă El, lucrează pentru mântuirea noastră. De noi depinde cum ne vom comporta faţă de El în greutăţile noastre pe parcursul vieţii. Fericit este omul care se aflǎ pe patul durerii, căci din momentul acela de obicei începe să se gândească şi la Dumnezeu, mai ales atunci când starea lui este de aşa natură încât lumea medicală nu poate face nimic pentru el. Atunci i se dă mai mult prilejul de a se gândi şi de a se întoarce la Dumnezeu.

în general, ceea ce împiedică legătura noastră cu Dumnezeu este egoismul, sinele nostru. Acest sine este cel mai mare duşman al credinţei şi în general al omului. Din clipa în care sinele nostru va ceda, vom începe să conştientizăm starea noastră sufletească. Aşadar, atunci când acest sine va pleca, lucru foarte greu, omul îndurerat va începe să se roage iar rugăciunea este mijlocul de comunicare

35

cu Dumnezeu. Mă rog ca oamenii să nu ajungă în starea în care am fost eu, adică în starea unei suferinţe îndelungate, ca să ceară intervenţia lui Dumnezeu.

Ar fi fost mai bine, iar eu aş fi fost mai fericit, dacă L-aş fi cunoscut pe Dumnezeu de când eram mic. Credeam în Dumnezeu, dar nu în mod conştient. Cei mai mulţi, în general, cred în mod nelămurit, unii merg şi la biserică. Corect şi înţelept este să-L cunoaştem pe Dumnezeu atunci când suntem sănătoşi. Cu toate acestea, niciodată nu e târziu; iar când vine boala, aceasta se întâmplă spre binefacerea noastră. Durerea nu este blestem, nici duşman, ea este un prieten credincios al omului, cel mai mare binefăcător, care-i dă ocazia să se trezească sufleteşte, să vadă alte laturi ale vieţii şi ale lumii, să vadă nelegiuirile lui, lucru care nu-i deloc uşor de conştientizat atunci când este sănătos.

Durerea la mine a fost îndelungă şi continuă şi îi datorez multe. Ea a fost cea

care a contribuit cel mai mult la trezirea mea sufletească şi la trăirea creştinească. Mi s-a întipărit foarte adânc în inimă convingerea că, dacă n-aş fi avut această durere mare, nicicând nu m-aş fi întors la Dumnezeu. Aceasta nu era posibil să mi se întâmple mie. Cea care m-a presat pentru întoarcerea aceasta lăuntrică a fost durerea continuă, pe care ştiinţa medicală n-o putea vindeca cu nimic. Prin cuvintele acestea nu fac pe predicatorul sau pe teologul, e ceva din experienţa dureroasă a vieţii mele şi simt nevoia s-o mărturisesc oamenilor.

Din multă iubire şi interes pentru noi îngăduie Dumnezeu durerea, fără s-o provoace El însuşi, ci



factori din viaţa noastră personală, din lume şi din firea materială stricăcioasă. Niciodată nu trebuie să ne gândim că Dumnezeu este aspru şi ne chinuieşte, după cum spun unii.

Precizez că, în cazul meu, trei factori au contribuit la această vindecare minunată, mai întâi sufleteşte şi apoi şi trupeşte.

Primul factor este această blândă şi bună prietenă a omului, durerea, cu atâtea oscilaţii şi experienţe variate ale ei, căreia îi datorez multe. Deseori acum, când nu simt durere şi mă mişc uşor, o caut. Doar ea îmi aminteşte de omul vechi din mine şi mă face să-mi revin.

Al doilea factor a fost binefacerile tăcute pe care le-am făcut colegilor mei de suferinţă, ani întregi străduindu-mă să aplic porunca iubirii. Sunt nevoit acum s-o spun. Şi vreau să continuu să-mi ofer serviciile pentru tot restul vieţii mele, uşurând durerea oamenilor. împreună cu alţii şi cu ajutorul lui Dumnezeu continuăm să uşurăm durerea fraţilor noştri. în baza acestei lucrări şi ofrande a iubirii însuşi Hristos ne face ai Lui. Pe cel ce uşurează durerea oamenilor, pe cel



care „plânge cu cei care plâng", Hristos îl aşează în rândul fraţilor Săi. Dumnezeu vrea faptele iubirii. însă fapte pe care să nu le facem în văzul lumii. Fapte pe care să le ştie doar cel care le face şi Dumnezeu.

Al treilea factor principal, care m-a ajutat să-L găsesc pe Dumnezeu şi prin intermediul lui Dumnezeu să-mi recapăt sănătatea şi să mă străduiesc să trăiesc o viaţă în Biserică, a fost rugăciunile părintelui meu duhovnic, Filothei, şi ale mamei mele.

Aceşti trei factori m-au adus în situaţii aceasta plăcută. Fie ca toţi oamenii să caute să-L cunoască pe Dumnezeu atunci când sunt sănătoşi, încât în clipele grele ale vieţii lor să fie mult mai bine pregătiţi sufleteşte.

Mare e slava Ta, Doamne, când ne trimiţi durerea şi încercările pentru a ne povăţui! Ce mare binefacere mi-a adus durerea în toţi aceşti ani cât am avut-o tovarăşă! Dacă n-aş fi avut această durere, nu m-aş fi întors la Dumnezeu. Omul

vechi îmi cuprinsese sufletul, întreaga fiinţă. Dar Preabunul Dumnezeu, prin marea Lui iubire, mi-a trimis această mare încercare care m-a condus la calea dreaptă în viaţă, pe care o uitasem complet. Iată adevăratul sens al durerii!

Fericiţi sunt cei care află din timp lumina care este Hristos. Hristos se află mereu lângă noi, gata să ne ajute, e suficient să-L chemăm.

Doar Hristos este lumina lumii, adevărul şij viaţa. Domnul ne înştiinţează: „în lume necazuri veţi avea, dar îndrăzniţi; Eu am biruit lumea".

Părintele Filothei Zervakos despre minunea vindecării lui Stavros Kalkandis

Minunea vindecării desăvârşite a lui Stavros Kalkandis se datorează, desigur, Sfântului Nectarie, dar şi credinţei bolnavului. Dacă n-ar fi crezut şi



nu s-ar fi apropiat cu credinţă de Sfânta Taină a spovedaniei, nu s-ar fi tămăduit duhovniceşte. Iarăşi, dacă nu s-ar fi apropiat cu credinţă de moaştele Sfântului, cerând vindecare, nu s-ar fi vindecat, ci ar fi rămas paralizat, ar fi murit netămăduit şi nu s-ar fi mântuit, căci „fără credinţă e cu neputinţă să ne mântuim", spune Apostolul Pavel.

Minunile urmează credinţei. Atunci când Domnul nostru Iisus Hristos i-a trimis pe ucenicii Lui în lume, le-a zis: „Mergeţi în toată lumea şi propovăduiţi Evanghelia la toată făptura! Cel ce va crede şi se va boteza se va mântui; iar cel ce nu va crede se va osândi. Iar celor ce vor crede, le vor urma aceste semne: în numele Meu demoni vor izgoni, în limbi noi vor grăi, şerpi vor lua în mână şi, chiar ceva dătător de moarte de vor bea, nu-i va vătăma, peste cei bolnavi îşi vor pune mâinile şi se vor face sănătoşi" (Marcu 16,15-18).

Să asculte cei necredincioşi şi să lepede necredinţa lor. Să asculte doctorii şi să înveţe că bolile pe care ştiinţa medicinii, cunoaşterea, înţelepciunea şi meşteşugul nu le pot vindeca, le vindecă credinţa fierbinte şi desăvârşită în Dumnezeu. Să asculte şi să creadă că „cele cu neputinţă la oameni sunt cu putinţă la Dumnezeu" şi că, acolo unde lucrează Dumnezeu, totul este posibil.

Ca părinte duhovnicesc consider că este de datoria mea să vă spun că l-am povăţuit pe acest bolnav şi m-a ascultat, s-a pocăit şi s-a spovedit, a crezut în vindecarea lui trupească şi sufletească. Aşa şi pe voi, ca fii duhovniceşti ai mei, vă rog, vă



implor şi vă sfătuiesc să vă găsiţi un duhovnic şi să vă spovediţi cu zdrobire de inimă, smerenie şi căinţă. Pocăiţi-vă şi credeţi în Dumnezeul Cel adevărat, urmând exemplul acestui bolnav paralitic şi vă spun că, prin credinţă, pocăinţă şi spovedanie, vă veţi mântui şi vă veţi învrednici de împărăţia cerurilor.

Cei ce sunteţi necredincioşi şi necuvioşi şi sunteţi intelectuali, învăţaţi, avocaţi, doctori, ofiţeri, politicieni, aveţi grijă ca înainte de a veni moartea, care

soseşte pe neaşteptate, să vă pocăiţi sincer, fiindcă, dacă moartea vă va afla în necredinţă, după aceea va fi prea târziu ca să vă pocăiţi, căci în iad nu este pocăinţă.

Pentru a vă înlesni calea pocăinţei, a credinţei şi a mântuirii, vă sfătuiesc pe toţi să vă procuraţi un Nou Testament şi să-l citiţi cu mare atenţie. Să credeţi cele scrise acolo şi să le puneţi în practică, pentru a vă izbăvi sufletul, care e mai valoros decât lumea întreagă. Veţi câştiga împărăţia cerurilor, de care să vă învredniciţi cu toţii, cu harul, cu îndurarea şi cu iubirea de oameni a Domnului şi Dumnezeului şi Mântuitorului nostru Iisus Hristos, cu mijlocirile Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, şi cu ale tuturor Sfinţilor. Amin.

40

Maria Stilianopoulou 1947-1998

(care a suferit de gigantism)

Maria s-a născut pe 20 iulie 1947 în comuna Kithrea din Cipru. încă de la naştere avea o tumoare la hipofiză, care i-a declanşat gigantismul.

Această boală rară determină corpul să nu se poată opri din creştere. Tratamentele făcute în ţară şi în străinătate n-au dat niciun rezultat pozitiv, ci au dus doar la suferinţe şi dureri.

încă din anii copilăriei a suferit nu atât trupeşte, cât sufleteşte, din pricina batjocurii şi a râsului lumii. Dar n-a răspuns niciodată nimănui, nu s-a supărat niciodată pe nimeni, doar adânc în inima ei se îndurera şi plângea.

Mai târziu au trebuit să se refugieze, lucru care i-a înrăutăţit situaţia. A plecat din locul pe care-l ştia, a fost lipsită de cunoscuţii săi şi de oamenii pe care-i iubea şi a ajuns într-un loc necunoscut de ea până atunci. însă marea putere sufletească pe care o avea, puterea ei de luptă, credinţa, iubirea de Dumnezeu şi de oameni, au făcut-o să le depăşească pe toate, să stea pe propriile picioare, să nesocotească batjocura şi să înceapă o nouă viaţă de refugiat, o viaţă plină de jertfe de iubire pentru aproapele, oricât de mare ar fi fost costul.

41

Sănătatea i s-a înrăutăţit încet-încet, durerile au devenit insuportabile, se mişca greu, dar le-a nesocotit pe toate acestea în faţa importantei misiuni pe care o avea.

Cu timpul, durerea i-a devenit tovarăş nedespărţit. Nopţi întregi nu se putea întinde deloc în pat. Trupul ei chinuit nu se mai odihnea. Nu mai putea face niciun pas, se mişca doar cu ajutorul căruciorului. Dar s-a împăcat cu durerea. Niciodată n-a cârtit şi nu s-a revoltat. îşi lăsa odihna personală în faţa iubirii pentru semenii care se apropiau de ea. Pe toţi îi sfătuia şi îi povăţuia cu discernământ, îi ajuta şi îi călăuzea cu iubire maternă. Când se afla cineva lângă ea constata inteligenţa ei, percepţia largă pe care-o avea asupra tuturor

problemelor, memoria şi umorul ei uimitor.

în ultimele două luni martirice, pe care le-a petrecut în patul spitalului a arătat toată măreţia răbdării, a nădejdii şi a iubirii de Dumnezeu. Nu cârtea niciodată şi a colaborat perfect cu doctorii şi cu infirmierele până în ultimele clipe de viaţă. Corpul i se umpluse de răni, şi nu se mai putea mişca deloc. Nimic nu mai funcţiona în corpul ei, doar glasul şi limpezimea duhului i-au rămas până la sfârşit, pentru a aminti de izbânzile ei mari în privinţa credinţei, a răbdării, a rugăciunii şi a dragostei. Şi în aceste momente grele avea grijă de semenii săi. în ajunul plecării sale la Domnul, când am vizitat-o, mi-a oferit 105 lire cipriote pentru mica lucrare misionară a editurii „Stupul Ortodox".

42

Cu toate că a suferit pe toată perioada vieţii ei de această boală grea, şi-a petrecut viaţa pământească cu râvnă minunată, cu răbdare iovianā, cu faptele iubirii de aproapele, cu activitate şi lucrare misionară. A reuşit cu ajutorul Domnului să-L mulţumească pe Dumnezeu şi pe oameni. Şi deşi nu avea bunuri materiale şi o sănătate robustă, era bogată în credinţă şi evlavie, făcând lucrări de mare virtute. Era o femeie simplă, smerită la inimă, plină de iubire de Hristos şi de oameni şi petrecea în priveghere duhovnicească, în rugăciune, în studiul cuvântului dumnezeiesc şi al lucrărilor Sfinţilor Părinţi. A semănat aici, pe pământ, cu lacrimi şi acum seceră deja cu bucurie în împărăţia cerurilor.

Sora Maria a trăit după voia lui Dumnezeu toată viaţa ei. Aducem exemplul ei luminos spre exemplul nostru.

Despre înmormântarea mariei Stilianopoulou din Cipru

Atunci când Iisus l-a întâlnit pe orbul din naştere, „ucenicii Lui L-au întrebat zicând: învăţătorule, cine a păcătuit, acesta sau părinţii lui, de s-a născut orb? Iisus a răspuns: Nici el n-a păcătuit, nici părinţii lui, ci ca să se arate în el lucrările lui Dumnezeu".

Aceste cuvinte ale Domnului nostru se împlinesc şi cu iubita noastră soră Maria care a trecut pe acest pământ ca o stea strălucitoare şi a trăit între noi ca să se arate prin ea marea răbdare, nădejdea şi povara

43

necârtitoare a crucii ei, faptele pe care le lucrează puterea şi bunătatea lui Dumnezeu.

Sora Maria a fost cu adevărat înaltă. După cum a fost la trup, aşa şi la suflet. Faptul că a suferit şi că a avut dureri neîncetate, faptul că a răbdat slăvindu-L pe Dumnezeu, l-am văzut cu toţii şi ne-am minunat, fără ca cineva să-şi fi închipuit mărimea şi greutatea durerilor şi suferinţelor ei.

însă lucrările dragostei sale, grija ei pentru orice om care suferea trupeşte şi duhovniceşte, grija pentru fiecare mănăstire pe care a cunoscut-o, milostenia şi

smerenia ei, lucrarea misionară pe care a avut-o, ajutorul duhovnicesc pe care l-a dat oamenilor ce s-au apropiat de ea, din orice pătură socială şi rang, dar mai ales dorinţa ei pentru sporire duhovnicească şi neliniştea pe care o avea ca nu cumva să se abată de la calea mântuirii, nevoinţele ei duhovniceşti duse cu atâta trudă, marea ei dragoste pentru Hristos şi vederile duhovniceşti dăruite de El, puţini au cunoscut aceste lucruri. Pe cele mai multe le cunoaşte Hristos Care până la sfârşit i-a dat puterea de a fi un exemplu luminos pentru noi toţi, în vremurile grele pe care le trăim.

Cuvinte de învăţătură din epistolele sale

Din Boston, unde a mers pentru tratament, într-o stare foarte gravă, care a necesitat o operaţie îndelungată, scrie la 3.10.1985: „Din ziua în care m-am hotărât să vin la tratament, am crezut că Sfinţii mă vor



ajuta. Promit că nu voi cârti şi că nu voi înceta să-L slăvesc pe Domnul şi pe Maica Domnului nostru".

# Unknown

Anul trecut m-am luptat mult cu boala şi doar rugăciunile părinţilor m-au scăpat. Desigur, moartea este cu noi şi nu ne înfricoşează, dar să ne pregătim.

Acum, în ultima vreme, mi-au ieşit analize foarte rele. Le-am lăsat pe toate în voia Domnului, de aceea mai trăiesc şi mai vorbesc. Sufletul îmi este greu, plin de durere şi suferinţă, dar îl alin prin puterea rugăciunii. Din nevoinţele pe care le faceţi voi (monahii) iau curaj şi devin şi eu alt om.

Noutăţile în legătură cu sănătatea mea nu sunt bune. Când vreau să mă mişc puţin simt o durere cumplită în toate oasele. Slavă Ţie, Doamne, facă-se voia Ta. îi mulţumesc lui Dumnezeu că-şi aduce aminte de mine, fiindcă nu sporesc deloc în îndatoririle mele duhovniceşti (1990).

Eu, pentru păcatele mele, care se pare că sunt multe şi de care nu m-am pocăit sincer, sunt chinuită şi sufăr mari dureri. Cortizonul pe care-l iau îmi extrage tot calciul din oase şi acestea rămân goale, iar hormonii de creştere presează oasele şi ele se macină, se sparg şi îşi schimbă poziţia şi din Maria cea înaltă am ajuns Maria cea cocoşată. Am dureri mari şi durerea sufletească pricinuită de faptul că nu mă pot mişca şi nu-mi pot face îndatoririle duhovniceşti este mare. Mă mişc doar cu ajutorul altora, singură nu pot deloc. Nu pot nici măcar să-mi pun farfuria pe



masă. Slavă Ţie, Dumnezeule, Care te înduri de toţi (10.10.1991).

Oamenii se mai îmbolnăvesc o zi, o lună sau un an. Eu sufăr de când mă ştiu. Sufăr din cauza păcatelor mele cele multe şi puţina pocăinţă (1994).

Durerile de cap pe care le am sunt insuportabile şi mă împuţinează la suflet. Cer ajutor de la toţi Sfinţii. Mă stropesc cu agheasmă de la Sfântul Nectarie şi-mi mai revin puţin, apoi mă ung cu untdelemn de la Sfântul Rafael. Mă simt atât de păcătoasă încât mi-e scârbă de mine. Mă spovedesc, dar nu plâng pentru păcatele mele, şi nici când mă duc să mă împărtăşesc nu plâng. însă mă rog mult şi mă pregătesc de Sfânta împărtăşanie, şi, dacă nu simt în mine ceva negrăit şi o linişte profundă, nu mă împărtăşesc. Dumnezeu să mă miluiască pe mine, păcătoasa.

Binecuvântaţi, sfinţiţi părinţi! Fie ca noi toţi să urcăm puţin pe Golgota şi să simţim patimile şi învierea lui Hristos (Postul Mare, 1997).

Viaţa noastră pământească nu are nicio însemnătate. Dar să trăim cu nădejde, pentru ca la sfârşitul ei să putem păşi în veşnicie.

Din patul meu de suferinţă aş vrea să lucrez. Cu ajutorul telefonului şi prin nenumăraţii mei prieteni fac multă treabă. Am multe mănăstiri pe care le ajut. Slavă Ţie, Doamne!

46

Un mic exemplu al nevoinţelor ei duhovniceşti şi ce credea despre ea însăşi

Eu mă străduiesc pe cât pot să ascult de duhovnicul meu şi de poveţele cărţilor pe care le citesc, fie din Sfinţii Părinţi, fie din Faptele Apostolilor şi, desigur, din Evanghelie, chiar dacă, din păcate, nu citesc foarte des Evanghelia. Dar, ca un păcătos ce sunt, cu cât mă străduiesc mai mult, cu atât fac mai puţin. Oricum, de atunci de când mă ştii m-am schimbat mult spre bine, aşa cred. Am încetat să mai vorbesc mult, încât atunci când îi aud pe alţii bârfind şi vorbindu-i de rău pe semenii lor, nu pot suporta. Sufletul meu plânge din cauza asta. De aceea rămân în casă, tovarăşii mei sunt oameni îndureraţi pe care-i ajut şi vorbim despre Domnul (1986).

Încet-încet Domnul m-a ajutat să merg să mă închin la biserica Pogorârii de pe Cruce şi la Sfântul Mormânt unde m-au cuprins lacrimile şi emoţia. Ce am simţit şi ce simt şi acum, nu se poate descrie. După aceea am mers pe Golgota. Acolo am îngenuncheat şi am cerut ajutorul lui Hristos, am plâns mult. Am cerut să mă ajute să trec prin mica mea Golgotă fără să cârtesc (din Ierusalim, 1987).

Dimineaţa când mă trezesc, citesc rugăciunile miezonopticii, apoi cei şase psalmi şi ce mai pot, apoi mă rog cu rugăciunea minţii. Seara citesc pavecerniţa,

47

vecernia, rugăciunile de seară şi acatistele. Metanii mari nu pot face. Le fac pe jumătate, atât cât pot. Uneori citesc paraclisul Maicii Domnului, iar pe cel al Sfântului Rafael încerc să-l citesc în fiecare zi, dar acum iau nişte medicamente tari şi nu mai pot ca înainte. însă mă străduiesc.

Dumnezeu mă loveşte în toate felurile ca să mă scape de egoismul meu...

Am plâns de emoţie înaintea Domnului, Care îşi aduce aminte de mine, ticăloasa şi păcătoasa. Din pricina păcatelor şi a neascultării mele mi-e ruşine să privesc în ochi icoana Domnului.

Noi aici pe pământ trăim în huzur şi desfătări, iar sufletul nostru este ca o încăpere întunecată în care nu se găseşte nicio crăpătură prin care să treacă o rază de lumină. Dumnezeu să ne ajute să biruim akedia şi să venim mai aproape de Hristos. Nu vreau să-L amărăsc pe Domnul nostru, fac ceea ce pot, însă mă străduiesc să fac mai mult.

O mulţime de tineri au aflat mângâiere lângă ea, şi-au rezolvat problemele şi au plecat bucuroşi şi liniştiţi. S-a dovedit o „avvă" contemporană, de vreme ce în faţa ei şi-au deschis inima clerici, monahi, egumeni, stareţe, episcopi şi conducători politici.

Sora Maria a fost un punct de atracţie, iar căsuţa ei de refugiu a devenit colimvitra lui Siluam pentru sufletele obosite. Mulţi tineri au primit

48

binecuvântarea şi povăţuirea ei înainte de a se face monahi şi multe familii creştine s-au întemeiat prin sfatul ei.

Ciprul este mai sărac prin lipsa sorei Maria, dar mai bogat, fiindcă pe lângă mulţimea de Sfinţi şi de muncenici ai lui se adaugă încă un suflet. Ultimele luni muceniceşti, pe care le-a petrecut în salonul de terapie intensivă al spitalului din Limassol, au curăţit-o şi mai mult, ca aurul în cuptor. Se pare că a vrut ca Dumnezeu s-o facă strălucitoare, după cum spunea adesea...

Veşnică să-i fie pomenirea roabei lui Dumnezeu, Maria.

M.N. Aghioritul

49

Mărturii despre Maria cea înaltă din Cipru (Ale înaltpreasfinţitului mitropolit din Limassol, Atanasie)

părinte, salutări din partea mariei celei înalte!

pãrintele Paisie, pe cea înaltă, fiule, o numea cea preaînaltă, avea 2,30 metri.

Această femeie, un suflet sfânt, era foarte înaltă, era gigantică. Desigur, la sfârşit s-a cocoşat, umbla cu ajutorul bastoanelor, apoi în cărucior. Eu am prins-o pe când umbla dreaptă. Era foarte înaltă, avea gigantism, era schilodită, era un monstru. Pantofii ei, am un pantof de-al ei la mănăstire, aveau numărul 57, erau mari ca nişte bărci, palma ei era de trei ori mai mare decât a mea.

Să vă spun cum am cunoscut-o. Aveam un monah tânăr de la mănăstirea noastră, părintele Nifon, care vindea mere în punguţe, şi într-o zi s-a dus să vândă mere. A bătut la uşă şi i-a deschis Maria, un adevărat monstru, şi de frica ce l-a cuprins, a aruncat merele şi a fugit încotro a văzut.

Această femeie era un suflet sfânt, o adevărată sfântă, cu toate că la exterior era un monstru, faţa îi era atât de schimonosită, dar copiii nu se temeau deloc de ea şi multor oameni le-a fost de folos. Adică era o mamă duhovnicească în tot sensul cuvântului.

50

Această femeie era o creştină tipică în primii ani ai copilăriei, iar mama ei era o bună creştină. Când a crescut a devenit diformă, de 2,30 metri, la spital au unit două paturi ca să încapă, iar când a murit sicriul ei era de aici şi până acolo, unde este scaunul.

A fost cerută în America şi s-a dus, pe cheltuiala guvernului, pentru analize, ca să se cerceteze acest fenomen.

S-au adunat acolo doctorii mari, şi unul vorbea despre gigantism, altul despre diferite teorii. însă nu puteau să precizeze exact ce a păţit Maria de a crescut atât

în înălţime. I-au spus atunci că are o problemă. Tot capul îi era o tumoare care presa ochii şi urma să-şi piardă vederea, să orbească.

Americanii s-au oferit să-i cumpere scheletul şi ea s-a întristat foarte mult când a auzit asta, căci pentru ei era un fenomen şi voiau s-o păstreze aşa din motive ştiinţifice.

în starea aceasta s-a întors în Atena, şi o femeie i-a zis apoi: „Nu mergem să-l vizităm pe părintele Porfirie?“ Maria nu ştia nimic despre părinţi şi despre aceste lucruri şi a zis: „Ce să-mi mai spună şi acest părinte? M-am dus în America şi m-au văzut atâţia oameni de ştiinţă, părintele ăsta ce să-mi mai spună?” „Hai să mergem, este orb şi nu prea vorbeşte bine". Maria era într-o stare de deznădejde, dar încet-încet a fost convinsă să meargă.

S-a dus aşadar, şi împreună cu ea a mers şi mama sa, Constantina, care trăieşte încă, o maică şi încă doi oameni.

51

S-au dus la chilia părintelui Porfirie, care era orb, şi, când au intrat înăuntru, le-a spus: „De ce atunci când prietena ta ţi-a zis să vii n-ai vrut?» Şi i-a zis exact ce a rostit ea. Ea s-a ruşinat şi el a întrebat-o ce i se întâmplă. I-a explicat că o să-şi piardă vederea şi a început să plângă. Părintele i-a spus: „Nu, fiica mea, n-o să-ţi pierzi vederea, dar oasele ţi se vor sfărâma“. Ea a zis: „Nu, părinte, oasele mele sunt puternice, n-au nimic, dar îmi voi pierde vederea”. El i-a repetat că i se vor sfărâma oasele. Dar ea n-a înţeles.

Părintele i-a spus să îngenuncheze. A îngenuncheat cum a putut şi părintele i-a pus mâinile pe cap şi a început să se roage. Şi Maria mi-a spus că a simţit cum capul a început să-i fiarbă cu totul, iar părintele i-a spus: „Nu-ţi vei pierde vederea, oasele îţi vor ieşi, se vor zdrobi“. Ea n-a crezut. Părintele i-a zis: „Din ce cauză ţi-au spus doctorii că ai păţit asta?” Maria i-a răspuns: „Părinte, doctorii n-au găsit cauza, au spus că este gigantism, n-au găsit cauza".

Părintele a întrebat-o pe mama ei: „Tu îţi aduci aminte când ai fost însărcinată cu Maria?“ Maria avea 43 de ani atunci, iar mama ei a răspuns: „îmi aduc aminte!” Părintele i-a zis: „îţi aduci aminte că atunci când erai gravidă cu ea în două luni vomitai des? îţi aduci aminte că soţul tău te-a dus la doctor şi părintele a început să-i descrie adu-ţi aminte cum ai plecat cu autobuzul din satul vostru, aţi coborât într-o piaţă, şi i-a descris piaţa de acum 42 de ani, te-a luat bărbatul tău şi te-a dus pe cutare drum, şi a început să-i descrie drumul, şi Constantina şi-a amintit drumul acela, te-a dus într-un loc unde uşa

52

era verde, la cabinetul acelui doctor. Ai intrat şi i-ai spus că vomiţi des din cauza sarcinii şi ţi-a dat un pliculeţ care conţinea 15 medicamente înăuntru, îţi aminteşti?“ „îmi amintesc, părinte”, a zis ea. Părintele i-a zis: „Medicamentele

acelea erau pentru epilepsie, doctorul a greşit, le-ai înghiţit şi pruncul s-a modificat în pântecele tău, şi din această cauză a ajuns aşa".

Şi, într-adevăr, au trimis acest mesaj în America şi s-a constatat că era adevărat din punct de vedere ştiinţific. însă cu ea ce s-a întâmplat în cele din urmă? Nu şi-a mai pierdut vederea dar oasele au început să i se zdrobească. O dată eram lângă ea atunci când un os din spate i-a înţepat pielea şi a ieşit afară, cum spusese părintele Porfirie. Părintele, după ce Maria a ieşit afară, a zis: „Aceasta este o sfântă!"

53

Anastasie Malamas 1929-2004

(smeritul nevoitor suferind de diabet zaharat)

într-un mic sat, Kokalu, în sus de lacul Volvis, în regiunea Salonic, s-a născut în anul 1929, Tasos. Părinţii lui erau refugiaţi din regiunea Sholari, Tracia. A rămas orfan de tată la vârsta de trei ani şi de mic copil a făcut tot felul de munci: pe ogoare, cioban la oi iar mai târziu zidar, ucenic la meşteri, hamal pe la magazii, cultivator de legume, băcan. După ce s-a însurat, a trăit cu soţia lui şi cu cei doi copii în satul Nea Maditos din regiunea Salonic.

Era înzestrat cu multe harisme (cinstit, muncitor, nepizmuitor, răbdător, mângâietor) pe care le-a înmulţit prin lupta păzirii poruncilor lui Hristos. Deşi n-a apucat să meargă nici trei clase la şcoală, citea Evanghelia şi cunoştea pe dinafară fragmente şi capitole întregi. însă mai ales punea în practică şi trăia ceea ce studia.

La vârsta de patruzeci de ani a prezentat simptome de diabet zaharat. Pe parcursul acestei boli a avut multe cazuri de hiperglicemie comă diabetică iar alteori de hipoglicemie ameţeală, istovirea puterilor, leşin. A primit însă această boală cu nenumăratele ei complicaţii cu multă răbdare, spunând mereu: „Pe mine Dumnezeu m-a salvat de multe ori, prin minune!"

54

Despre bolile sale spunea: „Dacă omul nu ajunge în această etapă, pe această culme a bolii, nu poate afla sensul lucrurilor".

în ciuda tratamentului special insulină, regim corespunzător, dese analize de laborator n-a încetat să lucreze greu până la vârsta de 67 de ani pe ogoare, în grădină şi la băcănie. Mereu punea în sacoşa cumpărătorului mai mult decât cântărea, în afara faptului că mergea la oamenii nevoiaşi şi le lăsa pe ascuns cele mai bune din produsele muncii lui. Datorită diabetului a făcut cangrenă la piciorul stâng şi, ca urmare, i-a fost amputat de sub genunchi. Peste puţin, tot din cauza diabetului, a început să-şi piardă vederea, până când a orbit.

Astfel, orb şi cu un picior tăiat, în ultimii şapte ani a rămas închis în camera sa, care semăna cu o chilie, fiindcă era izolată în fundul casei.

Mai târziu au apărut şi la celălalt picior umflături şi vânătăi degete atrofiate din cauza cangrenei, care-i provocau dureri. Uneori simţea că piciorul îi este tăiat cu fierăstrăul şi nu lipseau nici durerile la piciorul amputat ceea ce medicii numesc „dureri la membrul fantomă“. însă când îl întrebai cum se simte răspundea slăvindu-L pe Dumnezeu: „Poate să-mi paralizeze tot corpul, doar mâna dreaptă să-mi rămână, ca să-mi pot face cruce”. Pentru a se mişca prin casă folosea căruciorul şi când i se propunea o plimbare pe drum, ca să nu stea singur, răspundea: „Cine v-a spus că sunt singur? îi am alături pe Sfinţi".

Şi astfel, în linişte, a ajuns la rugăciunea care-l atrăgea ca un magnet. „Să nu ne pierdem credinţa,



spunea, e ca o sfoară care ne uneşte cu Dumnezeu, care ne leagă de El, Numai dacă facem lucrările Evangheliei ne vom căi şi vom plânge. Căci nu trebuie doar să-L primim pe Dumnezeu, ci să-L şi adorăm. Să ne rugăm Măicuţei noastre: „Maica Domnului, izbăveşte-ne!" Să-i avem pe Sfinţi înaintea noastră dintre care unii au fost mistuiţi de foc, alţii înjunghiaţi, alţii omorâţi cu pietre. Să nu ne bazăm pe puterea noastră. Nu vă voi lăsa orfani, ne-a spus Hristos.

Să credem în Hristos Cel fără de păcat, căci El este lumina lumii. Rugăciunea este cea mai puternică armă a omului şi are mare valoare. Dumnezeul nostru este îndurător şi îi va fi milă de noi atunci când ne rugăm, fiindcă rugăciunea are mult mai multă putere decât toate computerele şi maşinile din epoca noastră. Prin răbdare veţi dobândi sufletele voastre, spune Evanghelia. Asta înseamnă că Hristos a cunoscut că vom trăi toţi în grabă mare. Răbdarea se dobândeşte din credinţă şi din rugăciune.

Hristos Cel fără de păcat, pentru a avea încredere în noi, trebuie să vadă rugăciunile şi faptele noastre bune. Atunci când spui „sunt nedreptăţit", iei toată judecata asupra ta şi te revolţi, pe când ar trebui să spui: „Hristos este lumina care se revarsă peste lume, împlinesc eu oare voia Lui? Noi, ortodocşi fiind, facem parte din familia Sfinţilor. Pe ei să-i rugăm să ne primească. în funcţie de puterea rugăciunii vine smerenia. Sfântul Duh nu se pogoară peste omul mândru. Dumnezeu nu i-a luat celui viclean dreptul de a-i ispiti pe oameni, i-a lăsat puterea de a-i cerceta



pe aceştia, de a-i încerca, căci fără încercări nimeni nu se mântuieşte. Cea mai mare dovadă a vieţii de dincolo este Maica Domnului care se roagă în lacrimi lângă Crucea pe care Fiul ei stă răstignit".

Viaţa lui Tasos a fost rugăciunea. Pentru boala pe care o avea se potrivea zicala: „Leacul tău să fie hrana ta“, adică trebuia să evite mâncărurile care ridică glicemia şi în afară de asta, să-şi menţină în corp o cantitate stabilă de calorii.

însă n-a cedat niciodată în faţa postului şi ţinea neclintit toate posturile rânduite de Biserică. întrucât, după ce a rămas infirm, nu mai mergea la biserică, aştepta să vină preotul acasă după terminarea slujbei, şi, deşi avea probleme de respiraţie din cauza diabetului, aştepta cu multă dorire Sfânta împărtăşanie prin care „ne facem părtaşi lui Hristos”, cum obişnuia să spună.

Mulţi oameni îl vizitau în chilioara lui şi, după discuţiile avute cu el plecau odihniţi, căci avea discernământ şi iubire de semeni, spunându-şi cu smerenie părerea şi dând poveţe, dar totodată atribuindu-le pe toate lui Dumnezeu, fiindcă, după cum spunea: „Doar prin iluminare de sus se poate schimba omul".

Desigur, om fiind, avea şi momente de împuţinare a sufletului, când obosea din pricina complicaţiilor bolii şi a deselor internări la spital şi pentru că era foarte conştiincios, îi părea rău că-i oboseşte pe cei care îl îngrijeau. în ultimele luni de viaţă a făcut multe internări la spital: a avut edem pulmonar, astm bronşic, mici infarcturi, glicemia i se





dezechilibra deseori, fiind înţepat de mii de ori pentru injecţii cu insulină, pentru analize, pentru perfuzii.

Şi, cu toată oboseala care îl cuprinsese a avut până la sfârşit nu numai răbdare, ci şi dispoziţie de rugăciune, şi spunea: „Ah, Dumnezeul meu, mântuieşte-mă! Ah, Dumnezeul meu, iartă-mă! Dă-mi putere şi curaj să păstrez în inima mea Numele Tău. Nu vreau nimic mai mult“. Şi spunea cu voce rugătoare, ascultând zgomotul aparatului care-i dădea oxigen: „Ah, Dumnezeul meu, izbăveşte lumea!”. în ultimele lui zile de viaţă nu se mai ruga pentru el, ci pentru ceilalţi.

Cu puţin înainte de a muri spunea că boala este un lucru bun. Te ajută să nu te înfurii. Să fim mulţumiţi când ne aflăm în această stare. Să-L slăvim pe Dumnezeu. De milioane de ori să-L slăvim. Ce vrea Hristos de la noi? Vrea sfârşit creştinesc vieţii noastre. Să ne rugăm îngerului păzitor, care va sta lângă noi în ceasul acela, să ne păzească de duhurile rele.

Tasos a murit la spitalul Papanikolaou în zorii zilei de luni, 30 august 2004, fără ca mai înainte să-şi iasă din simţiri. Până în ultimele clipe şi-a păstrat raţiunea şi n-a spus nimic ciudat. înainte de a muri a cerut să-şi ia rămas bun de la soţie, ca şi când ar fi plecat într-o călătorie, iar peste puţin timp aceea l-a văzut făcându-şi cruce şi zicând: „Maica Domnului, izbăveşte-mă pe mine!"

Şi atunci soţia lui povesteşte că: „Chipul său strălucea foarte tare. Şi-a deschis uşor gura şi atunci am văzut cum a ieşit ceva alb ca aburul, ca o pasăre



plouată care se ridică în înălţimi, şi cu cât se ridica, cu atât îşi deschidea

aripile, până când s-a pierdut".

După toate acestea soţia lui a spus: „Mie orice mi-ar face cineva, n-o să încetez să spun, după cele pe care le-am văzut, că există viaţa veşnică şi că viaţa adevărată începe dincolo de mormânt".

(Din cartea „Ca aurul în topitoare", Editura Stupul Ortodox, Salonic).

59

Marius „purtătorul drapelului bucuriei" (suferind de atrofie musculară)

Marius Nasios s-a născut la Ipapandis, duminică, 2 februarie 1987. La vârsta de cinci ani a început să prezinte dificultăţi ale mersului, instabilitate, obosea uşor şi îi era greu să urce scările sau să se ridice de jos. La vârsta de şapte ani a venit şi diagnosticul: atrofie musculară de tipul Duchenne. Este o boală ereditară rară, care apare la băieţi, are evoluţie progresivă, bolnavii în cele din urmă nu se mai pot mişca şi din cauza slăbiciunii muşchilor respiratori dobândesc insuficienţă respiratorie.

Marius a trecut prin aceste etape, însă era un copil harismatic. A fost un elev excelent până în clasa de liceu la care a apucat să meargă (la vârsta de 17 ani a murit).

De la vârsta de opt ani a umblat în cărucior. Cu acesta a mers la paradă, unde a purtat cu mândrie drapelul. Avea un zâmbet blând şi liniştit, sentimentul recunoştinţei şi le mulţumea tuturor: mamei sale pentru că-l îngrijea, colegilor, profesorilor, părintelui său duhovnic Ghervasie.

Marius spunea: „Sunt foarte bine. Nu-mi lipseşte nimic. Mă simt împlinit. Sunt bine aşa cum sunt. Simt că iubesc pe toată lumea. Dacă Dumnezeu

60

nu mă vindecă, ceva ştie, poate că aşa e mai bine. îi mulţumesc lui Dumnezeu că mi-a dat minte şi pot comunica cu oamenii, că pot să citesc, să le înţeleg pe toate. Dacă n-aş fi avut minte, ce-aş fi făcut cu mâinile? Omul paralizat care are minte şi are răbdare este cel mai inteligent om din lume. Dumnezeu ne iubeşte. E pentru binele sufletului nostru, şi dacă nu ne dă sănătate, ne rezolvă alte probleme".

Din cauza bolii şi muşchiul inimii a început să funcţioneze precipitat. Pleca la şcoală cu un puls de 128 de bătăi pe minut. în momentele grele zicea: „Alţi copii bolnavi ca mine sunt nevoiţi să înceteze şcoala, pentru că nu au condiţii. Dar eu am atâtea daruri!"

Colegii şi profesorii lui îşi amintesc mereu de chipul său care strălucea de bucurie. îi ajuta cu sfaturile şi cu părerile lui pe mulţi prieteni dând lecţii de demnitate şi cuvioşie. Avea suflet curat, curaj, putere. Nu arăta că este deranjat de infirmitatea lui. Era spontan, cu mult umor, şi-i făcea pe ceilalţi să râdă, să se bucure. Avea discernământ şi iubire, şi-i spunea mamei sale: „Iartă-mă că te

obosesc, mamă. Iartă-mă că te chinuiesc. Picioarele tale sunt şi ale mele. Suntem doi oameni şi avem doar două picioare, pe ale tale, şi acelea operate. La amiază eu îmi voi citi lecţiile. Tu să te duci să te odihneşti. Şi aşa cum tu ai grijă de mine seara, eu voi avea grijă de tine la amiază!"

în fiecare duminică se împărtăşea cu credinţă şi nădejde. Era foarte generos. O dată a fost întrebat cu ce echipă ţine, iar el a răspuns: „Cu echipa raiului“ şi a continuat: „Ce echipă poate fi comparată cu aceea?”

61

Durerea îl curăţă pe om

Atunci când, în anul 1995, Marius a trecut pe la Comisia Medicală şi când Casa de Asigurări nu dădea pensie pentru cei care sufereau de atrofie musculară, mama lui s-a supărat, iar Marius i-a spus:

nu merită să te necăjeşti pentru viaţa aceasta, mamă. Noi pentru viaţa de dincolo trebuie să ne necăjim. Nu vreau să fii supărată şi să plângi. Aşa cum Dumnezeu hrăneşte păsările cerului, ne va hrăni şi pe noi.

Altădată, când mama lui, Maria, l-a întrebat dacă vrea să cheme un grup de oameni învăţaţi, care fac tovărăşie copiilor infirmi ca el şi-i înveselesc, Marius i-a răspuns:

nu, mamă. N-am nevoie de asemenea tovărăşii. Te am pe tine, am cărţile mele... Mă scoţi afară şi văd ogoarele, mergem la biserica Schimbării la Faţă, mă uit la florile pe care le-ai sădit în curte, îi văd pe colegii mei care merg pe drum, care se joacă. Ce să mai vreau altceva? N-am nevoie de tovărăşie. Mă simt foarte bine aşa. Vreau să înţelegi bine asta. Sunt foarte bine. Nu-mi lipseşte nimic.

într-o zi o asistentă socială, evaluând puterea psihică a lui Marius, a propus să organizeze o întâlnire de copii cu probleme asemănătoare, unde să explice în ce fel îşi depăşeşte el problemele lui, încât este mereu vesel.

62

nu, a răspuns Marius. Dacă ei nu cred în Dumnezeu, oricât le-aş vorbi eu, cu dovezi, nu-şi vor putea depăşi boala şi celelalte probleme ale lor.

Marius a mai spus:

Eu sunt un nimic. De altfel oamenii nu trebuie să se bucure mult, dar nici să se întristeze mult. Să avem decenţă...

Ne punem noi cu Dumnezeu? Dacă Dumnezeu vrea să plouă, va ploua.

Mamă, Dumnezeu ne iubeşte, îi pasă de noi. Ne dă greutăţi, desigur, dar ne şi ajută, ne dă şi puterea de a le depăşi. Nu vezi cât se interesează de noi? Are grijă de păsările cerului şi nu va avea grijă de noi? Iată, o mulţime de oameni pe care mai înainte nu-i cunoşteam, acum ne înconjoară cu dragoste!

Ce păcat! Rudele nu trebuie să caute răzbunare. Dimpotrivă, să se roage pentru odihna sufletelor rudelor lor, dar şi pentru sufletul criminalului.

Dumnezeu este singurul Judecător.

Nu pot înţelege de ce nu merg oamenii la biserică...

Gânduri despre rugăciune

Rugăciunea este singurul mijloc de comunicare al oamenilor cu Dumnezeu.

Faptul de a ne ruga (fără risipire a minţii) ne ajută să lăsăm dimensiunile pământeşti şi să urcăm în înălţimile cerului, unde este împărăţia lui Dumnezeu. Ne întăreşte sufleteşte pentru calea grea spre

63

împărăţia cerurilor şi pentru problemele pământeşti care ne preocupă pe noi şi familia noastră.

Dumnezeu ascultă toate rugăciunile pe care le facem, chiar dacă nu răspunde mereu la ceea ce-I cerem.

Nu trebuie să cârtim atunci când nu răspunde,. fiindcă are planul Său pentru mântuirea oamenilor. El ştie cum, unde şi când să răspundă la rugăminţile noastre, astfel încât să fie spre binele nostru. Dacă ar răspunde imediat, poate că ar fi spre răul nostru şi de aceea nu răspunde.

Rugăciunea trebuie să iasă din inima noastră şi nu doar din mintea noastră. Să se facă cu râvnă şi emoţie şi nu cu răceală a inimii, cum facem de obicei.

Rugăciunea trebuie să se facă într-un spaţiu liniştit şi nu într-un spaţiu gălăgios, pentru că gălăgia îţi risipeşte mintea şi nu poţi să te rogi liniştit.

Bine ar fi ca toţi oamenii din lume să se roage astăzi, când lumea noastră a pierdut orice contact cu Dumnezeu, şi nu doar să cerem de la Dumnezeu, ci şi să-I mulţumim şi să-L slăvim.

(Marius Nasios, 3.2.2000)

Sfârşit creştinesc

La data de 5 august 2003 a suferit un edem pulmonar. A fost internat la secţia intensivă a spitalului, unde comportamentul lui, în ciuda stării grave a inimii sale care avea 145 de bătăi pe minut, a provocat o impresie deosebită personalului medical. Le mulţumea mereu tuturor, fără să se vaite de ceva.

64

Şi considera această stare gravă a sănătăţii lui ca pe un prilej de a cunoaşte alţi oameni.

După trei luni a făcut primul infarct. La 25 noiembrie 2003 a adormit întru Domnul.

în ziua înmormântării, deşi se programase transportul trupului său cu un automobil special, vehiculul mortuar deodată s-a oprit. A fost cu neputinţă să repornească, deşi nu s-a găsit nicio defecţiune. Inexplicabil! Colegii săi au vrut să-l transporte pe braţele lor şi în cele din urmă li s-a dat voie. Această întâmplare a fost considerată importantă, şi Marius a fost dus pe braţe de colegii

săi.

La cimitir, la slujba de înmormântare, s-a cântat Hristos a înviat.

Elevii din ultima clasă de liceu, la ceremonia de terminare a liceului, au pus undeva sus, cu litere mari, numele MARIUS.

„Mare cinste şi bucurie a fost că te-am cunoscut în viaţa aceasta pământească, Marius! Dar şi mai mare cinste şi fericire va fi să ne întâlnim în viaţa de dincolo, cea veşnică".

(Din cartea Marius, purtătorul drapelului bucuriei, a Ecaterinei Matenoglou).

65

Pictoriţa de icoane Kleoniki Simeonidou 1967-2005 (Purtătoarea crucii răbdării şi purtătoarea de biruinţă)

Kleoniki s-a născut la Salonic pe 30 iunie 1967, praznicul Sfinţilor Apostoli.

La vârsta de opt ani i-au apărut simptomele unei boli musculare: genunchii i se înmuiau şi cădea uşor, avea instabilitate, şchiopăta şi mergea sprijinindu-se de pereţi, ca să nu cadă. Cu mare greutate mergea la şcoală, până când, în clasa a şasea, după ce a mers două luni şi acelea în braţele mamei sale a încetat şcoala. însă, întrucât iubea foarte mult cartea, a continuat să studieze acasă. Avea mare îndemânare la citit şi o memorie foarte bună.

De la vârsta de 14 ani a folosit căruciorul vreme de 24 de ani, până la moartea sa.

Mama ei o ajuta toată ziua, pentru că picioarele şi mâinile ei erau moi. întrucât avea atrofie musculară o lega cu o centură, fiindcă altfel ar fi căzut.

Când s-a îmbolnăvit nu se putea nici măcar întoarce de pe o parte pe alta, nici să-şi schimbe poziţia. Dacă se întâmpla ca mâna să-i cadă jos, n-o putea ridica şi în asemenea împrejurări, dacă era singură (şi pentru că n-o striga mereu pe mama ei ca s-o ajute), se apleca şi-şi trăgea cu dinţii mâna în sus. Cel mai dramatic era că nu putea alunga nici

66

măcar o muscă de pe ea. însă îşi ascundea cu răbdare slăbiciunea. Uneori, când avea furnicături mari la degetele picioarelor, pentru a afla o mică uşurare, i se punea o găleţică cu apă pe picioare.

Mama ei povesteşte despre urmările neprevăzute ale bolii sale:

„Pe la 13 ani, într-o dimineaţă, pe când nu aveam căruciorul încă, s-a întâmplat să lipsesc de acasă. Am aşezat-o în şezut şi i-am pus o plapumă îndoită în jur, ca să-şi odihnească mâinile. După ce am plecat, ea a luat cu dinţii plapuma şi a pus-o pe genunchi, ca să se odihnească. însă gâtul i s-a înmuiat iar capul i-a căzut în faţă, pe plapumă. Ar fi murit asfixiată, dar a strigat după ajutor, după ce a reuşit să-şi întoarcă puţin capul, cu mult efort. Uşa de la balcon era puţin deschisă şi au auzit-o vecinii, dar uşa apartamentului era încuiată. Au găsit un

copil, l-au trecut peste gratiile de la balcon, le-a deschis uşa şi au ajutat-o.

Când m-am întors mi-a spus că a simţit de două ori, pe când era cu gâtul înmuiat, un aer uşor care o răcorea. Şi n-a cârtit să-mi spună de ce-am lăsat-o atâta timp singură.

Altă dată, iarăşi, a căzut din pat şi până n-a venit cineva nu s-a putut ridica de jos.

Ridicarea zilnică a crucii

Kleoniki a odihnit mulţi oameni care au avut ocazia s-o vadă şi să discute cu ea, căci avea mereu un zâmbet luminos pe faţă. Avea maturitate duhovnicească, deoarece cultiva virtuţile pe care le

67

dobândise prin citirea cărţilor bisericeşti. Citea mult, stătea toată noaptea să termine o carte. îi spunea cu discernământ mamei sale:

eu o să mă culc dimineaţă, când tu ai treburile tale, ca să nu te deranjez, iar noaptea o să citesc. Şi într-adevăr, avea o lumânare pusă într-un pahar de sticlă, lângă noptieră, şi citea, citea o carte pe noapte.

Sufletul ei s-a umplut cu învăţături vaste. Cărţi patristice, vieţile Sfinţilor, enciclopedii, probleme sociale, texte ştiinţifice pe tema bioeticii. Când o interesa ceva lua notiţe pentru a discuta cu specialiştii, îi plăcea perfecţiunea.

Tăia pagini din articole interesante şi le strângea într-un album. A scris cu litere frumoase, bizantine, Cântarea Iubirii, a apostolului Pavel şi fragmente din Memoriile lui Makrigiannis, pe care le-a pus într-o ramă şi le-a agăţat în peretele din camera ei. în psaltirea ei scrisese pe primele pagini goale:

„Apără-mă, Doamne, de cursele diavolilor, prin mijlocirile duhovnicului meu. Vino, Lumină adevărată, vino, Taină ascunsă, vino, Cunună neofilită, vino, Singura mângâiere, la cel care este singur".

Valorifica fiecare clipă a vieţii sale pentru a face ceva creativ. Era o fiinţă neobosită. în faţa ei oamenii sănătoşi se simţeau neputincioşi, trândavi. A fost un suflet de aur. îi plăceau broderiile făcute armonios, hainele cu flori romantice.

Mai demult, când putea, făcea semne de carte, broda, iar banii pe care-i lua îi trimitea la Ierusalim. Uneori, când nu avea puterea să treacă acul cu

68

aţă prin material, îl trăgea cu dinţii, nu renunţa la strădania de a oferi ceva.

Nu cunoaştem câţi oameni au fost ajutaţi de Kleoniki, nu doar prin pilda de răbdare pe care o arăta, dar şi prin rugăciunile ei. Asculta, asculta, şi apoi cu discernământ lămurea problema discutată. O mamă care-şi pierduse copilul în accident de maşină a fost mângâiată de Kleoniki şi ajutată să depăşească starea în care se afla.

Atunci când prietenii şi cunoscuţii îi încredinţau problemele lor, Kleoniki nu

le răspundea imediat. După câteva zile se referea la acele probleme în doar câteva cuvinte. Trebuia să se gândească mult înainte de a vorbi, însă ceea ce spunea o spunea cu mult discernământ. De aceea mulţi oameni, chiar şi clerici, îi cereau să se roage pentru ei. într-unul din cazuri a făcut într-o zi 3.000 de noduri de metanie, iar alteori citea paraclisul Maicii Domnului şi al altor Sfinţi.

„Dumnezeu a ales să se arate prin oamenii smeriţi pe care lumea îi nesocoteşte" (parafrază la I Corinteni 1, 25-28).

Odată aştepta în biserică să-i vină rândul la spovedanie. în ceasul acela, duhovnicul, terminând spovedania unei femei, a rugat-o pe Kleoniki să vorbească cu ea. După ce acea femeie a vorbit cu Kleoniki, a zis: „Problemele mele sunt nimic pe lângă cele ale acestei fete, care cu toate acestea este doar un zâmbet.”

Avea credinţă mare, dar şi raţiune. Era fără complexe în ceea ce priveşte starea ei. Nu voia ca oamenilor să le fie milă de ea, modul vieţii ei arăta

69

asta. N-o atingea nici calomnia, nu-i păsa nici atunci când cineva o văita spunând: „sărmana, cum a păţit asta?"

Nu se mânia, ajunsese la o eliberare de patimi uimitoare. Când cineva o supăra prin cuvinte sau prin subînţelesuri nu arăta asta, o ţinea ascunsă în sine, însă fără a aduna în subconştient aceste sentimente. Într-o zi a vrut să meargă împreună cu mama sa la birourile misionare, lângă biserica Sfânta Sofia din Salonic, şi întrucât au întârziat până s-a dat din cărucior, taximetristul a făcut scandal şi s-a supărat, însă Kleoniki n-a comentat nimic şi nici n-a arătat vreun gest de amărăciune pentru comportamentul taximetristului.

Altă dată un alt şofer de taxi s-a purtat într-un mod foarte generos, încât după ce le-a dus la destinaţie a uns şi roţile căruciorului, iar când au vrut să-i dea bani n-a luat, spunând: „eu mi-am luat răsplata mea!"

Prin exemplul ei i-a făcut şi pe alţii să înţeleagă că osândirea aproapelui nu are niciun sens. Spunea: „Lăsaţi-i! Să nu mai discutăm problema asta.

Uitaţi-o!"

Problema nu este de ce suntem ceea ce suntem, ci cum să devenim ceea ce trebuie să devenim. Şi vom reuşi asta doar dacă tot ceea ce facem o facem întru Hristos şi întru harul Său, străduindu-ne să vedem şi să iubim cu inima lui Iisus...

în faza de început a bolii, Kleoniki a reacţionat cu mult curaj. Era împlinită, sănătoasă, gata să le înfrunte pe toate, orice greutate. Voia să fie informată

70

despre evoluţia bolii sale, avea dorinţa să realizeze orice noutate pe care o citea, de pildă, a comandat din America un instrument special, ceva ca un pai care la un capăt avea o „ventuză" iar la celălalt capăt sufla aer şi în felul acesta

întorcea paginile cărţilor.

Era un om deosebit de matur, dar cu un zâmbet glumeţ, de copil inocent. Vedea cu ochi nevinovaţi, cu niciun pic de viclenie. Se distingea prin spiritul de învăţare. învăţa engleza, germana, pentru o perioadă a încercat să înveţe bulgara, fiindcă avea ca ajutor o femeie din acea ţară. „Nu pot" era doar în ceea ce priveşte boala, orice altceva făcea cu credinţă în Dumnezeu şi prin puterea voinţei. Era un suflet luminat, după cum spunea şi sora ei.

O altă prietenă a sa, care a trăit în ultimii ani lângă ea ajutând-o, povesteşte:

„N-am văzut o persoană mai dependentă ca ea (fiindcă nu-şi putea mişca nici mâinile, nici nu se putea îngriji singură), dar totodată n-am mai văzut o persoană atât de independentă, cu sete de activitate. Nu voia să rămână în urmă cu ceva, mereu era preocupată de câte ceva. Mâinile şi picioarele îi atârnau lipsite de vlagă, însă câtă demnitate avea când era spălată, schimbată etc.! Deşi trupul o chinuia, nu era nepăsătoare faţă de trup şi nu-i era ruşine de neputinţele ei. Nu ne îngăduia s-o vedem „ca pe o epavă". Alegea cu grijă lucrurile, îi plăcea perfecţiunea, era pregătită mereu să dea replică şi să facă glume care spunea ea, înveselesc atmosfera.

Ştia să scoată din amar dulce. Odată, nişte fete au luat-o la plimbare cu căruciorul şi fiindcă

71

drumul avea gropi, a căzut din cărucior. Apoi râdea de păţania ei şi când povestea întâmplarea o spunea mereu ca pe o glumă.

Ascultarea pictării de icoane

Kleoniki, în ciuda problemelor de mişcare pe care le avea, a reuşit să-şi valorifice harismele înnăscute şi să se dedea ascultării pictării de icoane, astfel încât să se vadă în acel trup neputincios puterea lui Dumnezeu. E ca şi când ar fi pus în practică cuvintele proorocului Isaia: „întăriţi-vă voi, mâini slabe, şi prindeţi putere, genunchi slăbănogi“ (Isaia 35,3). Şi de asemenea, ceea ce a scris Apostolul Pavel: „Puterea mea se desăvârşeşte în slăbiciune” (II Corinteni 12, 9).

După cum am spus, mâinile ei erau cu totul moi. Şi când duhovnicul i-a propus să se ocupe cu pictarea de icoane, ea a făcut ascultare, şi cu binecuvântarea lui a început să urmeze lecţii speciale la Sihăstria Sfântului Grigorie Palama, lângă Koufalia, la Salonic.

Cu multă stăruinţă s-a dedicat acestei lucrări. Vreme de trei săptămâni a luat lecţii despre veşminte iar în anul următor a luat lecţii despre chipuri.

în anul 1993 a dobândit un aparat electronic (şevalet), construit în dar de nişte surori duhovniceşti, care avea butoane speciale laminat mecanic în partea dreaptă pe care dacă apăsa, muta cadrul în care era pusă planşeta pentru pictat.

Aşezată în cărucior, mai târziu, cu mâinile sprijinite cu sfori, pentru a nu cădea, punea la

72

casetofon paraclisul Sfântului sau al Sfintei pe care îl picta, iar apoi rostea rugăciunea. înainte de a-şi începe lucrarea citea o rugăciune specială pe care o avea aşezată sus în dreapta, în rama pentru pictat.

Uneori se întâmpla, după cum ne-a spus mama ei, ca degetele sale să îngheţe, să înlemnească şi să nu le poată mişca, iar pensula îi cădea din mână. Atunci mama ei le încălzea suflând în ele şi îi dădea înapoi pensula pentru a continua cu acele „degete moi care aveau o plasticitate unică".

Chiar şi atunci când era neîndemânatică, nu-i lipsea umorul. Uneori, după ce aurea icoana, îi cădeau fragmente mici de aur pe picioare, şi zicea: „Vezi ce fată de aur ai?"

S-a învrednicit să picteze mai mult de patruzeci de icoane ale lui Hristos, ale Maicii Domnului şi ale Sfinţilor. într-o icoană, a scris în partea de jos: „Doamne, fiecare lucrare a mea să înceapă cu Tine şi să se termine cu Tine" (Stareţul Antonie).

După ce a intrat în legătură cu fundaţia Sfântului Hristofor (care ajuta copiii cu boli musculare), s-a dus vreme de trei ani, în lunile de vară, la Peania Attikis, unde a transmis copiilor cu probleme de mişcare cunoştinţele şi experienţele ei despre arta pictării icoanelor.

în luna aprilie a anului 1997, la recomandarea decanului Facultăţii de Teologie de la Salonic, domnul Matsoukas, a avut loc o expoziţie a lucrărilor ei în Facultatea de Teologie. Ea le-a vorbit, la deschiderea expoziţiei, fără o pregătire prealabilă, studenţilor şi profesorilor, unde a fost prezent şi rectorul de atunci

73

al Universităţii, domnul Mihail Papadopoulos, şi printre altele a spus: „Atunci când cădem, întâlnim stânca credinţei şi această stâncă este Hristos şi duhovnicul nostru“. După expoziţia şi omilia ei, cei prezenţi ziceau: „Nu putem uita ceea ce am trăit aici!”

L-a pictat până şi pe generalul Makrigiannis iar lângă portretul lui a scris următoarele: „Fără virtute şi durere pentru patria lor şi fără credinţă religioasă, popoarele nu există".

A fost decorată cu patru premii la expoziţiile de pictură de icoane. O sumă din vânzările lucrărilor sale a trimis-o lucrării misionare din Africa (aşa cum făcuse mai demult, când broda şi făcea mici metanii, cruciuliţe, semne de carte etc.). îi plăcea rânduiala, gospodărirea. Totul pe biroul ei era pus în ordine, de exemplu, avea un carneţel în care scria amănunţit cărţile, unde se află fiecare, în

care raft, în care sertar, numerele revistelor, pe toate le ştia unde se află exact. Pe prima pagină a carneţelului scria: „Fă Doamne, ca tot ce săvârşesc, tot ce citesc, tot ce scriu, meditez şi cuget să fie spre slava numelui Tău" (Stareţul Antonie).

încercările şi influenţa binefăcătoare a exemplului ei

„Toate să le faceţi fără de cârtire şi fără de îndoială. Ca să fiţi fără de prihană şi curaţi, fii ai lui Dumnezeu, neîntinaţi în mijlocul unui neam rău şi stricat şi întru care străluciţi ca nişte luminători în lume" (Filipeni 2,14-15).

74

Odată cu trecerea timpului, datorită evoluţiei grabnice a bolii sale, Kleoniki a prezentat mai multe dificultăţi de mişcare. Uneori acestea influenţau şi starea ei psihologică. Deşi avea răbdare, om fiind, avea şi clipe mai puţin bune, mai ales când se întâmpla ca mama ei să lipsească pentru intervenţii medicale, căci atunci îi era frică.

într-o împrejurare grea, când era îndurerată, dar nu spunea nimic, l-a chemat în gând de trei ori pe duhovnicul ei ah, părinte, unde eşti? şi în ziua următoare acela a telefonat şi a venit s-o viziteze. Mama ei ne-a zis: „în zilele grele, când avea dureri groaznice, zicea: «Să nu mă laşi să dorm mai mult de două ore» fiindcă simţea că i se taie respiraţia. Când dormea mă aplecam să văd de aproape dacă mai respiră...

în multe nopţi stăteam treze, deoarece muşhii ei se întindeau şi avea dureri mari în corp, voia s-o întorc pe cealaltă parte, patul n-o mai încăpea, îl vedea ca pe ceva care-i aducea doar durere, nu mai putea dormi. Voia să schimbe camera, nu se putea linişti. într-o seară era bolnavă, se molipsise de la mine de o răceală gravă, am stat amândouă treze toată noaptea, avea febră şi tuse.

De la ora zece seara şi până la şase dimineaţa n-am închis ochii. O mutam din pat în cărucior şi din cărucior în pat. Ce exerciţiu duhovnicesc, spun acum, am avut în ziua aceea! Aveam ochii plini de lacrimi şi ziceam: «Dumnezeul meu, nu mai pot!» Şi atunci s-a oprit, s-a liniştit, s-a întors pe o parte şi a

75

adormit. După cum se pare, a fost şi asta în pronia lui Dumnezeu".

Exemplul vieţii lui Kleoniki i-a făcut pe mulţi să caute tovărăşia şi sfaturile ei în problemele lor. Unii dintre aceştia ne-au spus: „După întâlnirea cu ea plecai plin de bucurie, zicând: «Ce vorbe înţelepte rosteşte această fetiţă»... nu plecai nicicând întristat de lângă ea, fiindcă ea însăşi avea o faţă veselă... nicio clipă nu-ţi dădea impresia că dorea să fie altceva decât ceea ce era, impresionant era faptul că nu avea niciun regret... Strălucea de frumuseţe prin zâmbetul ei, prin prisosinţa dragostei provenită din bogăţia sufletului său. Odată a spus: „Poate că Dumnezeu din multă iubire m-a făcut aşa, fiindcă altfel poate aş fi fost pe alt drum".

Părerile părinţilor

Părintele Dionisie: L-au vizitat la Souroti împreună cu Iosefina în anul 1988. Părintele a venit şi a stat în maşina cu care fuseseră transportate aceste două fete infirme, le-a făcut cruce cu crucea sa şi a discutat cu ele despre iubirea împărătească a lui Dumnezeu.

Într-o altă vizită a zis: „Kleoniki, te vom vedea dintr-un colţ de rai".

În cartea „Limonarul mirenilor" se scrie: „Este o fată paralizată şi o duc la biserică într-un cărucior. Aceasta trăieşte intens harul lui Dumnezeu şi în ciuda faptului că nu se poate mişca, are în ea harul lui Dumnezeu care-i luminează chipul. Într-o zi i-a spus duhovnicului ei: „Părinte, mi-e teamă ca nu cumva

76

să mă fac bine şi să pierd harul lui Dumnezeu. Mai bine să rămân infirmă".

în cartea „Cei săraci cu duhul“ părintele Ioanichie scrie: „O fată trăieşte în chip minunat, fiind bolnavă de o boală a muşchilor. E de negrăit ce minuni face credinţa. Are mereu zâmbetul pe faţă, pictează deşi ţine pensula cu mare greutate... uneori broda pentru a ajuta lucrarea misionară din Africa”.

Atunci când au mers la biserica Sfântului Rafael din Mitilini, avea cam 13 ani şi la vohodul mare mama ei a întins-o jos pentru ca preotul să treacă cu Sfintele Daruri peste ea, iar după terminarea Sfintei Liturghii a venit preotul lângă ea, i-a zdruncinat puţin căruciorul şi i-a spus: „Kleoniki, dacă ai şti ce ascunde căruciorul tău!"

„Nu de la oameni aşteptând ajutor, ci de la Tine aşteptând milă".

în ultima vreme picta cam jumătate de oră şi după aceea, ca şi când ar fi presimţit ceva, îi spunea mamei sale: „Vezi să-ţi termini treburile, căci peste puţin timp nu vei mai putea pleca de lângă mine“. Unei prietene i-a spus: „Vremea s-a apropiat”.

Deoarece plămânii ei nu funcţionau bine din cauza slăbiciunii muşchilor respiratori, păstrau în ei dioxid de carbon, ceea ce îi provoca ameţeală, leşin, nu se făcea bine oxigenarea creierului şi pentru prima oară a început să uite, ea, care avea o memorie atât de bună.

77

Cu două săptămâni înainte de sfârşit nu se simţea bine şi i-a spus mamei sale: „Mamă, hai să strigăm tare: „Doamne Iisuse Hristoase, miluieşte-mă pe mine", şi ea striga mai tare decât mama sa.

Peste puţin timp a avut greutăţi în respiraţie, buzele i s-au învineţit, ochii i s-au dat peste cap a făcut stop cardiac. Cu maşina condusă de soţul surorii ei am alergat la spital iar pe drum sora ei i-a făcut respiraţie artificială. La spitalul Papanikolaou a fost băgată la secţia de terapie intensivă, unde a rămas cincisprezece zile. Uneori părinţii vedeau că îi curg lacrimi din ochi, poate că

înţelegea ce se petrecea în jurul ei, dar nu putea să vorbească. înainte de a cădea în comă spusese: „Nu mai vreau să fiu chinuită, n-aş vrea să-mi deschidă traheea". Şi într-adevăr, în ziua în care urma să-i fie deschisă traheea, pulsul i-a scăzut şi nu i-au putut face asta.

O cunoştinţă de-a ei, o fată foarte curată, care a vizitat-o la terapie intensivă, a văzut cum în palma sa se formase o cruce albă.

A adormit întru Domnul în după-amiaza zilei de 5 iunie 2005. Duhovnicul ei a spus: „S-o chemaţi pe Kleoniki în rugăciunile voastre!" iar când a venit la înmormântarea sa a citit psalmul 118.

O prietenă de-a ei a văzut-o în ziua adormirii sale, fără să ştie că trecuse la Domnul, cum urca într-o lumină, aşezată într-un sicriu alb, salutând bucuroasă.

Alţi prieteni şi cunoştinţe au văzut-o 40 de zile de la adormirea sa cum îi saluta, ca atunci când se afla între ei. Sora ei a auzit-o strigând-o pe nume



iar mama sa a povestit că i-a simţit prezenţa într-un pelerinaj pe care l-a făcut la Locurile Sfinte.

Virtutea lui Kleoniki s-a arătat în faptă în scurta ei viaţă. Dacă ultimele cuvinte pe care le spune cineva înainte să moară sunt cel mai preţios şi mai respectat testament al său, să ne amintim de ultima rugăminte a lui Kleoniki:

hai să strigăm tare Doamne, Iisuse Hristoase, miluieşte-mă pe mine!

Fericita roabă a lui Dumnezeu, Kleoniki, să fie exemplul pe care să-l urmăm cu toţii, veşnică fie-i pomenirea!



## Petru Papadopoulos 1977-2005

### Nevoitorul cel curajos care a făcut din boala lui carte

Petru Papadopoulos s-a născut la Giannena în anul 1977. Primele simptome ale distrofiei musculare Duchenne (instabilitate, slăbiciune în mers), le-a prezentat la vârsta de şase ani. De aceeaşi boală a suferit şi fratele lui mai mare care a murit la vârsta de optsprezece ani.

Petru a mers doar la grădiniţă iar apoi, din cauza dificultăţilor de mişcare, n-a mai continuat şcoala. A învăţat să citească singur, la vârsta de 13 ani, având nişte cărţi pictate şi cel mai impresionant a fost că a învăţat să citească într-o singură lună. După cum scrie: „Voiam să studiez ca să mă fac astronom, căci îmi plăcea foarte mult să cercetez universul. Mă simţeam ca şi când aş fi fost foarte aproape de viaţa pe care a creat-o Dumnezeu“. în ciuda greutăţilor reuşea să scrie pe computer într-un mod minunat, fiindcă nu putea să apese tastele. Folosea doar mouse-ul computerului, printr-un program trimis de Facultate. Era ţintuit la pat, conectat la aparatul de oxigen. Mama sa îi dădea mouse-ul în mână, iar el, aflându-se într-o poziţie dificilă, a reuşit să scrie o carte despre viaţa lui, cu titlul

„Durerea care devine putere”, care a fost publicată când avea vârsta de

80

25 de ani. În paginile acestei cărţi sunt descrise cu sinceritate şi în chip mărturisitor primele reacţii pe care le-a avut când a aflat despre această boală ereditară, la moartea fratelui său, hotărârea lui de a lupta şi de a depăşi greutăţile cu optimism şi zâmbet pe buze. Se bucura de orice lucru mic: o plimbare la ţară, culorile cerului în apus, aerul care adia blând în apropierea unei biserici, culoarea verde închis a unui lac artificial.

Din cauza stării lui grave a rămas la terapie intensivă vreme de 26 de zile, unde i s-au făcut perfuzii şi i s-a deschis traheea şi unde a fost de două ori aproape să moară, din cauza complicaţiilor. Acolo, deoarece nu putea vorbi, făcea aşa: le arăta rudelor cu un pai literele dintr-un alfabet şi în felul acesta forma propoziţii. Era caracterizat de optimism: „Poate că m-am născut cu această problemă dintr-un anumit motiv, poate că Dumnezeu m-a ales pe mine să fiu aşa cu un scop sfânt, ca să le dau curaj celor care sunt deznădăjduiţi în viaţă şi care le văd pe toate negre, căci din firea mea sunt o persoană optimistă şi nu mă descurajez pentru nimic, oricâte greutăţi aş avea".

După ce a ieşit de la terapie intensivă, a fost nevoit să trăiască trei ani la Clinica de Psihiatrie a spitalului, unde lucra mama lui, fără ca el să aibă vreo problemă specială, ci pentru a fi pe lângă doctori, întrucât avea traheea deschisă şi respira cu ajutorul aparatului. După ce s-a întors acasă, mama lui îi schimba furtunaşul de la trahee, dar cel mai mult îl deranja aparatul pentru respirat. „Ştiţi ce

81

înseamnă ca viaţa ta să depindă de curentul electric? Viaţa mea depinde de un aparat, parcă aş fi un robot care, dacă nu-l bagi în priză, încetează să existe“. Într-adevăr, o dată când s-a întrerupt curentul era gata să se asfixieze. însă a avut multă credinţă. „Poate că viaţa mă iubeşte atât de mult, încât are un plan mai bun pentru mine. în general, când cer ajutor de la Dumnezeu, simt că mi-l trimite îndată”.

Scrie despre oamenii care l-au sprijinit (infirmiere, voluntari, un teolog cu probleme de văz, un preot, Efrem, însă vorbeşte şi despre oameni lipsiţi de blândeţe, de la personalul medical şi până la mediul familial, care ajunseseră s-o batjocorească şi să râdă de mama lui, fiindcă născuse doi copii „infirmi“, însă şi pe aceştia îi ierta şi de aceea scrie: „Cel ce vrea să vină să mă vadă, uşile îi vor fi mereu deschise, dar şi pe cei care nu vor să mă vadă, să-i ajute Dumnezeu. Eu nu sunt un om care tin răutatea în mine, sunt un om al iubirii şi-i iert pe toţi”.

în ultimul capitol al cărţii lui, intitulat „Viaţa e frumoasă", scrie:

„Prin cartea aceasta a mea, am vrut să le arăt celorlalţi că sunt şi eu aici şi că

pot fi de folos, dar şi că, în general, persoanele cu nevoi speciale sunt şi ele oameni cu multe posibilităţi, de aceea să nu ne consideraţi inferiori, ci egali. Când vrei să trăieşti, ştii să respecţi fiecare clipă care trece. Problema pe care o am n-am creat-o eu... a fost voia lui Dumnezeu să mă nasc cu ea. Dar să fii sănătos şi să te îmbolnăveşti din patimă pentru băutură sau pentru droguri e o greşeală foarte mare".

82

Petru a adormit întru Domnul la 1 octombrie 2005, la vârsta de 28 de ani. Ultimele rânduri ale cărţii sale sunt: „Dumnezeu să-mi dea putere... voi fi apostolul Său pe pământ ca să dau putere şi curaj celor deznădăjduiţi prin zâmbetul meu".

(Din cartea „Durerea care devine putere", Editura Kohlias).

Credinţa mută munţii din loc

Şi Maria Larenzaki are credinţă adâncă. Fata, care a apărut în mass-media din două motive, este exemplul viu a ce poate izbuti un om atunci când crede. Maria crede în Dumnezeu şi în puterile ei. De aceea, ţintuită în cărucior din august 1991, a născut... cinci copii. Accidentul tragic din bulevardul Singrou, unde un conducător inconştient, care alerga ca nebunul, a intrat în maşina ei şi a lăsat-o cu membrele paralizate, a fost un motiv pentru care a apărut la ştiri. Celălalt este înălţimea ei: 2,02 metri. Cea mai înaltă baschetbalistă grecoaică, care, pe vremea când juca, era a treia cea mai înaltă din Europa.

Cei cinci copii pe care i-a dobândit (gemenele de 12 ani Metaxia şi Rafaela, Teodor de 10 ani, Danai de 5 ani şi Evelina de 3 ani) sunt, după cum spune, minunile ei. „E o minune că am făcut copii. Sunt ca o prelungire a sinelui meu în starea cea mai bună. Nu aştept altă minune, cum ar fi să pot merge, deşi

83

în viaţă zilnic se întâmplă mici minuni. Noi suntem orbiţi şi nu le vedem".

Când a rămas însărcinată pentru prima dată şi doctorii au văzut că sunt gemeni, i-au recomandat să facă avort. Dar ea nici n-a vrut să audă. I-a scris egumenei de la Sfântul Rafael din Mitilini şi i-a cerut să se roage, încât copiii să se nască sănătoşi, făgăduindu-i că unuia dintre ei îi va pune numele Sfântului.

# Unknown

„Am născut în luna a noua nişte prunci foarte sănătoşi. Iar când în anul 1995 am făcut a patra operaţie şi le-am arătat doctorilor fotografia cu copiii, nu mă credeau. Nu mai avuseseră un asemenea caz care să nască gemeni".

După cum afirmă, nu crede în soartă, dar crede că toate se întâmplă dintr-un anumit motiv. „Din acel moment trebuie să ai putere şi credinţă în Dumnezeu. Dacă-ţi plângi singură de milă, transmiţi asta şi celui cu care vorbeşti".

Spune şi repetă că a luat multă putere de la lume. "Într-o zi o femeie i-a telefonat mamei mele şi i-a spus că i-am salvat viaţa. Era gata să se sinucidă, dar m-a văzut într-un interviu la televiziune şi s-a gândit că o fată de 22 de ani, cu un asemenea accident are atâta putere, iar ea vrea să se sinucidă". Pe de altă parte, numele ei a fost exploatat mult. „Am aflat din ziare că se desfăşoară întreceri sportive pentru... Maria şi eu nu ştiam nimic".

Copiii o întrebau uneori cum îşi închipuie viaţa ei dacă n-ar fi avut acel accident. „Nu cred că m-aş fi schimbat cu ceva. în viaţă se întâmplă asemenea

84

lucruri. Am învăţat că încercările trebuie să le întâmpinăm ca pe nişte experienţe din care vom ieşi mai înţelepţi şi mai puternici. Nu trebuie să ne plecăm capetele", răspunde ea.

(N.A. Konstandopoulou, în ziarul Kathimerini, 8 octombrie, 2006).

85

Iosefina Tsorbangidou 1980-2006

Teolog în teorie şi în practică

Iosefina s-a născut la 2 martie 1980, ziua când Biserica noastră prăznuieşte pomenirea părintelui Nicolae Planas, a cărui carte îi plăcea foarte mult s-o citească. La botez a primit numele lui Iosif.

De la vârsta de trei ani şi jumătate au început să se manifeste simptomele bolii ei musculare: cădea foarte uşor, nu putea urca scările, o pietricică aflată sub picioarele sale putea s-o trântească. Dar niciodată nu plângea când cădea, deşi aproape de fiecare dată se lovea mai întâi la genunchi iar apoi imediat la cap, pentru că avea trupul greu.

De la vârsta de cinci ani şi jumătate n-a mai mers. Astfel, deşi era copil, nu alerga, nu se juca împreună cu alţi copii, şi totuşi de mică avea o mare bunătate şi un zâmbet spontan.

La şcoala primară mama ei a dus-o aproape în braţe în primele clase. După

aceea a continuat gimnaziul la Societatea Elenă de Protecţie şi Recuperare a Copiilor cu Handicap, iar apoi a mers la Liceul seral. Căruciorul l-a folosit de la vârsta de 12 ani. Când citea întorcea paginile cărţilor cu un creion. Când stătea în cărucior se sprijinea cu capul pe o rezemătoare aflată în spate, întrucât capul îi era greu şi avea tendinţa de a cădea pe spate. Când o aplecau

86

în faţă ca să se odihnească, corpul i se sprijinea pe o centură.

Iată cum şi-o aminteşte o profesoară de la liceu: „Am cunoscut-o pe Iosefina în clasa întâi de liceu, în anul 1994. Avea mereu un cuvânt bun pentru fiecare, o bunătate negrăită şi un zâmbet dulce. Putea să scrie cu greu, târându-şi mâna. însă niciodată nu s-a folosit de boala ei pentru a fugi de obligaţiile sale şcolare. îşi învăţa mereu lecţiile, era prima în clasă, fără să i se facă vreo favoare. Colegii o stimau, la fel şi profesorii. Când o întrebai ce face, răspundea: „Slavă lui Dumnezeu, foarte bine!“ Acelaşi răspuns mi l-a dat şi într-o zi înainte de a muri, la spital”.

După aceea a continuat la Facultatea de Teologie din Salonic, unde a luat licenţa cu gradul „Excelent“ şi datorită notei mari de absolvire a rostit chiar ea jurământul, la 12.12.2003. Revista „Lidia” (ianuarie 2004) scria:

„Căruciorul Iosefinei este un amvon de la care ne spune că viaţa cu Dumnezeu nu poate fi tristă. Viaţa cu Dumnezeu devine creatoare, dinamică, are un scop, devine arenă de virtuţi. Dacă umblăm cu Dumnezeu nu cârtim, nu ne văităm, ne ferim de păcat".

M-am emoţionat când i-am strâns mâna ca s-o felicit pentru nota mare... dar m-am şi ruşinat. Fiindcă eu plâng pentru nişte piedici neînsemnate, cârtesc atunci când rămân câteva zile la pat, îmi pierd cumpătul atunci când lucrurile nu se întâmplă cum le-am programat".

87

Cum vedea Iosefina boala sa

într-o scrisoare adresată în anul 2002 părintelui Augustin Kandiotis, scria:

„Dumnezeu a îngăduit ca de câţiva ani, cam de zece, să fiu imobilizată în cărucior. Boala evoluează continuu. Oamenii n-o pot vindeca. Cu ajutorul lui Dumnezeu până acum nu m-am întristat pentru starea mea, şi nici nu mă rog să mă fac bine. Ceea ce mă înspăimântă este lipsa de răbdare dacă s-ar ivi alte probleme, cum ar fi sănătatea mamei mele sau agravarea stării în care mă aflu. De aceea rugaţi-vă să ne acopere harul lui Dumnezeu, încât să putem răbda până la sfârşit".

Într-o altă scrisoare adresată unui părinte, scrie: „Am înţeles cu harul lui Dumnezeu şi cu ajutorul unei cărţi că toţi avem înlăuntrul nostru o fortăreaţă numit egoism şi când durerea o atacă, cu cât refuză să se predea, cu atât mai

mare este presiunea pe care-o primeşte. Rugaţi-vă, părinte, ca Dumnezeu să adauge credinţă şi har pentru a răbda până la sfârşit".

într-un răspuns pe care i l-a trimis părintele Efrem de foarte departe, se spune:

„Fiica mea Iosefina... îndeletniceşte-te mult cu rugăciunea. Vorbeşte cu Dumnezeu neîncetat şi te vei simţi tare şi puternică. Fără rugăciune omul paralizează şi sufletul i se împuţinează şi atunci este cuprins de sentimente sufleteşti urâte. Rugăciunea lui Iisus să nu înceteze şi atunci vei avea cea mai bună şi cea mai sfântă tovărăşie. Să studiezi în fiecare zi

88

Evanghelia şi alte cărţi duhovniceşti, fie şi puţin, e deajuns să primeşti în tine ceva sfânt.

Mă rog ca Domnul să-ţi dea răbdare şi rugăciune ca s-o scoţi la capăt. Să ai nădejdea la Maica Domnului, îngenunchează şi roagă-te, fiica mea. Rugăciunea face minuni. Sprijină-te pe Hristos cu credinţă!"

Iosefina, vrând să mângâie o mamă care şi-a pierdut copilul, printre altele scrie:

„Fiul tău poartă cununa biruinţei şi a muceniciei, ca atâtea milioane de sfinţi... Moartea lui exprimă iubirea lui Dumnezeu pentru tine, fiindcă în felul acesta lucrează la mântuirea sufletului tău. Cred că şi infirmitatea mea, oricât ar părea de nedreaptă sau osânditoare în ochii oamenilor, este culmea iubirii Sale, căci aşa m-a asigurat într-un fel. Şi tu, dacă vezi pierderea fiului tău prin ochii lui Dumnezeu şi nu ai oamenilor, vei învinge durerea care te-a cuprins şi inima ţi se va linişti. Nu-i îngădui sufletului să se împotrivească lui Dumnezeu, ci exploatează prilejul de a te apropia mai mult de El şi sigur vei căpăta odihnă".

Acestea le-a scris cu trei luni înainte de moartea sa.

Iosefina a îmbinat în viaţa ei trăirea Evangheliei lui Hristos cu transmiterea iubirii pentru semeni prin intermediul rugăciunii sale. îi cereau să facă rugăciune şi ea scria nume... multe nume. Doar ea ştia ce rugăciuni făcea, căci nu spunea nimic despre această lucrare a sa. însă rezultatele se vedeau din felul în care strălucea harul lui Dumnezeu în ceilalţi şi din mângâierea şi uşurarea pe care o simţea cel care o întâlnea.

89

Monahi, clerici şi laici cereau rugăciunile ei. Un părinte i-a spus:

„Fă un nod din metania ta şi pentru mine".»

Iar ea, fără să aibă o părere înaltă despre sine, din ascultare, şi puţina mişcare pe care putea s-o facă cu mâinile o folosea, iar când auzea că cineva este aflat în nevoi făcea rugăciune pentru el.

îl propovăduia pe Hristos prin harul care se revărsa de pe chipul ei, prin

cuvinte pline de discernământ. Zâmbetul, care nu-i lipsea de pe faţă, nu se potrivea cu starea trupească în care se afla, fiindcă aproape în fiecare zi avea dureri şi greutăţi cumplite.

Ce spun cei care au cunoscut-o

O voluntară: „La început aveam impresia că atunci când o vizitam, prietenia mea o ajuta. însă realitatea era că ea mă ajuta. Ne întâlneam în fiecare săptămână. O iubeam mult, fiindcă îmi transmitea bucurie. Era foarte inteligentă şi nu te lăsa să-ţi fie milă de ea. în faţa ei simţeai că tu eşti persoana cu nevoi speciale. Era dinamică, avea umor. Eu aveam neclarităţi când citeam unele cărţi şi ea mi le lămurea.

Ultima perioadă a vieţii ei a fost grea, erau momente când ca om se înmuia, însă şi îa spital a dat dovadă de nădejde. Când m-am dus la ea mi-a spus s-o masez puţin în zona abdominală ca să poată respira. Mi-a rămas în memorie această clipă. Am simţit-o ca pe o binecuvântare. Când am plecat şi-a luat rămas bun cu un zâmbet care mi-a mângâiat

90

foarte mult sufletul. Era diferit de celelalte. Era ultimul! Eu o simt lângă mine. Nădăjduiesc că-şi va aduce şi ea aminte de mine acolo unde se află".

O altă prietenă care o ajuta în problemele ei, dar care primea ajutor de la Iosefina în cele duhovniceşti, ne povesteşte:

„Nu avea nimic în lume şi totuşi le avea pe toate. Avea un duh desăvârşit. îl transmitea pe Hristos tuturor celor care se întâlneau cu ea, era ca o călăuză duhovnicească. îmi dădea şi nu primea nimic în loc. Ceasuri întregi discutam cu ea şi nu mă plictiseam. Nu-i era frică de moarte, voia să reziste. Nu transmitea stări negative celorlalţi. Trăia pentru iubire. Unii oameni, când o vedeau pe drum, îşi făceau cruce ca să alunge răul, dar ea nu dădea importanţă, râdea. Te călăuzea şi prin tăcerea ei. Simţeai, deşi era mai mică la vârstă, mult respect faţă de ea.

Nu făcea comparaţii, nu cârtea, era bucuroasă şi primitoare. îşi înfrunta boala cu răbdare şi mult dinamism. în primii ani făcea şi lucruri manuale, semne de carte, steguleţe, etc".

Un alt voluntar scrie: „Iosefina mai mult dădea decât lua. Mai mult era folositoare decât se folosea şi, deşi ai fi aşteptat să caute mângâiere, devenea ea însăşi mângâiere pentru ceilalţi în mod simplu, fără condiţii şi fără limite.

Când te aflai lângă ea, te gândeai cât de nerecunoscători suntem noi toţi, care avem toate bunătăţile şi cu toate acestea rămâne ceva de care nu suntem mulţumiţi... căci mereu ne lipseşte ceva... ceva

91

care nu-i lipsea Iosefinei, adică credinţa în Dumnezeu şi încredinţarea totală

a vieţii noastre în mâinile Lui".

Vecina ei, farmacista Evanghelia T.„ scrie următoarele:

„Iosefina a fost un înger pământesc încă din această viaţă. Mucenicia infirmităţii a urcat-o pe înălţimi duhovniceşti. Era ascultătoare de părinţii ei şi primea cu răbdare orice i se oferea. Nu se văita, era veselă. Răbdătoare în dureri, ţintuită în cărucior, o masă amorfă de carne care stătea în cărucior cu ajutorul unei centuri, însă această poziţie avea atâta măreţie. Ochii ei te învăţau răbdarea, tăcerea ei te învăţa înţelepciunea. întreaga ei poziţie te învăţa smerenia.

Nu iubea această lume zadarnică, ci lăcaşurile cereşti ale împărăţiei lui Dumnezeu. N-o interesa să se vindece, ci o interesa să facă voia lui Dumnezeu. Şi Dumnezeu a iconomisit ca Iosefina să înainteze cu smerenie spre sfinţenie. Duhul ei era îndreptat spre Domnul, spre poruncile Lui.

Domnul i-a dat posibilitatea să-L cunoască mai bine studiind teologia. Dar Iosefina le trăia pe cele sfinte. Comunica cu Domnul fiindcă trăia smerenia şi Domnul a luat-o lângă El şi a odihnit-o în duminica lui Lazăr, pentru a învia la învierea de obşte chinuitul ei trup împreună cu viteazul său suflet.

împreună cu Iosefina citeam pavecerniţa, Sfânta Scriptură, discutam, ne rugam, mergeam la praznice, mă duceam în fiecare zi la ea acasă, fiindcă locuiam în acelaşi bloc. O iubeam şi o iubesc. Eram farmacista



ei. S-a lăsat în mâinile Domnului şi a plecat de pe pământ în smerenie, ca să strălucească în ceruri.

Iosefina ne-a învăţat răbdarea, smerenia, L-a urmat pe Hristos. Nădăjduim că se va ruga lui Dumnezeu şi pentru noi, ca să trăim în adevăr, smerenie, credinţă şi iubire de Domnul".

„Când va lipsi tăria mea, să nu mă laşi pe mine" (Ps. 70,10)

Din luna septembrie 2005, cu aproape şapte luni înainte de adormirea ei, a început să aibă dificultăţi la înghiţirea hranei. Unii doctori vorbeau despre lipsa de conlucrare a muşchilor folosiţi la înghiţire, alţii vorbeau despre o îmbolnăvire neuromusculară, alţii găseau alte cauze. în unele zile nu putea să înghită decât apă caldă. Iosefina trecea prin chinurile foamei şi ale setei. întrucât nu putea să rămână aşezată într-un unghi drept, capul îi fugea în spate şi nu-şi putea înghiţi nici saliva. Simţea că are un nod în gât. Slăbise atât de tare, încât rămăsese doar pielea şi osul. începuse să nu mai poată sta în cărucior, fiindcă o dureau oasele şi avea greutăţi în respiraţie. Voia să rămână întinsă şi din când în când să fie masată pe burtă ca să respire mai bine. Muşchii organelor vitale se atrofiaseră.

Mama ei ne descrie ultimele ceasuri ale Iosefinei: „Cu câteva zile înainte de adormirea ei avea o stare rea, pulsul îi era foarte des, şi am dus-o la spitalul Ahepa. Din analizele făcute s-a găsit că toate sistemele organismului funcţionau

foarte slab. A doua zi
93
a intrat în comă. Când i-au pus oxigen, a zâmbit respirând adânc. Camera s-a luminat de zâmbetul ei. Peste puţin timp şi-a revenit şi a zis că se simte Bine. Iar apoi, ca şi când ar fi văzut pe cineva, şi-a ţintuit privirea şi a zâmbit. îşi deschidea şi închidea gura, ca şi când ar fi vorbit o limbă străină, nu se auzea ce zice... îmi dădeam seama că trăieşte de la vena care îi bătea la gât. A început să vorbească duhovniceşte, să vorbească cu cineva pe care-l vedea... S-a stins zâmbind".

Când o prietenă i-a pus o cruce în mână, deşi Iosefina nu avea deloc putere, a strâns crucea. Toată noaptea n-a dormit. în ziua următoare, la ora unsprezece dimineaţa a plecat în viaţa veşnică.

Era duminica lui Lazăr (15 aprilie 2006). Avea 26 de ani. înmormântarea ei s-a făcut în biserica Izvorul Tămăduirii, împodobită cu lauri. Sicriul era alb şi mulţimea de flori albe dădea o atmosferă de frumuseţe negrăită. Cei ce au văzut-o în sicriu spuneau că era ca şi când ar fi dormit şi au constatat că era moale ca lumânarea.

94

Klimis Stefanidis, misionarul infimi

La 15 iunie 1988, ora 10:30, a adormit întru Domnul Klimis Stefanidis, paralizat complet timp de 36 de ani, luptător pentru sfânta credinţă! Din textul dedicat lui, publicat în revista „Vitezda", nr. 100, iulie-august, Atena, 1988, redăm aici o parte din cele scrise, urmărind să facem cunoscute virtuţile acestui mare creştin.

Klimis Stefanidis (1924-1988)

La jumătatea lunii iunie un fruct mare şi copt a fost secerat de pe ogorul Bisericii luptătoare. Secerătorul ceresc l-a luat lângă El, ca să se odihnească după multele lui eforturi. Şi au fost multe nevoinţele şi ostenelile lui.

Din ziua când a terminat studiile la Facultatea Politehnică din Metsovio au început simptomele bolii sale (scleroză în plăci) care l-a imobilizat în cărucior pentru tot restul vieţii. Deşi avea corpul paralizat, sufletul i-a rămas neînfrânt şi liber, plin de credinţă şi nădejde, încredinţat definitiv Domnului vieţii.

Cine nu-şi aminteşte de acel zâmbet dulce care nu se stingea niciodată de pe buzele lui expresive? Cine va uita acei ochi liniştiţi, care arătau atâta participare şi înţelegere? Cine poate uita puţinele lui
95
cuvinte, atât de cuprinzătoare? Acest suflet viteaz al lui Klimis Stefanidis a făcut atât de multe din patul durerii lui!

O lucrare principală a lui a fost „Vitezda", societatea creştină pentru

încurajarea, sprijinirea şi ajutorul reciproc al bolnavilor ţintuiţi la pat, care aveau probleme speciale de mişcare etc. Câtă înţelepciune a arătat împreună cu colaboratorii săi! Telefoane pline de iubire, vizite de prietenie, plimbări de după-amiază, liturghii şi vecernii în bisericile de la ţară, ceasuri de relaxare şi divertisment erau organizate de această societate neobosită.

Totodată bunul nevoitor a întemeiat acasă la el editura „Elafos“, pentru a avea o îndeletnicire şi pentru a transmite lumina lui Hristos. Cărţi valoroase, povestiri şi studii au circulat în felul acesta, în multe ediţii. Menţionăm îndeosebi cinci mari scriitori ai teologiei ortodoxe contemporane care au fost publicaţi la editura „Elafos”: Dimitrie Dutko, Lev Zille, Antonie Bloom, Virgil Gheorghiu şi mitropolitul Nicolae de Ahridos.

Ultima nevoinţă a lui Stefanidis a fost singurătatea. A biruit-o şi pe aceasta. Din ziua când a murit mama şi sora lui, a rămas fără niciun apropiat. A câştigat şi acest premiu. “în tovărăşie cu Hristos" a fost viaţa lui. Ne-a arătat în modul cel mai realist ce putere are rugăciunea şi Sfânta împărtăşanie. Ne-a arătat în fiecare zi cum putem trăi cu aceste două puteri tainice.

Neuitatule Klimis, îţi mulţumim pentru toate acestea!

(Părintele Ilie)

96

Klimis Stefanidis

Un nevoitor al credinţei, al răbdării, al iubirii şi al virtuţii, Klimis Stefanidis (1924-1988), s-a mutat miercuri, 16 iunie, din Biserica luptătoare în Biserica biruitoare. Aflat vreme de 36 de ani în cărucior sau în patul durerii, le-a transmis prin zâmbetul şi prin glasul lui puternic celor din jur, mediului în care trăia şi lumii întregi cu care intra în contact, mai ales prin telefon, optimismul, nădejdea, nevoinţele şi credinţa lui creştină. în felul acesta a înfruntat nenumăratele şi grelele boli ale sale (scleroză în plăci şi cancer) şi printr-o activitate demnă de admirat a izbutit, datorită ajutorului colaboratorilor lui devotaţi şi al multor prieteni, să biruiască suferinţa care l-a aflat îndată ce a terminat Facultatea Politehnică, la specialitatea inginer mecanic, să-şi practice meseria şi să devină sufletul multor strădanii creştine şi filantropice.

Problema lui profesională, în ciuda imobilităţii la care-l condamnase boala, a fost rezolvată datorită inteligenţei şi a puterii lui de lucru. A devenit importator de reviste şi cărţi de ştiinţă străine, aprovizionând multe fundaţii ştiinţifice, facultăţi şi savanţi. Astfel, independent din punct de vedere financiar, a întemeiat o editură creştină, „Elafos", care a oferit societăţii noastre cărţi de valoare şi a făcut cunoscuţi mulţi scriitori ortodocşi.

După aceea Klimis a vrut să se facă folositor şi celor care sufereau de aceeaşi boală ca el. Astfel a organizat şi a devenit sufletul societăţii filantropice

97

„Vitezda", care a făcut lucrări de sprijinire, încurajare şi călăuzire creştină. Această societate, prin organizarea de liturghii şi alte manifestări de cult, prin manifestările de recreere, prin editarea revistei cu acelaşi nume dar şi prin schimburile de experienţă şi ajutorare reciprocă, a oferit şi oferă multe unei lumi care are mare nevoie de iubire şi de sprijinul nostru, al tuturor.

Astfel, Klimis Stefanidis cel infirm, paralizat, bolnav de cancer, şi-a ajutat semenii mai mult decât mulţi oameni sănătoşi şi aflat acum în veşnicie, va continua, prin rugăciunile lui, să-i sprijine pe fraţii săi îndureraţi.

Cuvântul rostit la înmormântare

Iubitul nostru Klimis,

în numele fundaţiei „Vitezda", al membrilor, al bolnavilor şi al prietenilor îţi aducem un cald cuvânt de despărţire, desigur provizorie. Cu greu putem să acceptăm că tu, care prin caracterul tău plin de nădejde ne-ai sprijinit, tu care, ţintuit la pat, străluceai de vioiciune şi creativitate şi ne călăuzeai pe toţi, ai plecat dintre noi.

Ştim că acum umbli pe drumul fericirii, pe drumul odihnei, acolo unde străluceşte lumina feţei lui Dumnezeu, pe care atât de mult L-ai iubit, lângă Cel care, vreme de treizeci şi cinci de ani, te-a inspirat prin cuvintele: „Puterea Mea în slăbiciune se desăvârşeşte".

98

„Ajungă-ţi ţie harul“, Klimis! Şi ţi-a ajuns într-atâta, încât îndrăznim să spunem că ni l-ai transmis şi nouă, micii spectatori ai faptelor tale. Prin discuţiile avute cu tine, prin editura întemeiată de tine, prin fundaţia „Vitezda”, prin tăcerea ta...

Ai cerut mereu rugăciunile tuturor pentru „Vitezda", pentru cei bolnavi şi infirmi. Acum noi, Klimis, îţi cerem să te rogi pentru sufletele noastre la Domnul. Şi să te rogi ca Domnul să ne învrednicească să nu uităm niciodată mesajul pe care vreme de atâţia ani ni l-ai trimis de pe patul suferinţei. Mesajul prin care ne îndemnai la credinţă puternică în Hristos, la nădejde nezdruncinată în Domnul nostru, la dragoste sinceră şi fierbinte pentru El şi pentru oameni.

Credem că şi pentru mulţi alţi oameni sănătoşi sau infirmi comunicarea şi prietenia cu tine au fost o adevărată binecuvântare de la Dumnezeu şi îţi cerem încă o dată: să nu ne uiţi acolo unde odihneşti acum. Şi fie ca Domnul să ne învrednicească să te întâlnim lângă El, atunci când va veni şi vremea noastră să plecăm. Cu bine dragă Klimis!

Sfârşitul lui creştinesc

De la înmormântare m-am întors sau de la vreun praznic? Nu mai ştiam. Am spus oare „veşnica lui pomenire"? Domnul te-a chemat, după umila mea părere,

în veşnicie, în bucuria negrăită a împărăţiei.

Odihnă plăcută, aceasta o vei avea cu siguranţă, în ochii mei miopi viaţa ta pământească părea un

99

chin şi o trudă continuă, fără limite. Atunci ce altceva să fi spus? Aş vrea foarte mult să te rog ceva: Iubite prietene cu inimă de aur, ştiu că nu ne uiţi şi de acea aş vrea să te rogi lui Dumnezeu să avem acelaşi sfârşit ca tine şi să ne reîntâlnim înnoiţi pe pământul nou, veseli şi rostind neobosiţi „Aliluia", desfătându-ne în slavă negrăită...

Ce altceva să-ţi mai spun? Ştiu că normal în timpul ducerii trupului de la biserică la groapă preoţii cântă „Sfinte Dumnezeule“. La înmormântarea ta însă, în chip spontan am cântat cu toţii: „Fericită este calea pe care mergi astăzi suflete, căci ţi s-a pregătit loc de odihnă”.

Pe Dumnezeu îl slăvim şi în dureri

Doxologia către Dumnezeu este cea care, îndeosebi, îl înalţă pe om. E ceva care se întâmplă deseori în sufletele oamenilor, mai ales în clipele de linişte şi când vântul vieţii noastre adie răcoritor.

Insă însuşirea sufletelor alese este să-L slăvească pe Dumnezeu în momente de durere şi încercare, să descopere şi atunci darurile lui Dumnezeu care există, desigur, pretutindeni.

Un astfel de suflet generos a fost şi Klimis Stefanidis care a adormit de curând întru Domnul. Cei ce l-au cunoscut ştiu că s-a încredinţat cu totul Tatălui ceresc. Spunea deseori: „Nu înţelegi că Altul îndreaptă lucrurile pe calea lor? Toate sunt în mâna lui Dumnezeu".

100

în ultima vreme a fost atins şi de a doua boală, şi doamna Maroula, care l-a sprijinit timp de treisprezece ani (după lovitura de stat din Cipru din 1974), a făcut infarct, iar el a început să ameţească şi cerea stăruitor rugăciunile celor din jur, încât Dumnezeu să-i dea curaj. însă niciodată n-a rostit vreun cuvânt amar sau vreo cârtire.

Paralizatul din Evanghelie a stat ţintuit la pat 38 de ani până să-L întâlnească pe Domnul, care i-a dăruit vindecare. Şi Klimis a trăit aproximativ aceeaşi perioadă în imobilitate totală. Izbutise şi el o întâlnire tainică cu Iisus, însă nu s-a învrednicit să scape de boală.

Klimis a reuşit să trăiască o viaţă pilduitoare şi demnă, având o adâncă mulţumire pentru binefacerile aduse multor infirmi ca şi el. Acest om imobilizat a mobilizat zeci de oameni sănătoşi şi a făcut atâtea lucruri câte n-ar fi putut face o sută de oameni sănătoşi. Exprima o recunoştinţă adâncă şi ştia să discearnă şi cel mai mic dar. Odată mi-a spus: „Mie îmi lipseşte mişcarea. în rest sunt

împărat".

Crăciunul trecut, când se afla la Spitalul de Stat, a venit vorba despre ticăloşia care stăpâneşte societatea noastră. Dar iarăşi, n-a judecat pe nimeni, doar a zis: „Şi noi suntem responsabili pentru asta“. Voia să spună că n-am făcut ceea ce trebuie pentru ca societatea noastră să fie stăpânită de mesajul deşteptător al Evangheliei. Şi peste puţin timp a spus pentru sine: „Eu un singur lucru bun am, prezenţa lui Dumnezeu. Fără aceasta aş fi pierit de mult”.

101

Acum, când a scăpat de încercările negrăite ale bolii, acest om se va bucura de întinsa mişcare cerească şi se va împlini rugăciunea lui: „Să fîputut umbla măcar o zi". Numai că ziua aceasta va fi veşnică!

Gânduri despre iubitul nostru frate Klimis Stefanidis

Seminţele, când cad pe pământ, suferă o mulţime de pătimiri în timpul iernii, înainte de a fi sădite primăvara. Suferă de frig, de zăpadă, de ploi şi de multe altele. La fel se întâmplă şi cu omul în această lume. E ca o sămânţă îngropată şi chinuită, care urmează să fie sădită în primăvara veşnică a vieţii de dincolo.

Aşa şi fratele nostru Klimis, 36 de ani a fost o sămânţă îngropată şi chinuită. Acum a fost sădită în primăvara veşnică şi se bucură de viaţa veşnică aproape de Domnul nostru.

De ce o durere atât de îndelungată?

Aşa şi astăzi, a curăţit rănile celor cinci fraţi bolnavi, le-a spălat picioarele, le-a dat apă şi mâncare celor cărora boala le mâncase degetele...

de ce nu ne poţi vindeca, părinte? a zis unul dintre ei.

pentru că eu, frate, nu pot vindeca nici măcar o boală cât de mică. Cine sunt eu?

dar cu alţii faci minuni!

102

doar Dumnezeu face minuni.

roagă-te lui Dumnezeu şi pentru noi.

din prima zi când v-am cunoscut mă rog.

atunci de ce nu ne vindecă?

cine ştie judecăţile Domnului şi cine-I dă sfaturi Lui? De ce nu l-a vindecat pe sărmanul Lazăr din pildă şi l-a lăsat flămând şi rănit toată viaţa lui la picioarele unui om bogat care se bucura în fiecare zi de bunătăţile şi de sănătatea sa? Nu ştiu. Un singur lucru ştiu, şi acesta este cel mai mare, mai important şi mai înfricoşător, că îngerii Domnului l-au luat pe Lazăr în sânurile lui Avraam, în bucuria şi în pacea raiului veşnic.

aşa o să întâmple şi cu noi, părinte?

aşa se va întâmpla şi cu voi şi cu noi toţi, dacă înfruntăm necazurile pe care

le avem ca şi el.

în felul acesta ne mângâi tare mult, părinte.

mângâietorul face asta, fraţilor, Duhul adevărului. Şi mă gândesc la Domnul Iisus Hristos, fraţilor: chinuit, calomniat, biciuit, batjocorit, ţintuit pe cruce, împuns în coaste şi apoi omorât! Cine? Creatorul iubirii, Fiul lui Dumnezeu şi Atotputernicul Dumnezeu! Poate înţelege acest lucru mintea noastră? Poate răspunde de ce s-a întâmplat asta? însă după înfricoşătoarea Golgotă a venit strălucita înviere.

Aşa se va întâmpla cu fiecare om aflat în necazuri şi chinuri, iubiţii mei fraţi.

(Din cartea Păstorul liniştit, a lui Iosif D. Agapitos).

în cuptorul suferinţelor

Dumnezeu ştie ce face

Atunci când cineva vrea să vorbească despre valori se simte sărac şi slab. Cum să vorbească cineva despre Klimis? Cum să-l descrie? Numele şi viaţa lui au fost: rugăciune, iubire, răbdare, jertfă, viaţă duhovnicească. Pentru Klimis viaţa şi moartea au fost atât de asemănătoare, atât de înfrăţite!

În cei 36 de ani de nevoinţe nici măcar o duminică n-a lipsit de la Sfânta Liturghie, la care participa din cărucior, cu aceeaşi râvnă, fie că se afla în biserică, fie rareori, în cameră, într-o linişte negrăită, ascultând-o la aparatul de radio, cu candela mereu aprinsă. Nu uita să se roage nici înainte sau după masă.

Trăia şi urmărea intens bucuriile, întristările şi nevoile semenilor săi. Klimis nu putea merge, dar zbura pur şi simplu pentru a se afla în fiecare clipă între noi. Astfel, tăcut şi liniştit, a zburat de lângă noi. A alergat, s-a grăbit, ca şi când s-ar fi temut să nu scape prilejul de a se afla lângă Acela pe Care îl iubea atât de mult.

îmi amintesc că îi spuneam, atunci când o încercare nouă îl atingea:

dumnezeu îşi aduce aminte foarte des de tine.

El, mereu cu un zâmbet liniştit pe chip, îmi răspundea:

dumnezeu ştie ce face.

Credea că toate acestea îl pregătesc pentru veşnicie. Până în ultimele clipe din viaţă spunea: „Rugaţi-vă ca să nu-mi pierd credinţa!"

104

Monahul Rafael (în lume Vasilie Lepouras 1930-1999)

Vasilie Lepouras s-a născut în anul 1930 şi la adolescenţă a manifestat o boală a muşchilor care i-a paralizat membrele, pentru toată perioada vieţii, mai bine de 50 de ani, putând mişca doar puţin mâinile.

Cu toate acestea, în primii ani ai bolii s-a ocupat cu pictarea de icoane şi, cu micile puteri pe care le deţinea atunci, s-a dovedit un important şi inspirat pictor. L-a avut ca profesor pe marele Fotis Kondoglou şi caracterul lui moral împreună

cu talentul pe care-l avea la pictură l-au făcut să dobândească mulţi ucenici, care astăzi sunt slujitori vrednici ai zugrăvirii frumuseţii cereşti. Grupul acesta, avându-l în frunte pe Fotis Kondoglou, a luptat pentru a răspândi pictarea de icoane bizantine şi pentru a combate stilul occidental de pictură, care cucerise viaţa noastră bisericească.

Ultimii unsprezece ani au fost cu adevărat martirici, căci era permanent legat de aparatul cu oxigen şi era hrănit prin perfuzii.

Vasilie Lepouras trăia o viaţă ascetică. Cei care-l vizitau în camera lui împodobită cu icoane, mai ales zugrăvite de el şi de fratele Nicu, care de asemenea suferea de aceeaşi boală, simţeau fiori de cucernicie şi erau atât de impresionaţi, încât mărturiseau: „Iată cum

105

şi în zilele noastre se întâmplă minuni“. Caracteristică este şi povestirea infirmierei care în toţi anii ultimei sale încercări a stat alături de el: „Blândeţea lui era pilduitoare, la fel ca şi generozitatea şi răbdarea lui”.

Erau roadele credinţei sale.

Acest om şi pictor strălucit, în ultimii ani din viaţă, a fost tuns monah, luând numele Rafael. Â adormit întru Domnul la 10.05.1999. La înmormântarea lui au participat mulţime de mireni şi preoţi, dintre care mulţi au vorbit cu mare inspiraţie, precum părintele Stamatis Skliris, părintele Daniel Aerakis etc.

Vrednic de amintit este şi faptul că, după slujba de înmormântare, mulţi au cântat dintr-o dată: „Mucenicul Tău, Doamne, întru nevoinţele lui...".

106

Stelios Anastasiadis 1937-1999

Stelios s-a născut la Neapole salonic în anul 1937 din părinţii Anastasie şi Sofia, refugiaţi din Asia Mică. A suferit din naştere de o boală rară a muşchilor. Mama lui a murit în anul 1960 şi a rămas cu tatăl său, care vindea lozuri. în anul 1977 a murit şi tatăl său şi a rămas singur, găzduit pentru câţiva ani în casa verişoarei lui, Elena (singura lui rudă), în Nea Ionia. Elena, care şi ea a fost o persoană cu nevoi speciale, l-a sprijinit până la sfârşitul vieţii ei cu mult devotament. în 1982 Stelios a fost internat la Fundaţia de boli cronice din Evvia.

Când l-am cunoscut pe Stelios boala lui evoluase. Mulţi dinţi îi căzuseră (de multe ori mestecarea alimentelor tari de la fundaţie era un adevărat chin). Pleoapele erau mereu închise (pentru a putea vedea şi le ridica cu mâna). Faţa îi era diformă şi la prima vedere respingătoare, însă inima îi era de prunc. Degetele îi erau schiloade, avea mare instabilitate a mişcărilor şi din această pricină deseori cădea. Auzea cu mare greutate şi vorbea de asemenea greu. E greu ca cineva să-şi închipuie umilinţele suferite de un om aflat în starea lui Stelios, de vreme ce nu putea nici măcar o dată să se sprijine pe sine. Stelios le îndura pe

toate cu bărbăţie. Era generos, se străduia pe cât putea să se îngrijească singur, nu deranja niciodată pe



nimeni şi nimeni n-a fost auzit să se vaite din cauza lui.

Dobândise maturitatea trăirii îndelungate într-o fundaţie de infirmi, însă îşi păstrase nevinovăţia şi evlavia unui prunc. îi plăcea să psalmodieze. îl puneam uneori să psalmodieze „Sfinte Dumnezeule“, şi atunci chipul i se schimba şi devenea luminos şi vesel. Cu doi ani înainte de moartea lui s-a întors plângând în casa verişoarei sale, Elena, şi i-a rugat pe cei de acolo: „nu la fundaţie, nu la fundaţie”. Cineva îl rănise mult, însă nimeni nu putea înţelege ce s-a întâmplat. În cele din urmă a ajuns iarăşi la fundaţie, deşi nici acolo nu mai voiau să-l ţină. A primit fără să se împotrivească noua internare la fundaţie şi n-a creat nici cea mai mică problemă.

Stelios a plecat în tăcere în lumea cealaltă, în noaptea de 11.01.1999, în somn. Noi am simţit mare tristeţe pentru pierderea lui Stelios, uşurare pentru că a plecat să se odihnească şi unii dintre noi, vinovăţie, pentru că deşi îl ştiam bolnav, singur şi fără sprijin, rareori îl vizitam. Nădăjduim că bunul Dumnezeu îl va răsplăti din belşug, pentru că în viaţa de aici „de multe a fost lipsit", după cum a spus un om care stătea în acea fundaţie.

(„ Vitezda", iulie-august, 1999).



Părintele Thiseas Kipriotis

preotul infirmilor3

întrebare: Aţi slujit la biserica lui Hristos peste treizeci de ani, Într-un loc atât de sensibil cum este fundaţia pentru infirmi. Aţi putea să ne relataţi o întâmplare din perioada aceasta care v-a impresionat mult?

Răspuns: Da, aşa este, am slujit la biserica lui Hristos din E.I.A.A. Anii n-au prea mare importanţă. Lucrarea se socoteşte.

Ceea ce trebuie să spun este că n-a fost propunerea mea, dar infirmitatea de care am suferit m-a silit să primesc această propunere. Starea mea trupească nu-mi permitea să mai lucrez în parohia mea şi în nicio altă parohie. Astfel am fost nevoit să lucrez ca paroh la această fundaţie.

Cât despre întâmplările care m-au impresionat în toţi aceşti ani ai slujirii mele, ele sunt multe şi uimitoare. Pe care s-o aleg mai întâi? Mă voi referi doar la una, ce mai importantă după părerea mea.

într-una din vizitele pe care le-am făcut la bolnavii fundaţiei, când am intrat în unul din saloane, cineva m-a strigat: „Părinte, vreau să te văd“. M-am dus şi m-am aşezat lângă el. „Apleacă-ţi urechea”, mi-a zis. „Deschide noptiera, ia bani din portofelul

3 Din Buletinul „Vitezda“ „Grija pentru cei infirmi”, mai-iunie, Atena, 1997.



meu şi dă-i omului de vizavi. Sărmanul plânge toată ziua, e foarte deznădăjduit. Infirmiera lui i-a vorbit foarte urât de dimineaţă, că dacă până diSeară nu are banii pe care-i datorează, îl va părăsi. Sărmanul, nu poate înnopta fără infirmieră. Dă-i deci bani de la mine din portofel. Numai te rog să nu spui nimănui numele meu, fă-o în chip tainic şi duhovnicesc“. „Bine, i-am zis, dar tu?” „Nu contează, a zis, dimineaţă mi-a dat cineva banii, dar eu mă descurc, acesta are nevoie mai mare de ei". Şi aşa am făcut.

Această întâmplare m-a cutremurat mult. Am primit un exemplu viu şi uimitor de iubire şi milă creştină. Şi, pentru a înţelege mărimea acestui exemplu, trebuie să spunem că acel om nu era doar infirm, ci paralizat complet, de la cap şi până la vârful picioarelor, încât avea mult mai multe greutăţi şi nevoi decât cel pe care l-a ajutat.

întrebare: Credeţi că v-au fost de folos anii pe care i-aţi petrecut ajutându-i pe fraţii infirmi?

Răspuns: Nu numai că cred, ci sunt ferm convins şi sunt foarte recunoscător şi-L slăvesc pe Domnul, fiindcă El m-a rânduit spre această slujire, căci m-a pregătit printr-o încercare trupească, prin rana de la picior. într-adevăr, întâlnirea cu aceşti oameni şi iubirea care ne-a legat ca o familie, ne-au fost de folos şi mie şi multora dintre aceştia.

Simt că mă asemăn fiului risipitor din Evanghelie care „şi-a venit în fire" şi a plecat la Tatăl lui. Acela a ajuns şi cunoaştem primirea pe care i-a făcut-o iubitorul său Tată. Eu însă mă aflu încă pe drum. Multe şi mari greutăţi are drumul de întoarcere.



E strâmt, are multe obstacole şi piedici, ne împiedicăm şi ne rănim, uneori chiar cădem. Toate acestea sunt neplăcute. Dar pentru că am aflat calea către ceruri şi pentru că ne luptăm, chiar şi cu îndărătnicie, nădăjduim, cu ajutorul lui Dumnezeu, să ajungem odată acolo. Pentru mine, deci, încercările şi vieţuirea împreună cu oamenii infirmi şi îndureraţi m-au ajutat mult. Cel mai mare folos pentru orice om este să se cunoască pe sine şi să ia hotărârea întoarcerii.

întrebare: Părinte, e cunoscută pericopa evanghelică referitoare la Vitezda, acolo unde durerea omenească aştepta minunea, ajutorul şi mângâierea, dar „nu s-a aflat om". Cum aţi trăit acest eveniment în biserică?

Răspuns: Am trăit minunea în această fundaţie, mai ales cu oamenii de la ţară. Casele şi familiile lor se aflau departe, nu puteau fi aproape de ei. Toţi cei care îi înconjurau erau străini pentru ei. Vizitatorii care veneau mergeau fiecare la rudele lor. „Nu am un om al meu“, se văitau, „n-am pe nimeni să mă viziteze”.

Cu toate acestea am constatat că aceşti oameni izolaţi erau cei mai binecuvântaţi de Dumnezeu. Fiindcă nu aveau un om, dar aveau Biserica. Şi cel care are Biserica drept loc de refugiu în durere şi singurătate, acela îl întâlneşte pe însuşi Hristos şi încet-încet se cunosc şi devine una cu Dânsul, încât îl va avea mereu lângă el. Atunci bolnavul va avea pe Cineva al lui, pe Dumnezeu-Omul. I-am auzit pe mulţi care plecau de la fundaţie, cum spuneau bucuroşi: „Poate că nu m-am ameliorat destul la trup, dar eu, care mă aflam în întuneric, am cunoscut lumina şi plecând, îl



iau cu mine pe Hristos, de Care nu mă va despărţi nimeni toată viaţa".

Biserica, fiind însuşi Hristos, este necesară în fiecare spital şi îndeosebi în fundaţiile unde bolnavii rămân timp îndelungat. Este necesar un preot care să stea permanent la fundaţie pentru a fi disponibil în fiecare zi şi în fiecare ceas lângă bolnavi şi infirmi.

Biserica fundaţiei, cât timp am fost acolo, era toată ziua deschisă. De fiecare dată când cineva se simţea rău, avea dureri sau supărări din cauza singurătăţii, din cauza bolii, putea să vină în biserică. De multe ori, când intram în biserică, auzeam suspine şi rugăminţi rostite în faţa vreunei icoane de către bolnavi care veneau cu râvnă să se roage şi să ceară ajutor de la Doctorul sufletelor şi al trupurilor, Iisus Hristos.

Aici aş vrea să expun şi o experienţă referitoare la vizitatori. Cred că ar trebui să existe o şcoală a celor care-i vizitează pe bolnavi, care să-i înveţe cum să le fie de folos şi cum să-i mângâie, căci de obicei intră cu nesăbuinţă în saloane şi pe holurile spitalului, fac gălăgie şi oferă câteva urări comune de „la mulţi ani“ şi „însănătoşire grabnică”. Lasă o prăjitură pe noptieră (de cele mai multe ori fără şerveţele) şi pleacă aşa cum au venit, fără să aducă vreun folos. Poate că îi şi deranjează sau îi tulbură sufleteşte pe bolnavi.

întrebare: Acum, după atâţia ani de experienţă, ce aţi vrea să-i spuneţi unui om infirm?

Răspuns: Unui om infirm, dar şi oricărui om, îi voi spune: „Nădejdea mea este Tatăl, scăparea mea este Fiul, acoperământul meu este Sfântul Duh,



Treime Sfântă, slavă Ţie“. Aceasta este cea mai mare nădejde din lume pe care doar Biserica o dă. „Veniţi la Mine toţi cei osteniţi şi împovăraţi”, zice Domnul.

întrebare: Auzim în fiecare zi că oameni rămaşi infirmi din diferite cauze şi din accidente de maşină, şi unii dintre ei tineri, se simt fără niciun orizont. Ce ne puteţi spune despre asta?

Răspuns: E o mare problemă, ştim cu toţii, şi este distrugătoare, personal

pentru bolnav, dar şi pentru familie, pentru naţiune. Cred că problema aceasta este moral-duhovnicească şi socială. Un popor care nu învaţă de la vârsta copilăriei aceste mari valori: credinţa, morala, iubirea, este condamnat la distrugere. Prin urmare, este din cauza educaţiei care trebuie să sădească în sufletele copiilor ca scop iniţial aceste mari virtuţi.

113

Părintele Thiseas Kipriotis, 1920-2006

Luminosul şi blândul părinte al infirmilor

Părintele Thiseas s-a născut în anul 1920 în satul Kamara din Kerkira, din părinţi simpli, dar cinstiţi şi cuvioşi. încă de mic se distingea prin morala, decenţa, dar mai ales prin iubirea şi credinţa lui profundă faţă de Biserică. încă era copil, când a luat hotărârea ca atunci când se va face mare să devină preot şi slujitor al lui Dumnezeu.

După terminarea şcolii a lucrat câţiva ani pentru a-şi ajuta familia şi pentru a le întreţine pe surorile sale. A studiat la Facultatea de Teologie din Vella şi după terminarea studiilor s-a căsătorit cu Ecaterina, o fată cuvioasă şi evlavioasă, cu care a dobândit trei fiice.

După hirotonia lui a slujit din toată inima patru ani ca preot la biserica Sfânta Marina din satul Marmaro, Kerkira, iar apoi a venit marea încercare. A căzut de pe o scară şi s-a lovit tare la un picior. Astfel, părintele Thiseas a devenit... un preot infirm!

în ciuda internării îndelungate la spitalele din Atena şi din afară, starea lui nu s-a îmbunătăţit şi era obligat să târască după el un aparat greu, de fier, pe care i-l puseseră la picior. Ca o cruce de fier pe care a trebuit s-o ridice toată viaţa.

114

„Şi părintele infirm, Thiseas, a devenit preotul infirmilor de la Kapaps iar apoi la Fundaţia de Recuperare a Infirmilor de la Ilion. Preot şi părinte, durerea lor era şi durerea lui, bucuria lor şi bucuria lui. Târându-şi piciorul, slujea cu inima, uitând de crucea sa de fier. Bucuria lui era să asculte mărturisirea păcatelor şi să-i izbăvească pe oameni de legăturile grele ale răului. La E.I.A.A. a fost piatra de temelie duhovnicească a spitalului".

Pe părintele Thiseas Kipriotis îl plâng nu doar infirmii de la fundaţie şi fiii lui duhovniceşti, dar şi toţi cei care l-au cunoscut, fiindcă era o pildă luminoasă de iubire, devotament şi eroism. Acum sufletul lui odihneşte lângă Domnul, pe Care L-a iubit atât de mult şi L-a slujit cu devotament toată viaţa lui, şi se roagă pentru noi toţi, îndeosebi pentru fraţii săi încercaţi.

spuneţi-ne ceva din experienţa dumneavoastră de 24 de ani de slujire purtând crucea de fier a infirmităţii, părinte Thiseas.

o să vă spun un lucru pe care harul lui Dumnezeu îl săvârşeşte cu mine şi mă

uimeşte, făcându-mă să fiu mereu recunoscător. în primii patru ani de preoţie am fost sănătos, plin de putere şi entuziasm. Cum era normal, după ce am devenit infirm oboseam uşor şi, prin urmare, trebuia să-mi limitez activităţile. Ei, aici intervine puterea lui Dumnezeu, „care pe cele bolnave le vindecă şi pe cele care lipsesc le completează". Seara sunt foarte obosit trupeşte şi sufleteşte din cauza participării la problemele celor care se spovedesc. „N-o să mă mai

115

pot ridica dimineaţă", mă gândesc şi-i spun preotesei. Însă la ora cinci dimineaţa sunt în picioare şi când mă duc la biserică, aparatul greu de fier de la picior mi se pare... aripă! Şi alerg la utrenie şi la Sfânta Liturghie pentru patru ore şi uneori şi mai mult, fără să simt nici cea mai mică oboseală. Fac proscomidia, psalmodiez, liturghisesc, predic, împărtăşesc, citesc pomelnicele, stând în picioare atâtea ore şi mă simt ca înainte de a păţi infirmitatea, când eram mai tânăr cu 24 de ani! Iată minunea lui Dumnezeu. Slavă numelui Său!

părinte, sunt oameni care suferă din pricina unor boli şi infirmităţi incurabile şi nu înţeleg că „ Domnul pe cel pe care-l iubeşte îl instruieşte". Nu acceptă asta. Ce ne puteţi spune despre asta?

fraţii mei, personal, am păţit atât de multe din cauza acestei încercări, încât nu pot decât să mă refer la câteva întâmplări.

înainte de încercarea mea nu vizitasem niciodată un spital. Inima îmi era atât de întărită încât evitam sistematic orice comunicare cu vreun om bolnav sau îndurerat, ca să nu mă supăr şi să-mi stric starea bună. Această dispoziţie am întâlnit-o şi la mulţi semeni ai mei, din păcate. De exemplu, i-am auzit spunând: „Nu pot veni la această fundaţie, căci îmi face rău să-i văd pe acei oameni în starea în care se află. Atâta suferinţă! Mă doare sufletul!" Aşa simţeam şi eu. Acum cred că acest lucru se numeşte egoism. însă încercarea aceasta mi-a înmuiat atât de mult inima! M-a smerit.

M-a făcut să simt durerea. Şi m-a învrednicit să devin, cu voia Domnului, un tovarăş permanent al

116

durerii, bunul samaritean, „aproapele" celui infirm. De aproape 24 de ani şi până astăzi (şi nădăjduiesc că până la sfârşitul vieţii mele), trăiesc lângă luptătorii eroici din această fundaţie, infirmii. Particip cu toate puterile la lupta lor, îi încurajez, particip la desăvârşirea morală şi la mântuirea sufletelor lor, ceea ce este scopul principal al vieţii noastre.

Pe seama încercării mele am făcut prima pocăinţă adevărată şi spovedanie sinceră. Şi totodată m-am învrednicit să-l cunosc pe părintele Filothei Zervakos, care de atunci a devenit duhovnicul meu şi m-a sprijinit în lupta mea până la adormirea lui.

încercarea mea a fost cauza pentru care s-au trezit şi s-au întărit în mine puteri pe care nu le cunoşteam. De exemplu, înainte de această încercare nu aveam deloc răbdare. Mă enervam de cel mai mic lucru. Mă certam cu ceilalţi şi îi răneam prin purtarea mea agitată. Găseam că toţi sunt vinovaţi, cârteam şi murmuram. Nu aveam deloc răbdare. Când mă apuca o mică gripă nu puteam sta nici măcar o zi în pat.

Această încercare m-a ţintuit la pat vreme de treisprezece luni, total nemişcat, fără ca cel puţin să mă pot întoarce sau să mă pot ridica în şezut. Şi am răbdat tot acest chin cu o nădejde neînchipuită, încât nu mă puteam recunoaşte. Adevărat, ce puteri uriaşe ascunde omul în el! Nu cumva, printre altele, este şi acesta un motiv din pricina căruia Dumnezeu îngăduie încercările, adică pentru a ieşi la suprafaţă puterile cu care l-a înzestrat pe om, încât talanţii să fie valorificaţi şi înmulţiţi?

117

Aici îmi vine în minte Iov. Avea multe virtuţi vădite şi cunoscute. însă răbdarea stătea în el acoperită şi neştiută. Trebuia să vină acea încercare cumplită pentru a apărea în toată măreţia ei această virtute minunată şi măreaţă a răbdării, şi pentru a deveni pildă şi model pentru toată omenirea.

Nu voi merge mai îndeamănunt. însă, în general, vreau să subliniez şi să mărturisesc că înainte de această încercare nu eram un bun creştin deşi eram preot şi mai rău, nu aveam conştiinţa sărăciei mele duhovniceşti. Credeam că umblu bine şi că sunt un creştin foarte bun.

încercarea aceasta mi-a deschis ochii sufletului. Mi-a dat prilejul şi posibilitatea de a vedea în mine şi de a constata că sunt creştin doar cu numele. Nu vreau să susţin că acum sunt un creştin desăvârşit, însă sunt sigur că mă lupt pentru acest scop. Şi cred că asta înseamnă mult.

Să mergem acum la ceilalţi oameni infirmi, care văd că sunt atât de încercaţi. Sunt foarte aproape de ei, căci şi eu sunt infirm. Şi ca părinte duhovnicesc sunt în poziţia de a constata mai bine decât alţii folosul duhovnicesc pe care-l aduce durerea şi încercările.

Văd în această fundaţie, din cauza încercărilor, multe căderi şi ridicări sufleteşti. Oameni de toate vârstele şi stările sociale, care întreaga lor viaţă nu s-au apropiat de Sfintele Taine, acum se spovedesc şi se împărtăşesc. Şi după aceea urmează vieţuirea creştină şi devin pildă vie în mediul în care trăiesc. Cunosc multe asemenea cazuri de întoarcere şi mântuire a sufletului pe care le-am trăit şi de care

118

m-am bucurat în cei 24 de ani ai slujirii mele la fundaţie.

În punctul acesta să ne amintim de parabola bogatului şi a lui Lazăr. Scopul

încercării lui Lazăr a fost să meargă în sânurile lui Avraam, în rai. Dacă presupunem că o încercare va rămâne permanentă şi va dura pe toată perioada vieţii omului, cel încercat nu se va vătăma, dacă această încercare îl duce la mântuire. Dimpotrivă, câştigul va fi nebănuit şi o astfel de încercare se va dovedi o binecuvântare.

Cred că Dumnezeu trimite încercarea ca pe o binecuvântare, fiecărui fiu al Lui, dar depinde de fiecare dacă se va dovedi de folos sau va deveni vătămătoare. E important cum o vedem şi cum o întâmpinăm. Trebuie s-o vedem ca pe o binefacere, nu ca pe o pedeapsă. Să ne cercetăm pe noi înşine, ce suntem şi unde greşim. Să ne străduim să îndreptăm ceea ce există strâmb în noi şi să dezrădăcinăm orice este putred în sufletul nostru. Folosindu-ne de durere, să ne înmuiem inimile, să ne smerim şi să ne apropiem cât putem mai mult de Domnul. în felul acesta vom fi siguri că adunăm mare folos din aceste încercări şi aceasta se va dovedi mare binecuvântare pentru noi şi pentru ceilalţi".

(Din cartea lui Iosif D. Agapitos,

Înfruntând durerea).

119

Omul iubirii şi al devotamentului, Preotul lui Dumnezeu

în persoana părintelui Thiseas Kipriotis întâlneai preotul ortodox aşa cum îl descrie Biserica noastră. Liturghisitor al Preaînaltului Dumnezeu, mângâietor al poporului şi dascăl. Săvârşitor conştient al îndatoririlor sale şi al lucrării pe care a primit-o, deseori chiar spre nemulţumirea familiei lui. Avea un comportament blând, prietenos şi vesel. Modul lui de viaţă era simplu, omilia lui era deasemenea simplă şi înţeleasă de toţi. Temele despre care vorbea erau luate din viaţa cotidiană şi erau practice: despre pocăinţă, spovedanie şi deasa împărtăşire. Omiliile lui la Sfânta Liturghie durau mai bine de jumătate de oră, fiindcă îi plăcea să predice. Şi la slujbe predica. Găsea mereu să spună ceva: un pasaj biblic, o cântare a Bisericii noastre, un comentariu actual. De multe ori părea că repetă unele lucruri, dar făcea asta pentru ca în conştiinţa credincioşilor să se înrădăcineze adevărurile principale ale credinţei noastre, învăţăturile de bază ale vieţii creştine.

Cei care participau la slujbele săvârşite de el erau mereu numeroşi, oameni de toate vârstele, din orice pătură socială şi din orice nivel educaţional. Cei care l-au cunoscut nu-l puteau uita uşor şi îşi aduceau mereu aminte de el cu drag.

Bolnavii de la Fundaţia Naţională de Recuperare a Infirmilor, unde părintele Thiseas a fost preot mai

120

bine de treizeci de ani, îl iubeau foarte mult. Găseau sprijin şi uşurare lângă el, mângâiere şi încurajare. Stătea lângă ei mereu zâmbitor şi prietenos. Toţi luau

ceva de la el din credinţa lui, din iubirea lui, din răbdarea, din caracterul, din slujbele şi din omiliile lui. Infirmii aveau un loc special în biserica fundaţiei, se împărtăşeau după prunci şi înaintea celorlalţi participanţi la slujbă.

Dacă am vrea să-i dăm o însuşire principală, l-am

numi fără şovăire izvor şi model. Săvârşea nelipsit Sfânta Liturghie duminica şi la marile praznice. În fiecare zi, indiferent dacă era sau nu sărbătoare, făcea utrenia de dimineaţă iar seara vecernia. Iar slujbele nu se făceau în grabă, trebuia să ai răbdare ca să-l urmăreşti pe părintele Thiseas. Citea ceasurile, vecernia, pavecerniţa şi acatistele Maicii Domnului. Nu avea importanţă dacă erau oameni în biserică, el făcea slujbele chiar dacă era singur, chiar dacă nu avea cântăreţ. Dar în aceste cazuri era şi preoteasa cu el.

Pe părintele Thiseas nu-l puteai vedea şi nu-l puteai înţelege în afara infirmităţii lui şi departe de preoteasa lui. Infirmitatea sa era în aşa fel încât atunci când el aducea Sfintele Daruri în mâini, preoteasa trebuia să-l sprijine. într-o mână el ţinea Evanghelia iar în cealaltă bastonul. La micile litanii, de cele mai multe ori mergea în cărucior. Dacă ar fi fost altul în locul lui, ar fi încetat activitatea cu mulţi ani în urmă. El noaptea făcea febră iar ziua liturghisea.

Preoteasa era mereu alături de el. Se lepădase de orice lucru care îi era străin părintelui Thiseas.

121

îngrijea mereu de casă, îl ajuta în nevoile lui, îl ajuta şi în biserică. Pentru acest devotament al ei ar trebui să se scrie un text special.

Acest preot nu mai există. Nu mai există în lumea pământească, dar s-a mutat în lumea cerească, pentru care s-a trudit, s-a luptat şi a fost miluit cu atâtea daruri pe care Dumnezeul iubirii i le-a dat. Chiar şi boala lui îndelungată a fost unul dintre ele. Pe 7 februarie 2006, a ajuns la capătul drumului, şi-a săvârşit ascultarea şi a fost chemat să slujească în Ierusalimul de Sus.

Anastasie Merkouris Model de preoţie

Pe părintele Thiseas Kipriotis l-am cunoscut acum 28 de ani, prin intermediul vrednicului de pomenire Stavros Kalkandis. în ciuda crucii grele a infirmităţii sale, era un pol de atracţie duhovnicească, nu doar pentru oamenii infirmi, dar şi pentru cei sănătoşi.

în bisericuţa fundaţiei E.I.A.A. îi aduna în fiecare duminică pe credincioşi, îi spovedea, îi povăţuia, îi sprijinea şi îi mângâia. Era un soare care alunga întunericul, gerul şi durerea din sufletele fraţilor noştri întru Hristos, aflaţi în suferinţă.

Peniţa scriitorului chiar dacă este experimentată cu scrisul este cu neputinţă să descrie măreţia duhovnicească a fericitului părinte Thiseas, harul dumnezeiesc pe care-l avea şi lucrarea plăcută

# Unknown

122

lui Dumnezeu pe care-o săvârşea. A fost un model de preoţie.

Suntem siguri că şi din cerul unde se află acum ne va întări, mijlocind la Domnul.

Îţi mulţumim, părinte Thiseas! îl slăvim pe Dumnezeu şi îi mulţumim pentru sfinţenia ta.

(Dimitris I. Kollimenos, „Vitezda", foaia 152, ianuarie-februarie, 2006).

123

Stelios Pissis

Câte poate face un om cu un singur deget

„Pas cu pas, cu bucurie şi entuziasm, am făcut din trăiri cântece şi durerea s-a eliberat. Pentru trecutul patriei noastre, pentru prezentul tragic, pentru cele ce au să vină, pentru Cipru şi pentru mormintele noastre furate".4

De mulţi ani am auzit de Stelios Pissis. Tatăl lui, Klitos, vechi coleg de facultate şi prieten, mi-a vorbit cu multă mândrie despre el. Stelios era copilul răbdării, îngerul pe care-l dăruise bunul Dumnezeu familiei lor. De la vârsta de şase ani a prezentat o boală rară a muşchilor, care curând l-a ţintuit în cărucior. Doctorii prevedeau o înrăutăţire treptată a sănătăţii lui şi moartea sa la vârsta de 21 de ani. De dragul lui Stelios părinţii lui şi-au sacrificat carierele, încât să aibă timp să-l îngrijească.

Dumnezeu l-a lipsit de multe pe Stelios, i-a oferit însă darul de a înţelege notele muzicale şi de a compune. Stând în cărucior, cu un sintetizator şi cu un beţişor ajutător pe care-l mişca greu, lua versurile pe care le scria tatăl său şi le dădea suflare muzicală, le dădea aripi ca să zboare departe, să bată la porţile închise ale sufletelor, să transmită mesajul nădejdii, al voinţei, al credinţei.

4 Fragment dintr-un text anexat unei piese muzicale a lui Stelios.

124

Aceste informaţii le aveam despre Stelios. Anii au trecut iar când mă gândeam la el mi-l închipuiam mereu aşezat aşa, în cărucior, mişcând cu beţişorul ajutător notele sintetizatorului. Aşa mi-l închipuiam şi acum, când zburam peste marea Egee îndreptându-mă spre Cipru, cu destinaţia Lemesos. Era prima mea vizită pe insula eroică, despre care citisem şi auzisem atâtea lucruri. Multe locuri voiam să le vizitez şi la multe biserici să mă închin, însă programul meu s-a aglomerat mult în ultimul moment.

Vizita în Cipru s-a limitat doar la 24 de ore. Am şters multe din programul pe care-l aveam. A rămas doar scurta închinare la mănăstirea Stavrovounio, o plimbare prin frumosul Lemesos, făcută împreună cu bunul meu prieten, Giannis G., vizitarea casei care l-a ascuns în subsolul ei vreme de patru ani pe legendarul Digenis şi discuţii emoţionante cu mulţi fraţi şi vechi colegi şi prieteni. Când ne-am despărţit eram tineri oameni de ştiinţă, cu vise şi cu orizontul larg deschis în faţă. Astăzi ne întâlnim în calitate de familişti maturi, purtând în spate o viaţă cu experienţe neaşteptate, cu încercări dure, cu reuşite, nereuşite, bucurii şi necazuri, dar multă nădejde şi constatarea emoţionantă că ne aflăm pe acelaşi drum, despre care cu răbdare şi dragoste ne-au învăţat părinţii noştri duhovniceşti în anii studenţiei, deşi unii dintre noi au rămas în urmă.

însă, în ciuda crizei de timp, sunt hotărât să nu sacrific vizita la Stelios.

125

Stelios este diferit faţă de cum mi-l închipuiam eu. Nu mai stă în cărucior, nu mai ţine beţişorul care-i permite să lucreze la sintetizator. E întins pe spate, cu aparatul de oxigen la nas. Pare neputincios, însă atunci când începi să discuţi cu el eşti surprins. Constaţi o putere sufletească nemărginită, îmbinată cu o rară bogăţie interioară, pregătire, sensibilitate şi generozitate. Cuvintele lui sunt pline de linişte, optimism, putere, maturitate. Chipul îi este luminos. Are ochi vioi. Deasupra capului, ca un analog orizontal, se află ecranul unui computer. Mai încolo sunt şi alte ecrane şi două computere. Tehnologia pe culmea ei, dar şi spre destinaţia cea mai înaltă a ei, slujirea omului!

stelios, continui să compui muzică?

sigur că da!

şi să cânţi?

îmi place mult să cânt.

ai putea să-mi cânţi ceva? îl întreb cu şovăială, dar şi cu o aşteptare ascunsă.

cu multă bucurie.

Deodată din boxele computerului se aude o orchestră minunată şi peste puţin Stelios începe să cânte cu vocea lui emoţionantă...

stelios, tu ai compus muzica asta?

-Da.

şi orchestraţia?

-Da.

Orchestra pe care-am ascultat-o este înregistrată?

126

nu, notele pentru fiecare instrument au fost scrise una câte una pe computer.

-Cum?

cu mouse-ul.

şi mouse-ul cine-l mişcă?

degetul meu.

Stelios are astăzi treizeci de ani. Boala i-a atrofiat treptat membrele. Acum îşi mai poate mişca doar un deget. Cu acest deget compune muzică, face orchestraţia (de curând o orchestră din Rusia a vizitat Nicosia şi a executat compoziţii muzicale de-ale lui Stelios); au circulat trei CD-uri cu muzica lui, a creat şi a dezvoltat o pagină de internet (www.steliospissis.com.cv), comunică prin mesaje electronice în lumea întreagă. Casa lui este centru de trecere. Trec pe acolo oameni de ştiinţă, intelectuali, artişti, sportivi, faimoşi şi anonimi. Vin să-l întărească şi pleacă întăriţi. Dintr-o dată începi să faci comparaţii dureroase. îl vezi pe Stelios, desăvârşirea minunată a puterii „în boală“ şi slăbiciunea ta sufletească în sănătate. „Te numeşti că trăieşti dar eşti mort”. Boala interioară a muşchilor ţi-a slăbit puterile sufletului. Te simţi imatur, foarte imatur, chiar dacă ai încă o dată anii lui Stelios. Stelios, la cei treizeci de ani ai vieţii lui a „plătit ani îndelungaţi" prin intermediul necazurilor şi încercărilor, a ajuns la o maturitate de invidiat, a înmulţit talantul pe care i l-a dăruit Dumnezeu. Dar tu care ai risipit talanţii tăi? Câte lucruri ai făcut cu cele zece degete ale tale, pe când Stelios cu un singur deget a făcut şi face atât de multe?



Mă întorc la Atena cu impresii deosebite şi cu un DVD în mână, pe care sunt nerăbdător să-l urmăresc. în anul 2006, Stelios a fost premiat la Palatul Muzicii din Atena cu premiul Voinţei în cadrul festivalului „Leader of the Year Awards". DVD-ul este de la ceremonia de premiere şi conţine discursul emoţionant al mamei lui Stelios, Aglaia Pissis, precum şi interviul ei la un post de televiziune. Redăm aici un mic fragment:

„Până la vârsta de şase ani Stelios a fost un copil foarte sănătos şi talentat, un geniu muzical... Şi noi ne-am făcut multe vise. Cu toate acestea atrofierea musculară a început să-i strice muşchii, să-i slăbească membrele şi Stelios la vârsta de nouă ani a fost nevoit să umble în cărucior. Undeva aici am crezut că se termină şi visele. Şi totuşi, undeva aici a început minunea...

Cred că Dumnezeu, Care îngăduie problemele, dă şi putere, trebuie doar să avem deplină încredere în El... Atunci când nu mai putea sta în picioare a venit cu o binecuvântare, cu o putere să ne ridice, să ne sprijine. Nu cred că o asemenea problemă poate fi rezolvată prin puteri omeneşti. Pentru mine acest lucru e imposibil. Ea trebuie să vină de la Cel ce este izvorul puterii şi Acela nu este altul decât Dumnezeu...

Pe drumul durerii, alături de Stelios, care l-a transformat în drumul bucuriei, am văzut şi am învăţat multe. Am adunat bogăţii de viaţă, trăiri negrăite, experienţă îndelungată şi maturitate deplină. Stelios ne-a condus prin boala lui

pe culmi şi

128

viaţa noastră a devenit un cântec, o melodie... şi ne-a dăruit multă fericire Stelios, doar fericire ne-a dăruit!

în ultimii cinci ani n-a ieşit din camera lui, pentru că nu poate. O cameră despre care chiar el a scris: «într-o cameră încap toate. într-o cameră a încăput toată dragostea. într-o cameră a încăput toată viaţa. într-o cameră a încăput Dumnezeu».

îi mulţumesc lui Stelios pentru ceea ce este, nu doar pentru că rabdă, se luptă, creează şi îşi împarte sufletul fără să cârtească, dar şi pentru că a făcut din tristeţe bucurie, din slăbiciune putere, din durere ofrandă... Stelios, îţi mulţumesc, mă mândresc întru Domnul cu tine, te iubesc!"

(Din revista studenţească Activitatea noastră, nr. 454, decembrie 2007, pag. 388-390).

Drumul iubirii

Vă voi istorisi simplu o poveste adevărată, o poveste care cutremură şi umple cugetul şi mintea. Fie ca Dumnezeu să ne învrednicească nu numai să observăm, dar să şi trăim şi să simţim asemenea întâmplări.

Despina M., în vârstă de aproximativ 50 de ani, trăieşte de 31 de ani fără să vadă câtuşi de puţin. La vârsta de 19 ani, într-un sat din Karditsa, şi-a pierdut cu totul vederea din cauza unui glaucom.

129

Nu voi descrie viaţa ei care a fost vreme de 31 de ani o Golgotă, nici faptul că a rămas văduvă de acum 17 ani, crescându-l pe singurul ei fiu, care şi acesta la vârsta de 18 ani a rămas orb. Neştiute sunt voile Domnului... Voi scrie însă ce am văzut şi ce am trăit în aceste zile lângă Despina şi voi mărturisi cu smerenie sinceră că lângă ea am înţeles cine este „aproapele nostru“, cu sensul dat în Scriptură şi de ce atunci când Dumnezeu ne adresează cuvintele „bolnav am fost şi n-aţi venit...”, noi nu găsim ce să răspundem.

Despina, în urmă cu trei zile, a aflat că bătrâna ei vecină, întorcându-se de la biserică, a alunecat, a căzut, şi-a rupt mâna şi piciorul şi acum se află la pat. Aflând acestea, şi-a lăsat treburile şi problemele neterminate şi stă lângă bătrână, o ridică încet-încet din pat, ţinând-o în braţe. O aşează pe fotoliu. îi aşterne patul. O spală şi îi dă să mănânce.

dulceaţa mea, îi spune bătrâna, Dumnezeu să-l răsplătească însutit pe fiul tău.

Despina o ia apoi iarăşi în braţe pe bătrâna grea ca plumbul, o pune în pat, îi frecţionează trupul, picioarele şi-i zice:

doamna Maria, dacă nu te ajuţi şi matale, o să încremeneşti în pat. Fii curajoasă, o să-ţi treacă!

Rămânem fără grai în faţa unei asemenea iubiri desăvârşite, în faţa acestei ofrande şi jertfe făcute fără a se aştepta vreo răsplată.

însă Despina nu s-a oprit aici. A alergat şi i-a găsit pe rudele şi nepoţii bătrânei şi i-a cutremurat prin cele ce le-a spus, dar mai ales prin cele ce i-a

130

învăţat. O trâmbiţare de iubire şi o trezire pentru aproapele neputincios. Iubirea ei ajunge pe creste atunci când, la un moment dat, la patul bolnavei se rupe un picior. La plânsetele bătrânei, femeia oarbă, cu un curaj nemărginit, îi spune: „Taci, doamnă Maria, o să-ţi repar eu patul".

E ora zece noaptea. Despina a auzit că la două străzi mai încolo se află o clădire. Se duce acolo şi, pipăind totul, vrea să găsească cărămizi pentru a sprijini patul.

Dumnezeul meu, ce putere, ce credinţă, ce iubire poate ascunde o inimă. Ce suflet mare! O femeie oarbă în întuneric, caută cu mâinile pe bâjbâite, gândindu-se că în felul acesta îi face bine unui om.

Un bărbat se apropie de ea şi plin de nedumerire, o întreabă: „Nu cumva aţi păţit ceva? Nu cumva aţi ameţit? Nu cumva v-aţi rătăcit?"

Despina i-a spus simplu ce face, ce vrea şi de ce caută la temelia clădirii. Bărbatul a găsit cărămizi, a luat-o în maşina lui şi a dus-o la doamna Maria, şi iată că patul a fost reparat!

Trăim şi ne mişcăm într-o societate egoistă, bucurându-ne de multele noastre bunătăţi, închişi în case luxoase, şi cu toate acestea, înotăm în văicărelile şi nefericirea noastră. Avem de toate şi ne văităm de toate: „Iadul este să nu poţi vedea, să nu te poţi apropia de semenul tău", scrie un părinte sfânt.

Dumnezeu ne-a dat ochi dar noi nu vedem. Ne-a dat inimă, dar noi nu simţim, nu trăim cu adevărat.

Cu toate acestea, exemplul cutremurător al Despinei ne deschide drumul, ne arată iubirea, într-o

131

dimensiune din secolul XX. Ne pune o întrebare grea şi directă: „Noi în ce fel iubim?"

(Buletinul „ Vitezda", nr. 47, mai iunie, 1988).

Raiul din închisoare

Ne vom referi acum la o întâmplare care a avut loc cu câţiva ani în urmă, în timpul vizitei făcute de D.I.K. la închisorile înfricoşătoare de la Palamidis şi Bourtzi din Napii, spre mângâierea semenilor noştri aflaţi întemniţaţi.

Omul care a trăit aceste scene cutremurătoare şi dătătoare de nădejde scrie astfel:

„Ceva m-a făcut să vizitez închisorile de la Palamidis şi Bourtzi... Dar este şi

o datorie necesară pentru orice creştin să-i mângâie pe oamenii nefericiţi şi să încurajeze sufletele rănite şi inimile tulburate...

Era în luna aprilie când am mers la Palamidis... Gardianul şef era vărul meu N.K, care la câteva luni de atunci a avut un accident, căzând de pe crestele înzăpezite ale muntelui Bizanios".

I-am spus scopul pentru care venisem. Voiam să văd localitatea Palamidis, s-o studiez, dar şi să văd înfricoşătoarea închisoare de aici şi pe cei întemniţaţi,

132

să stau puţin cu ei şi să le spun câteva cuvinte, dacă mi-ar fi îngăduit.

Cu bunăvoinţă şi bucurie, bunul meu văr a acceptat cererea mea. Şi după ce am umblat împreună, cercetând toată cetatea, şi am admirat de acolo de sus priveliştea care se deschidea, m-a dus să văd şi închisorile şi pe cei întemniţaţi, începând cu „închisoarea Sfântului Andrei".

închisoarea Sfântului Andrei nu era altceva decât un turn înalt, cu mici ferestre. Şi-a luat numele de la bisericuţa aflată în mijlocul curţii, care a fost construită, după cum spune tradiţia, în timpul revoluţiei din 1821, de către Nikitaras, la ordinul lui Kolokotrinis. Locul acesta a fost primul pe care l-a cucerit Kolokotrinis de la turci, şi de aceea aici a fost construită această bisericuţă.

Porţile grele ale închisorii s-au deschis şi toţi cei întemniţaţi s-au adunat, la ordinul gardianului, pentru predică... Am urcat pe treptele bisericii şi pe un ton prietenesc le-am spus ceea ce m-a luminat Dumnezeu, făcând referire şi la un puşcăriaş mort aflat în biserică, ce avea să fie înmormântat în acea zi.

Cei întemniţaţi ascultau cu atenţie, deşi le-am spus că cine vrea este liber să plece de la predică. Au rămas cu toţii nemişcaţi şi doar unul, cu o privire plină de tristeţe şi sălbăticie, se plimba mai încolo, dar se oprea din când în când să asculte cu indiferenţă. Toţi ceilalţi erau mulţumiţi. Ascultau cele predicate

133

cu oarecare surprindere, dar pe toate chipurile era zugrăvită o emoţie tristă. Să fi fost aceasta începutul zdrobirii inimii şi al pocăinţei? Să fi fost amintirea vieţii lor libere de dinainte? Să fi fost cercetarea mântuitoare a conştiinţei lor pentru crimele pe care le făcuseră? Cine ştie cum lucra harul lui Dumnezeu în adâncul sufletului fiecăruia din ei?

Dar aici nu e vorba despre lucrarea mântuitoare a lui Dumnezeu asupra sufletelor oamenilor pe care lumea le consideră deja definitiv pierdute! E vorba despre o surpriză care m-a aşteptat imediat după predică, de o scenă care rămâne încă încrustată adânc în sufletul meu şi pe care mă simt îndatorat să v-o povestesc aşa cum s-a întâmplat.

îndată ce am coborât de pe treptele bisericii şi cei întemniţaţi s-au împrăştiat

în celulele lor, s-a apropiat de mine cu politeţe un om întemniţat în vârstă de aproximativ 60 de ani şi m-a rugat, dacă am bunătatea, să trec pe la celula lui să „stăm la o cafea“, ţinând cont că sunt obosit după predică... Era însoţit de cinci-şase colegi de închisoare, care şi aceştia s-au alăturat rugăminţii lui iar chipurile lor erau atât de vesele, smerite şi blânde, încât n-am putut să-i refuz. Administratorul închisorii mi-a îngăduit cu bunăvoinţă şi am mers împreună cu ei să gust „cafeaua de la Palamidis”, după cum îmi povesteau ei amuzându-se pe drum.

Am intrat în celula celui care mă invitase primul. O celulă puţin mai mare decât celelalte, dar curată, aranjată, liniştită. însă nu era doar asta... Icoane cu Hristos, cu Maica Domnului şi cu diferiţi Sfinţi

134

împodobeau pereţii curaţi şi câteva cărţi, religioase sau de alt fel, se aflau pe o măsuţă singurul mobilier din acea celulă. Curiozitatea mi s-a preschimbat în uimire faţă de ceea ce vedeam în jur, iar acea uimire mi-a dat încet-încet un sentiment de linişte şi pace, atât de neaşteptat şi de străin în celula unui om greu întemniţat de la Palamidis!

Cafeaua mi s-a servit cu politeţe şi am început uşor să discutăm. Vorbeam cu omul de 60 de ani, care mă invitase primul, iar vreo zece colegi de-ai lui stăteau unii pe jos, alţii în picioare toţi liniştiţi şi paşnici şi ascultau cu atenţie. Dar ce binecuvântare mă aştepta! Acea invitaţie nu era doar un gest de politeţe din partea lor, ci era produsul unui sentiment mai adânc, al renaşterii unor suflete generoase şi alese!

Fiindcă toţi cei care se aflau în celulă nu alcătuiau doar un grup liniştit şi paşnic, ci o adevărată minune! alcătuiau o adevărată obşte, care trăia pentru Hristos, care-L slăveau pe Hristos, care studia în fiecare zi Evanghelia Lui şi care era cu adevărat dăruită lui Dumnezeu, şi-L preamăreau cu smerenie şi sinceritate, cu rugăciuni şi cântări!

cel care m-a îndemnat să încep o viaţă nouă, a început să-mi povestească un întemniţat, a fost Lambakis, secretarul împărătesei Olga, care venea din când în când aici, din partea ei, şi ne împărţea Evanghelii şi alte cărţi religioase, precum şi haine

135

albe. Acela era teolog şi le spunea întemniţaţilor câteva cuvinte de folos înainte de a le împărţi cărţile... Dumnezeu m-a luminat şi am început să citesc Evanghelia.

Nu m-am interesat niciodată de religie. Când eram mic mergeam la biserică doar în marile sărbători, împreună cu părinţii mei. Dar când am crescut, nu m-am mai dus deloc şi trăiam, ca cei mai mulţi dintre consătenii mei, fără scop, până

când crima m-a adus aici. Un preot venea din când în când aici să ne liturghisească. Predici au fost foarte rare, ca să nu spun deloc! Niciun om care să ne viziteze, în afară de vreo rudă, şi doar la praznicul Sfântului Andrei vedeam vreun om şi ascultam vreun cuvânt de folos. Dar închisoarea m-a înmuiat la inimă... Şi nu doar pe mine, şi pe alţii.

m-am apucat să citesc din cărţile care ni s-au împărţit, a continuat el. Cu puţina carte pe care o ştiam, la început am înţeles puţin. Dar şi cu acel puţin am simţit o mulţumire în mine, mai întâi pentru că omoram timpul acesta plictisitor din închisoare iar apoi am simţit că acele cărţi vorbesc despre lucruri bune. Şi acolo unde nu înţelegeam ceream ajutorul colegilor mei de aici, pe care-i vedeam că şi ei au curiozitatea să citească din cărţi şi a arătat spre câţiva din cei care ne înconjurau. Astfel, împreună, fără să înţelegem prea multe, ne întâlneam şi citeam

136

din cărţi, mai ales din Evanghelie, şi încet-încet am devenit un grup legat prin ceva lăuntric.

a fost mâna lui Dumnezeu, am îndrăznit eu să şoptesc.

sigur că a fost mâna lui Dumnezeu, a repetat el triumfător, iar alţi doi tovarăşi de-ai lui din faţă, care după câte am înţeles fuseseră primii membri ai acelui grup, au încuviinţat.

Apoi întemniţatul a continuat pe un ton smerit şi liniştit:

de atunci Dumnezeu s-a milostivit de noi şi ne-a dăruit binecuvântări bogate... Am simţit nevoia să ne pocăim, să ne schimbăm viaţa, să urmăm acea viaţă luminoasă şi liniştită pe care am descoperit-o în cărţi. L-am chemat pe duhovnicul de la Anapli, cu permisiunea administraţiei. Ne-am spovedit, şi iată noi, păcătoşii, în faţa uşilor împărăteşti, după atâţia ani, ne-am împărtăşit. O, ce lume nouă ni s-a arătat atunci, după Sfânta împărtăşanie! Ce bucurie şi ce iubire am simţit pentru Mântuitorul nostru Hristos! Şi cum de atunci am simţit toţi trei o legătură tainică între noi! Am simţit că suntem fraţi, dar fraţi duhovniceşti, iubindu-ne mai mult şi mai adânc decât fraţii trupeşti!

Şi-a ţintuit puţin privirea liniştită şi luminoasă spre tavanul scund al celulei. Apoi a adăugat:

binecuvântat fie numele lui Dumnezeu! Sunt aproape zece ani de atunci şi din trei am devenit zece, cu un suflet şi cu o inimă, cu un scop şi cu o viaţă! în afară de colegii care simpatizează grupul nostru! Căci cei mai mulţi dintre colegii noştri de închisoare

137

deseori caută prietenia şi discuţiile noastre şi cu plăcere, atâta cât pot şi ei, ascultă poveţele noastre. Ceilalţi au continuat pe calea lor... certuri, bătăi, crime

şi toate răutăţile închisorii. Dintre ei sunt şi cei care au săvârşit crima de ieri.

şi administraţia închisorii cum vede acest grup deosebit? am întrebat.

la început cu oarecare bănuială şi cercetare. N-au lipsit nici aceia care, mai mult din necunoaştere, ne ziceau cu ironie, unii proşti, alţii protestanţi. însă încet-încet au văzut lumina şi s-au convins că suntem ortodocşi, cum ne-am născut, în credinţa părinţilor noştri. Iar acum administraţia şi procuratura văd cu ochi buni noua noastră viaţă. De aceea, după cum vedeţi, ne oferă toate facilităţile.

„Raiul în închisoare!“ mă gândeam cu profundă emoţie pe toată perioada acelei povestiri. Uimit de ce auzeam şi vedeam, am simţit, încă o dată, bunătatea lui Hristos şi am slăvit harul şi binecuvântarea Lui, Care are puterea de a face din oameni îngeri, din tulburare şi tristeţe linişte şi bucurie, şi din nefericire fericire negrăită. „Raiul în închisoare!” mă gândeam încontinuu, plin de o adâncă emoţie. De aceea, absorbit în gândurile mele, dădeam doar răspunsuri scurte la întrebările care întrerupeau acea povestire, întrebări prin care aşteptau să fie luminaţi de mine!

Şi când m-am ridicat să plec fiindcă nu voiam să plec, ceva mă ţinea în acea atmosferă liniştită şi



cuvioasă şi să-mi iau rămas bun, au rostit cu toţii într-un glas:

să te rogi pentru noi, învăţătorule!

„O să mă rog şi pentru voi“... mă gândeam. Dar ce să mă rog eu, păcătosul, pentru voi, suflete renăscute prin puterea lui Dumnezeu şi binecuvântate prin harul Său! Ce să mă rog pentru voi eu, care trăiesc „liber” în societate, dar care în adâncul meu, precum şi ceilalţi „cetăţeni liberi", suntem robi şi sclavi ai patimilor şi ai păcatelor noastre! Ce să mă rog pentru voi, care sunteţi întemniţaţi şi legaţi, dar care aţi izbutit lângă Hristos eliberarea voastră de legăturile grele şi veşnice ale păcatului şi ale vinovăţiei şi sunteţi cu adevărat liberi, folositori vouă şi celorlalţi!

Am plecat. Şi cu gândurile acestea am coborât scările nesfârşite ale acelui turn nesuferit din Palamidis, în ale cărui celule umede şi înfricoşătoare trăieşte liniştit cine să-şi fi închipuit? o obşte mică şi neînsemnată, dar cu adevărat liberă şi fericită un adevărat rai!

Da, dragul meu întemniţat necunoscut! „Raiul în închisoare!" Poţi să negi şi tu ceea ce am găsit în închisoarea din Palamidis! Dar asta nu naşte şi în sufletul tău gânduri şi cugete? Rai care a făcut viaţa neagră a întemniţaţilor închisorii Palamidis luminoasă şi veselă, plină de scopuri înalte şi de



fericire dumnezeiască. Acest lucru nu luminează şi sufletul tău şi nu-i dă

speranţe pline de bucurie?

Eşti întemniţat şi tu, frate al meu. Şi cu siguranţă suferi în închisoarea în care te afli. Dar de ce să nu faci şi tu, frate, din închisoarea ta rai? îmi vei spune: Este greu!

nu! o să-ţi răspund. E greu, şi poate chiar imposibil, atunci când sprijinim această strădanie doar pe puterile noastre omeneşti care sunt neputincioase şi de cele mai multe ori mincinoase şi amăgitoare.

Dar atunci când ne hotărâm să urmăm viaţa creştină şi să mergem pe calea lui Dumnezeu în mod sincer, punând în faţa lui Dumnezeu această hotărâre... Ei,

atunci, dragul meu, lucrarea aceasta nu este a ta, ci este a lui Dumnezeu Celui Atotputernic! Acesta te va întări să realizezi hotărârea ta bună. Acesta va curăţi de obstacole drumul pe care l-ai început. Acesta îi va lumina şi pe alţii să te urmeze!

Credinţa în Hristos are această putere, dragul meu! Să preschimbe fără şovăială cel mai mare rău în cel mai mare bine, nefericirea în fericire, neputinţa în putere, iadul într-un adevărat rai!

Aminteşte-ţi de atâtea şi atâtea întâmplări din credinţa noastră, care ne încredinţează de acest adevăr. Despre ce să-ţi spun mai întâi? Despre rugăciunea Bisericii, care a rupt lanţurile Apostolului Petru şi l-a eliberat din închisoarea sa? (Fapte cap. 12 şi urm.) Despre Apostolii lui Hristos, Pavel şi



Sila, care prin rugăciune au preschimbat temniţa lor aspră şi sălbatică în rai şi, plini de linişte şi bucurie, „L-au slăvit pe Dumnezeu", şi au transmis bucuria lor nu numai celor întemniţaţi, care, după spusele Evangheliei, i-au ascultat cu evlavie, dar chiar şi paznicului, care împreună cu toată familia lui a crezut imediat în Hristos? (Fapte cap. 16, 25 şi urm.) Sau despre însuşi Apostolul Pavel, care în timp ce era închis la Roma, a făcut din închisoarea lui centru de luminoasă propovăduire creştină pentru atâţia şi atâţia oameni bogaţi şi săraci, mari şi neînsemnaţi, care au fost iluminaţi cu credinţa lui Hristos şi şi-au aflat mângâiere şi mântuire?

Este necesar să ne referim încă şi la acei nenumăraţi mucenici şi sfinţi ai Bisericii noastre care, de-a lungul a două mii de ani până astăzi, prin credinţa şi viaţa lor sfântă, au făcut din închisoarea lor rai adevărat, pe care l-au invidiat chiar şi mulţi dintre paznicii şi torţionarii lor, devenind şi ei creştini şi sfinţi.

De ce, frate, să nu-i urmezi şi tu pe întemniţaţii de la Palamidis, despre care ţi-am vorbit?

Oameni au fost şi ei, ca şi tine. Desigur, tu ai mai multe mijloace şi avantaje decât aceştia. Atunci nimeni nu se apropia de întemniţaţi. Neglijaţi şi fără mângâiere, se topeau în temniţele lor umede... Dar acum există oameni buni,

care-şi aduc aminte de voi. Există asociaţii care se interesează de voi. Biserica
141
noastră se îngrijeşte, pe cât poate, de întemniţaţi şi de tine, şi face tot ceea ce poate pentru mângâierea şi pentru mântuirea voastră!
Şi chiar şi această mică cărticică pe care o ai în mâini şi pe care o citeşti acum, poate, cu harul lui Dumnezeu, să te ajute să iei hotărârea mântuitoare de a te apropia de Hristos. E deajuns să vrei şi să cauţi asta".
Cu dragoste frăţească, D.I.K.
142
Mesaje dătătoare de nădejde din Sfântul Munte
Părintele Iosif Aghioritul (1959)
Deznădejdea este păcat de moarte şi diavolul se bucură când vede că aceasta ne cuprinde. Ea este îndepărtată prin spovedanie.
Păcatele mici sau mari se şterg prin pocăinţa adevărată.
E suficient ca omul să se pocăiască, căci pe toate celelalte le iconomiseşte Preaînţeleptul Dumnezeu... Preamilostivul Dumnezeu caută o pricină să mântuiască sufletul omului.
Deoarece ne-am pângărit mintea, inima şi trupul, prin cuvânt, prin faptă şi prin cuget, acum nu mai avem îndrăzneală. Nu mai avem veşminte de nuntă. De aceea trebuie să ne curăţim: prin spovedanie, prin lacrimi, prin durere sufletească. Şi mai presus de toate prin rugăciune, care-l curăţeşte şi-l desăvârşeşte pe om.
Cu cât te curăţeşti de patimi, cu atât te linişteşti, te cuminţeşti şi-L înţelegi pe Dumnezeu.
Noi să cerem mila şi iertarea păcatelor noastre şi să ne îngrijim de curăţia sufletului, şi cele ale lui Dumnezeu vor veni singure, fără ca noi să le cerem.
143
Aveţi grijă doar de sufletul vostru. Pe acesta să vă îngrijiţi să-l mântuiţi, căci este slăvit, nemuritor.
Atunci când omul se spovedeşte, sufletul lui se curăţeşte şi devine diamant strălucitor... Fără spovedanie nu este posibilă pocăinţa, iar fără pocăinţă omul nu se poate mântui.
Dacă nu părăseşti păcatul, orice ai face se dovedeşte pierdut. îndată ce te desparţi de păcat şi-l părăseşti pe acesta, toate îţi sunt iertate după ce te spovedeşti.
Toate vor fi iertate, doar cele ce nu sunt mărturisite nu sunt iertate. Plângi cu durere în suflet şi toate păcatele îţi vor fi spălate.
Părintele Efrem Filotheitul
Nicio bucurie lumească nu rămâne fără un gust amar. Doar bucuria provenită

de la Dumnezeu este autentică şi sinceră. Cinstiri şi bani, toate sunt mincinoase. Pe toate acestea moartea le aşează în locul cuvenit lor.

Tatăl ceresc ne pedepseşte nu pentru a cădea în deznădejde, ci pentru a ne pocăi şi îndrepta.

Durerea curăţeşte sufletul, îl face smerit, îndurător, bun, şi astfel se aşterne terenul pentru vizita lui Dumnezeu.

Toate întristările ne sunt trimise, fără îndoială, pentru vindecarea sufletului nostru care este bolnav.

Hristos îl mântuieşte pe om în dar, nevoinţele arată bunăvoinţa omului.

144

Prin răbdarea patimilor facem voia lui Dumnezeu. Cel ce rabdă ispita primeşte leac pentru sufletul lui.

Cine s-a pocăit şi n-a fost mântuit? Cine a păcătuit şi n-a fost iertat? Cine a căzut şi cerând ajutor n-a fost ridicat? Cine a plâns şi n-a fost mângâiat de Dumnezeu?

De la om Dumnezeu vrea să vadă bunăvoinţă şi silinţă pe măsura puterilor sale, şi când va face acestea cu smerenie, Dumnezeu va desăvârşi lucrarea cea bună.

în lumea aceasta nimeni nu-şi are locul. Lumea duhovnicească ne aşteaptă pe toţi. Suntem trecători pe pământ... înainte ca Dumnezeu să ne ia din lumea aceasta stricăcioasă, să ne rugăm să ne facă cât se poate de desăvârşiţi, încât sufletului nostru să nu-i fie greu să treacă de vameşii diavoli.

Avem un Dumnezeu multmilostiv, care ne rabdă şi continuă să ne iubească şi să aibă grijă de noi, iar noi oamenii ne lepădăm de El, îl hulim şi nu ştim ce spunem şi ce facem. în mod teoretic credem în El şi-L mărturisim, dar prin viaţa noastră neatentă ne dovedim ticăloşi şi jalnici, prin gândurile noastre, prin alegerile pe care le facem, prin egoism, prin cuget lumesc.

Prin pocăinţa noastră sinceră putem primi din nou binecuvântările lui Dumnezeu, putem curăţi sufletul nostru îngreunat de păcate, e deajuns să păzim termenii credinţei, poruncile lui Dumnezeu, şi atunci focul harului ne va încălzi, ne va răcori, ne va bucura şi ne va îndumnezei după har.

145

Pocăinţa are mare putere. Ia cărbunele şi-l face diamant. Ia lupul şi-l face miel. Ia sălbaticul şi-l face sfânt. Îl ia pe tâlharul pătat de sânge, şi-l face primul locuitor al raiului. Şi întrucât pocăinţa are asemenea putere, tocmai de aceea diavolul se luptă să-l îndepărteze pe om de ea. în felul acesta se explică împotrivirile multor oameni faţă de pocăinţă şi spovedanie.

Cu râvnă de rugăciune, să spunem: Doamne, Iisuse Hristoase, dăruieşte-ne pocăinţă adevărată, udată în lacrimi. Tu ai rămas singura nădejde de mântuire a

noastră. Tu eşti adevărul între atâtea minciuni. Tu eşti bucuria noastră între atâtea întristări. Tu eşti izbăvitorul nostru în atâta păcat. Tu eşti pacea într-o lume atât de tulburată.

Cu evlavie mă închin Ţie, Stăpâne a toate!

146

Monahul Markellos Karakallinos (2006)

Cugetări în ceasul durerii

Preabunul şi preaîndurătorul Dumnezeu doreşte mult mântuirea noastră. Ne aşteaptă cu multă dragoste în împărăţia Lui cerească, pregătită pentru noi. De aceea intervine şi operează în multe feluri sufletul nostru, ca să-l pregătească ca pe o mireasă împodobită pentru împărăţia Lui.

întrucât noi suntem trândavi şi leneşi şi nu ne nevoim cum trebuie pentru mântuirea noastră, vine blândul Tată al nostru şi ne deşteaptă. Niciun om nu poate trece prin viaţă fără necazuri, boli, încercări, nedreptăţi şi tot felul de greutăţi.

Va veni ceasul când fiecare suflet va urca pe Golgota lui. Trebuie să dea multe examene, să fie încercat mult, pentru a deveni moştenitor al împărăţiei lui Dumnezeu. Alt drum nu există. Pe acest drum a trecut mai întâi Iisus Hristos cel Răstignit şi fără de păcat. Pe acest drum au mers mai apoi toţi mucenicii, mărturisitorii, cuvioşii şi sfinţii.

Rostesc aceste cuvinte acum, când durerea cumplită a cancerului îmi roade mădularele. Sărut icoana lui Hristos cu teamă şi nădejde, ca şi când L-aş întreba:

147

cum trebuie să întâmpine sufletul meu ceasul nesuferitei dureri? Mă rog, desigur, preadulcelui Iisus să-mi dăruiască sănătatea, dar nădăjduiesc doar în sfântă voia Sa. Voia Domnului este singura bună şi mântuitoare, fiindcă doar Domnul cunoaşte când este ceasul potrivit ca sufletul să plece din lumea aceasta.

însă sufletul nu pleacă singur. Este urmat de faptele sale; este urmat de îngeri şi de demoni. Se desfăşoară o luptă crâncenă. Se face o judecată cumplită şi sufletul este cercetat în amănunt. încotro va înclina balanţa? Cine îl va lua, îngerii sau demonii? Cele de aici s-au terminat. Cartea veşniciei a fost deschisă. Vom merge în locul nesuferit şi înfricoşător al iadului sau în rai, unde ne vom desfăta în lumina dulce a Sfintei Treimi?

Atunci când sufletul trăieşte cu simţământul veşniciei, durerea se micşorează, iar omul se va ruga şi mai fierbinte şi va cere iertarea păcatelor şi-I va mulţumi permanent Preasfântului Dumnezeu şi-L va slăvi pentru că-i dă putere să rabde durerile.

Dar ce este această durere şi această răbdare în faţa fericirii care ne aşteaptă? Desigur, trupul rabdă, se îndoaie, dar ce este această durere în faţa chinurilor

mucenicilor?

Iar diavolul cel viclean, până în ultimul minut al ieşirii sufletului, nu încetează să-l războiască, încercând să-l facă să se împuţineze şi să cârtească împotriva lui Dumnezeu. însă Preabunul Dumnezeu nu încetează, prin mângâieri dumnezeieşti, să-i întărească pe atleţii Lui.

148

Cuvioşi părinţi şi fraţi, eu astăzi sunt neputincios. Cu multă greutate reuşesc, ca un nesârguincios ce sunt, să-mi mai târăsc paşii. Nu am nicio virtute. Nu mă părăsiţi, ci sprijiniţi-mă prin rugăciunile voastre. Preabunul Dumnezeu să ne acopere, să ne binecuvânteze, să-i ocrotească pe fiii Lui şi toată Biserica Lui, pentru ca numele Său să fie slăvit în veci. Amin.

Despre durere şi pocăinţă

Scopul durerii este vindecarea sufletului. Bunul Dumnezeu îngăduie durerea nu numai pentru a-l pedepsi pe omul nelegiuit şi apostat, ci şi pentru a-l vindeca. îndeosebi pentru a-l vindeca, pentru a-l izbăvi şi mântui.

Ce fac doctorii ca să omoare microbii, ca să alunge o boală şi să tămăduiască un organism bolnav? Dau leacuri amare. Fac cauterizări şi operaţii. Impun diete. Şi Dumnezeu, pentru a ne curăţi, de multe ori foloseşte metoda vindecătoare a durerii.

Roadele durerii

Se poate observa că cele mai bune lucruri în viaţă vin prin dureri.

Grâul este zdrobit înainte de a se face pâine.

Tămâia trebuie pusă pe jar înainte de a răspândi mireasmă.

Ogorul trebuie să fie spart cu sapa cea tăioasă pentru a deveni gata să primească sământa.

149

Inima zdrobită îi mulţumeşte lui Dumnezeu.

Cele mai dulci bucurii în viaţă sunt roadele necazurilor. Firea omenească se pare că are nevoie de pătimiri pentru a deveni potrivită să aducă binecuvântare în lume.

„Aduceţi-vă aminte de cei închişi, ca şi cum aţi fi închişi cu ei" (Evrei 13, 3).

Hristos se află mereu lângă fiecare om îndurerat, pentru a-i spune: Tu eşti sărac, Eu bogat. Tu eşti păcătos, Eu sunt iertarea. Tu eşti înfometat, Eu sunt pâinea cerească. Tu eşti însetat, Eu sunt izvorul nesecat. Tu stai în întuneric, Eu sunt lumina. Tu strigi, Eu te aud. Tu suferi, Mie mi-e milă de tine. Tu plângi, Eu îţi şterg lacrimile. Tu eşti om, Eu Dumnezeu. De ce nu-ţi ridici privirea spre Mine?

De aceste patru lucruri are mai mult nevoie omul, spunea un părinte virtuos: să-i fie teamă de judecata lui Dumnezeu, să urască păcatul, să iubească virtutea

şi să se roage neîncetat.

Hristos este singura noastră nădejde de mântuire

„Eu sunt Lumina lumii" (Ioan 8,12).

„Eu sunt Calea, Adevărul şi Viaţa" (Ioan 14,6).

„Eu sunt uşa: De va intra cineva prin Mine, se va mântui" (Ioan 10, 9).

„Veniţi la Mine, toţi cei osteniţi şi împovăraţi, şi Eu vă voi odihni pe voi" (Matei 11,28).

„Adu-mi aminte ca să judecăm împreună, fă tu însuţi socoteala, ca să te dezvinovăţeşti" (Isaia 43,26).

150

„Pocăiţi-vă, că s-a apropiat împărăţia cerurilor... Faceţi deci roadă vrednică de pocăinţă" (Matei 3,2 şi 8).

„Adevărat grăiesc vouă: Oricâte veţi lega pe pământ vor fi legate şi în cer; şi oricâte veţi dezlega pe pământ vor fi dezlegate şi în cer" (Matei 18,18).

Pocăinţa ne mântuieşte

Leacul păcatului este pocăinţa. Fără pocăinţă nici nu ne curăţim, nici nu ne mântuim. Mila lui Dumnezeu este răspunsul la pocăinţa noastră, iar iubirea Lui de oameni este mai mare decât păcatele noastre, este infinită.

Domnul este deci singura noastră nădejde de mântuire şi izbăvirea noastră din păcatul şi deşertăciunea lumii.

Să-i urmăm şi noi pe păcătoşii care se pocăiesc pentru a primi iertarea păcatelor noastre, pacea şi bucuria Lui, şi pentru a fi primiţi tămăduiţi sufleteşte, prin pocăinţă, spovedanie, fapte bune şi Sfântă împărtăşanie, în fericirea cerească şi veşnică a împărăţiei Sale, cu mijlocirile Preasfintei Născătoare de Dumnezeu şi ale tuturor Sfinţilor.

Hristos ne încredinţează

„Eu sunt Tatăl, Eu fratele, Eu mirele, Eu casa, Eu hrana, Eu veşmântul, Eu temelia, orice cauţi tu sunt Eu. Să nu mai ai nicio nevoie! Eu te voi sluji, fiindcă am venit să te slujesc, nu să fiu slujit (Matei 20, 28). Eu sunt prietenul tău (Ioan 15, 14) şi mădularul

151

trupului tău (I Corinteni 12, 27) şi capul (1 Corinteni 11, 3) şi fratele şi sora şi mama (Matei 12, 50), toate sunt Eu. E deajuns să te apropii prieteneşte de Mine. Eu am devenit sărac pentru tine, am suferit pentru tine, am urcat pe Cruce pentru tine, am murit pentru tine. Am urcat la ceruri pentru a mă ruga Tatălui, am fost trimis pe pământ de Tatăl ca mijlocitor pentru tine. Toate prin Mine eşti: şi frate şi împreună moştenitor şi prieten şi mădular al trupului. Ce vrei mai mult? De ce-l respingi pe cel ce te iubeşte? De ce te osteneşti pentru lume?"

(Sfântul Ioan Gură de Aur)

„Din încercare vine desăvârşirea... Trebuie să fim încercaţi pentru a ne desăvârşi. Niciun om neîncercat nu urcă mai sus de nivelul pământesc. Suferinţele încearcă piatra de temelie a virtuţilor, răbdarea. Desăvârşire este ca omul, care a fost creat după chipul lui Dumnezeu, să devină după asemănarea Lui. Născuţi după chipul lui Dumnezeu, suntem datori să devenim şi după asemănarea Lui. De câte încercări nu este nevoie pentru a ajunge la capătul dorit de noi!"

(Dintr-o epistolă a Sfântului Nectarie)

152

Despre boli, necazuri şi ispite

Bolile sunt îngăduite de Dumnezeu pentru sănătatea sufletului, pentru cei trândavi şi nesârguincioşi care-L iubesc pe Dumnezeu.

Dumnezeu îngăduie necazurile, ca să ne apropiem de El prin rugăciune şi smerenie.

Suferinţele ne aduc aminte de Dumnezeu şi ne apropie de Acesta, îndepărtându-le de la noi pe cele zadarnice şi stricăcioase.

Cei bolnavi la suflet au mai multă nevoie de compătimire decât de mustrări.

începutul înţelepciunii lui Dumnezeu este îngăduinţa şi blândeţea, care rabdă neputinţele altora.

(Avva Isaac Sirul)

Rabdă necazurile tale cu smerită cugetare, supunându-te voii Domnului şi cere mângâiere doar de la El.

Necazul aduce mereu cu el şi binecuvântări.

Numai că trebuie ca omul să fie atent să le distingă.

Luminile vieţii noastre se sting pentru a ne face să privim la cerul înstelat. Noaptea are să ne destăinuie atâtea taine! Trebuie însă să vină întunericul, pentru a se face vădită măreţia cerului înstelat. Tocmai de aceea vine şi întunericul necazurilor în viaţa noastră, pentru a ne face să ridicăm ochii spre cer.

Domnul a urcat pe Cruce pentru a-l mântui pe om. Şi-l caută pretutindeni:

153

în valurile încercărilor vieţii, în casa vameşului păcătos.

La izvorul samarinencei.

La răspântiile vieţii.

Pe Cruce, cu mâinile întinse, rănite, ridicate, gata să-l ia în braţe.

Pronia lui Dumnezeu vede:

mai departe de ochii noştri.

mai departe de socotelile noastre mărunte.

mai clar decât judecata noastră raţională.

mai drept decât cele mai generoase năzuinţe ale noastre.

Să fim recunoscători:
Prietenilor noştri care ne iartă.
Vrăjmaşilor noştri care ne fac atenţi.
Greutăţilor care ne fac nevoitori.
Nevoilor care ne fac smeriţi.
Răutăţilor făcute de semeni care ne fac puternici. Dezamăgirilor care ne fac răbdători.
Astfel vom fi ajutaţi să devenim mai buni şi mai fericiţi.
Cel ce rabdă ispitele în orice formă ar veni ele îi dă leac sufletului său.
Cel ce ştie să rabde va ieşi mereu în câştig.
Răbdare înseamnă aşteptarea necazurilor zilnice. (Sfântul Ioan Sinaitul)
154
Epistole mângâietoare către bolnavi
Epistola trimisă către familia încercată a părintelui Panagos, trimisă la 2 octombrie 1959 (fragmente)
„Multe sunt necazurile drepţilor şi din toate acelea îi va izbăvi pe ei Domnul" (Psalmul 33, 20).
Fiii mei duhovniceşti, bucuraţi-vă pururea întru Domnul.
Abia m-am întors de la înmormântarea fiului meu duhovnicesc care a suferit vreme de 45 de ani. în ultimii ani avea dureri cumplite, dar şi răbdare mare. Cu puţin timp înainte de a muri a trimis după preot şi s-a împărtăşit cu Sfintele Taine iar după aceea i-a spus preotului: „Am luat paşaportul şi acum plec“ şi îndată şi-a încredinţat sufletul Domnului. îmi amintesc de cuvintele autorului Proverbelor: „Puţine chinuri, mari binefaceri aduc” şi de cele ale Domnului: „în lume necazuri veţi avea“ şi „întristarea noastră în bucurie se preface”, bucurie veşnică, care nu va pleca niciodată de la noi.
Toţi drepţii şi Sfinţii din lumea aceasta trecătoare şi zadarnică, au avut necazuri, supărări, boli, ispite de la vrăjmaşii văzuţi şi nevăzuţi, de la diavoli şi de la oameni; dar prin răbdare, mărire sufletească,
155
credinţă, nădejde, rugăciune şi iubire, au biruit şi, încercaţi în cuptorul ispitelor şi necazurilor, s-au dovedit aur curat şi, fiind bineprimiţi în împărăţia cerurilor, se bucură veşnic, cântând şi preamărind neîncetat împreună cu îngerii Sfânta Treime.
Vă rog, fiii mei iubiţi, nu vă descurajaţi, nu vă lăsaţi biruiţi de durerile bolilor, ci răbdaţi cu vitejie. Cel care pretutindeni este şi pe toate le împlineşte vă va da ajutor nevăzut şi vă va cerceta. El vrea ca, prin puţină nădejde şi cu credinţă şi dragoste, să vă aducă mari binefaceri şi să vă facă împreună moştenitori ai împărăţiei Lui celei veşnice. Cugetaţi la Iov, la creştinii din

vremurile apostolice, la Sfinţii Apostoli, la Sfinţii Mucenici care, dacă n-ar fi încercat necazuri, supărări, lipsuri, răutăţi, nu s-ar fi învrednicit de asemenea slavă şi fericire pe pământ şi în ceruri... Iar durerile vor trece, dar răsplata va rămâne în veci...

Dacă faceţi răbdare până la sfârşit şi îi mulţumiţi lui Dumnezeu precum Iov şi toţi Sfinţii, la fel ca Apostolul Pavel, care se lăuda întru slăbiciunea lui, veţi primi de la Dumnezeu răsplată mare...

Cu iubire părintească şi binecuvântări sincere, părintele vostru duhovnicesc arhim. Filothei

156

Fragmente din epistola mângâietoare a veşnic pomenitului Dimitrie Panagopoulos, trimisă în anul 1960 bolnavei Irina Patera

Mare este lecţia necazurilor şi multă este bucuria oamenilor încercaţi de Domnul. Şi spun încercaţi de Domnul pentru că de multe ori, de cele mai multe ori, noi suntem cauza necazurilor noastre. Fericit este omul care suferă aici pentru a câştiga şi a râde dincolo...

Binecuvântare mare este necazul, de aceea să te rogi Domnului să-ţi dea răbdare şi nădejde. Căci de multe ori vine cel viclean, acest tâlhar al sufletelor, şi ne spune: „Până când? Nu ţi-e de ajuns? Au trecut atâţia ani de suferinţă, mai poţi suporta?“ Iar noi, dacă nu suntem statorniciţi în credinţa şi iubirea de Domnul, ne amărâm şi poate chiar ne descurajăm. Să le răbdăm pe toate cu mulţumire. Sfântul Ioan Gură de Aur spune despre aceasta următoarele: „Dacă dorim împărăţia cerurilor, va trebui neapărat să trecem prin cuptorul necazurilor, pentru a ne subţia la suflet şi la trup”.

Să ne mângâie şi să ne întărească în nevoinţa răbdării şi a mulţumirii către Domnul gândul că poate şi alte suflete se vor folosi de încercarea noastră. E şi acesta un lucru foarte serios... Fiindcă fie că vrem, fie că nu vrem, mai devreme sau mai târziu vom pleca din lumea aceasta. Dar din moment ce suferim aici pentru a fi ajutaţi şi ceilalţi din jurul nostru,

157

binecuvântarea este mai mare. Ne apropiem prin har de patimile Domnului, Care pentru noi a pătimit şi a urcat pe Cruce pentru mântuirea oamenilor.

Noi nu cunoaştem ce binefaceri ni se vor da pentru acestea. Problema necazurilor este un lucru mare în mâinile lui Dumnezeu. Şi îi mobilizează pe toţi, părinţi, fraţi, prieteni, rude. Unii iau lecţii. Alţii sunt cercetaţi. Alţii sunt iluminaţi. Alţii nu ştiu ce răspuns să dea.

Să ne rugăm Domnului să ne încerce şi să ne cerceteze pentru a slăvi numele Lui. Ai curaj şi credinţă, fiindcă după fiecare Vinere Mare, după ce patimile se sfârşesc, vine învierea. Mai întâi vine pătimirea iar după aceea va veni şi slava.

Atunci când biruim fără cârteală, cu ajutorul Lui, ne vor sluji îngerii. Curaj aşadar, căci „prin multe suferinţe trebuie să intrăm în împărăţia lui Dumnezeu" (Fapte 14, 22). Draga noastră Irina, un lucru îţi amintesc, că rugămintea noastră a tuturor este să se facă voia Domnului.

Căci de multe ori noi cerem să se întoarcă în pustie cei care până atunci se aflau la porţile pământului făgăduinţei. Noi suntem simpli oameni şi de aceea să ne rugăm ca Dumnezeu să ne ferească de aceste slăbiciuni.

Roagă-te Domnului pentru sănătatea sufletească a rudelor tale şi a noastră. Căci nevoia este atât de mare! Şi ai încredere în Domnul că, dacă vrem, toate se vor îndrepta cu timpul spre bine. Să avem răbdare

158

şi să nu ne grăbim, şi toate vor merge bine. Dumnezeu îşi va întinde mâna în ultima clipă.

Aşadar, să nu ne pripim, căci Apostolul Pavel spune: „Că dacă trăim, pentru Domnul trăim, şi dacă murim, pentru Domnul murim. Deci şi dacă trăim, şi dacă murim, ai Domnului suntem" (Romani 14, 8).

Te sărutăm şi te aşteptăm, doar Domnul ştie cum, Dimitrie, Angheliki

Gânduri înţelepte şi luminoase ale unui creştin simplu, bătrânul Panaghis din Cipru

Sfinţii Doctori fără de arginţi, 14.01.1987

Am îmbătrânit şi treaba noastră este să ne rugăm pentru lumea întreagă. Facem în fiecare zi paraclise şi ne rugăm şi pentru voi. Dumnezeu să-şi arate mila sa. Ne scrieţi că aveţi ispite, încercări şi împuţinări ale credinţei. Venirea noastră în lume, în viaţă, asta este, să fim ispitiţi, să fim încercaţi şi să suferim cu răbdare. Niciun om nu rămâne neispitit, nicio fiinţă nu este lipsită de cruce. Hristos a spus: „Cel ce vrea să vină după Mine, să se lepede de sine, să-şi ia Crucea sa şi să Mă urmeze"(Matei 16, 24). De aceea dacă vrem să-L urmăm, să ne pregătim sufletul prin ispite. Strâmtă este poarta şi anevoioasă este

159

calea care duce la viaţă, presărată cu multe necazuri. „Multe sunt necazurile celor drepţi“; „pe Mine m-au prigonit, şi pe voi vă vor prigoni”. Dacă ar exista altceva de folos pentru mântuirea noastră, în afară de necazuri şi pătimiri, Iisus ar fi propovăduit-o prin cuvinte şi pilde. Crucea este mântuirea, Crucea este viaţa. Crucea este apărarea împotriva vrăjmaşilor, ne dă putere şi desăvârşeşte sfinţenia noastră. Mai întâi Iisus a urcat pe Cruce şi a murit pe ea, pentru noi şi pentru mântuirea noastră.

Din pruncie a fost plecat în Egipt, a fost prigonit, calomniat, pălmuit, împuns cu suliţa, răstignit şi omorât, iar apoi toţi Sfinţii şi toţi mucenicii I-au urmat. Dacă pătimim împreună cu El vom fi slăviţi şi vom împărăţi împreună cu El.

Când a rostit fericirile, ce a spus Hristos? Fericiţi cei întristaţi, fericiţi cei ce plâng, fericiţi cei prigoniţi, cei blânzi, cei curaţi la inimă, căci aceia vor vedea pe Dumnezeu.

Mai întâi sunt ostenelile şi nevoinţele iar apoi vine răsplata. Vremurile sunt cumplite, lumea s-a schimbat, necuvioşii umblă în grupuri, erezii, crime, omoruri se întâmplă în fiecare zi, încep chinurile, frica şi groaza.

Să priveghem şi să ne rugăm ca Dumnezeu să ne păzească şi să ne îngrijim a păstra untdelemn pentru candelele noastre ca fecioarele cele înţelepte, încât Mirele să le găsească aprinse când va sosi vremea, să nu păţim ca fecioarele cele neînţelepte, care n-au avut untdelemn şi au rămas în afara cămării de nuntă iar

160

uşile s-au închis. Nu vă vom povăţui noi pe voi, căci nu sunteţi prunci care vor lapte, sunteţi învăţaţi cu hrana tare. Faceţi răbdare şi răbdarea vă va mântui până la urmă.

Cu dragoste sinceră şi cu calde binecuvântări, fraţii voştri cei preamici întru Hristos Panagis Cipriotul, Vasilis, Teodora şi Trifon.

Sfinţii Doctori fără de arginţi, 25.01.1989

Am aflat, după cum ne scrieţi, că sunteţi încercaţi şi suferiţi de şase ani, ridicând Crucea care v-a fost dată de bunul Dumnezeu spre folosul şi mântuirea voastră. Uitaţi-vă în jurul vostru şi nu veţi vedea fiinţă care să nu ridice Crucea şi să nu fie încercată,

unul mai puţin, altul mai mult şi unii mult mai mult decât noi, după măsura darului îngăduit de Domnul.

îmi scrieţi că aveţi încercări şi că nu aveţi credinţa cananeencei. Venirea noastră în lume este să fim încercaţi, să suferim, să dăm examene, pentru a fi încununaţi. Bolile, încercările, nenorocirile, sunt daruri de la Dumnezeu. Dumnezeu ne iubeşte şi ne vizitează cu darurile Sale, pentru a ne lua împreună cu El, pentru a ne face fii ai Lui. Dumnezeu ceartă pe cel pe care-l iubeşte. Dacă nu aveţi credinţa cananeencei, faceţi-L prieten pe Hristos ca surorile lui Lazăr, Marta şi Maria, care-L invitau des în casa lor şi cercetând

161

cuvântul Lui, vă va învia şi pe voi ca pe fratele lor Lazăr. Credinţă, nădejde, răbdare. Apostolul Pavel spune: „Ocărâţi fiind, binecuvântăm. Prigoniţi fiind, răbdăm. Huliţi fiind, ne rugăm. Am ajuns ca gunoiul lumii, ca măturătura tuturor, până astăzi. Deci vă rog să-mi fiţi mie următori, precum şi eu lui Hristos" (I Cor. 4,12-13; 16). Învaţă să rabzi şi vei afla odihnă!

Fraţii voştri cei preamici întru Hristos, Panagis, Vasilis, Teodora, Trifon.

Despre Elpida, eroina răbdării

Elpida Alexandridou s-a născut în anul 1950 şi a fost al şaselea copil al

familiei sale, alcătuită din şapte copii.

Pe când avea 18 ani s-a îmbolnăvit de o boală de rinichi. Curând a început să facă spălături peritoneale(dializă). Apoi a urmat primul transplant de rinichi. După trei ani rinichiul a fost respins şi Elpida a început să facă dialize. în total a făcut dialize timp de 24 de ani, dintre care aproape patru ani s-a aflat infirmă în cărucior din cauza comoţiei cerebrale pe care a suferit-o. în aceşti patru ani n-a putut vorbi. Un singur cuvânt spunea: „vino".

Pe când făcea dialize, în anul 1983, a făcut şi al doilea transplant de rinichi, fără reuşită, care i-a provocat mari suferinţe.

162

„în toţi anii vieţii sale, ne încredinţează sora ei, Ecaterina, n-am văzut-o niciodată dezamăgită. Credea că Dumnezeu îi dă fiecăruia din noi crucea pe care o merită. Credea asta nezdruncinat şi făcea multă răbdare. Ne spunea mereu: «Cât putem rezista, atâta ne dă Dumnezeu, nu mai mult». N-am cuvinte să descriu răbdarea ei.

N-am auzit-o văitându-se niciodată. Spunea încontinuu: „Eu sunt foarte bine, mă îngrijorez de problemele voastre“. Părintele Paisie spunea despre ea: „Elpida vine la mine şi-mi vorbeşte doar despre ceilalţi”. Şi ne vorbea mult despre răbdarea ei. Deseori zicea: „Elpida trebuia să fie botezată cu numele Răbdare".

Pe cei bolnavi de rinichi îi sprijinea mereu, spunându-le: „Avem o boală bună. Gândiţi-vă să fi fost infirmi în cărucioare, surzi, orbi!“. Când a rămas infirmă, eu, sora ei, mă gândeam: „Nu cumva Elpida cârteşte împotriva lui Dumnezeu pentru că a devenit aşa?” Deşi eram sigură de răspuns, pentru că problema aceasta mă preocupa, într-o zi i-am mărturisit-o. Să fi văzut atunci chipul ei! întrucât nu putea să vorbească, să-mi dea un răspuns în cuvinte, s-a înfuriat şi mi-a închis gura cu mâna, ca şi când ar fi spus cu asprime: „Ce sunt aceste cuvinte pe care le spui?"

De multe ori, întorcându-se acasă de la dializă, câte cineva o întreba: „Unde ai fost, Elpida?“ Ea răspundea cu umor: „Iată, am fost să-mi fac norma pe ziua de azi şi m-am întors”.

163

Pe când putea să meargă, se ducea şi venea de la spital pe jos. Dădea milostenie şi nu spunea asta la nimeni, nici măcar mie. Deseori îmi zicea: „Dacă aş avea un bănuţ mai mult decât îmi este necesar, m-aş supăra". Nu se îngrijea niciodată să pună vreun ban deoparte. Singurul ei venit era pensia de boală.

# Unknown

în fazele grele ale vieţii ei, cum a fost al doilea transplant, când viaţa i s-a aflat în mare primejdie, îmi spunea: „Nu-mi pasă că voi pleca din viaţa aceasta. Pe mine bunul Dumnezeu mă iubeşte, dar mă gândesc c-o să vă întristaţi voi“. De multe ori mă mângâia spunându-mi: „Nu-ţi fie teamă, n-o să mor când spun doctorii, ci când vrea Dumnezeu”. Şi chiar aşa s-a întâmplat. De câte ori îmi spuneau doctorii că va muri, Elpida îşi revenea iarăşi.

În vremea din urmă a suferit a doua comoţie cerebrală. A stat patruzeci de zile la spital iar în zorii praznicului celor trei Ierarhi, pe 30 ianuarie 2001, Elpida a plecat să-L întâlnească pe Dumnezeu, pe Care atât de mult L-a iubit.

La Sfânta Liturghie nu stătea jos. Nu voia să se aşeze, doar când avea dureri mari, fiindcă în afară de altele, suferea şi de osteoporoză şi era destul de gârbovită. Pentru sine rezista şi răbda mult, însă când alţii aveau vreo întristare se îndurera tare. Se supăra foarte mult când cineva îi spunea: „Elpida, tu o să te mântuieşti!“ Şi zicea: „Ei văd că mă duc la biserică şi cred că cine ştie ce sunt, dar nu ştiu în ce stare mă aflu”.

Le încredinţa pe toate lui Dumnezeu. Avea mare încredere în El. Odată i-am spus: „Elpida, nu te

164

înscrii şi tu pe lista pentru transplant de rinichi?“ Ea mi-a răspuns: „Ah, surioară, cu ce te ocupi tu! Lasă-L pe Dumnezeu să facă asta, nu le ştie El pe toate?”

Era o femeie micuţă, avea 40-45 de kilograme, şi ascundea în ea multă iubire de Dumnezeu, multă încredere şi multă răbdare. în afară de spatele ei, pe tot trupul avea intervenţii chirurgicale mai mici sau mai mari. Ne mângâia mai mult ea pe noi decât noi pe ea. La privegherile făcute noaptea se bucura atât de mult, încât spunea: „Astea da privegheri!"

Simţea despre ea că este într-o stare foarte rea, şi nădăjduia ca Domnul s-o mântuiască din pricina bolii sale.

În volumul Cu durere şi dragoste pentru omul contemporan părintele Paisie Aghioritul scrie următoarele despre sora Elpida:

„Şi acum, când mă aflam la spital (în anul 1994, la Theagenio), a venit o femeie care avea mâinile ciuruite de înţepături. Era într-o stare jalnică. Nu mai avea nicio venă întreagă. «N-am nimic bun în mine, zicea. Poate lui Dumnezeu o să-i fie milă din pricina asta şi-o să mă ia în rai. Am atâtea defecte!» Şi spunea o

grămadă de cusururi. Ce lucrare fină făcea cu sinele său! N-am mai văzut vreun om asemănător acesteia!".

De asemenea şi în volumul IV, sunt scrise următoarele cuvinte referitoare la vrednica de pomenire Elpida:

„Astăzi, o femeie bolnavă de rinichi, care de ani de zile face dialize, mi-a spus:

părinte, vă rog să-mi faceţi semnul crucii pe mână. Venele îmi sunt numai răni şi nu mai pot face dialize.

165

aceste răni, i-am spus, în viaţa de dincolo vor fi diamante de mare valoare. De câţi ani faci dialize?

de doisprezece, mi-a spus. "

Apoi mi-a arătat o rană pe cealaltă mână şi mi-a zis:

părinte, rana asta nu se închide, mi se vede osul prin ea.

da, dar acolo înăuntru se vede cerul, i-am spus. Să faci răbdare. Mă rog ca Hristos să-ţi sporească iubirea Lui, ca să-ţi uiţi durerea. Desigur, există şi o altă rugăciune, să ţi se împuţineze durerile, dar atunci ţi se va micşora şi răsplata. Prin urmare prima rugăciune este mai bună. Şi s-a mângâiat, sărmana".

Lucrări vrednice de pomenit ale sorei Elpida

A adunat bani din economii, şi, înainte de a rămâne infirmă în cărucior i-a dat unei mănăstiri pentru a-i face patruzeci de liturghii după moartea ei.

Era milostivă. Şi în afară de sine, care făcea milostenie cu bucurie, îi îndemna şi pe alţii să facă asta. La praznicele mari şi în cazul în care auzea că cineva se află în nevoi, le spunea celor cunoscuţi cu umor: „Haide, daţi câte un bănuţ, doar burţile voastre le umpleţi?"

întrucât era smerită, nu găsea nimic bun în ea, doar defecte, şi considera că nu este vrednică să intre în rai. Spunea: „Poate că Dumnezeu o să aibă milă de mine datorită bolii mele, şi mă va mântui".

Pentru o perioadă o preocupa intens acest cuget: mă voi mântui sau nu? Când a venit părintele

166

Paisie la Souroti a mers să-i mărturisească cugetul ei. Era însă multă lume acolo şi egumena ne-a spus să luăm doar binecuvântare, fiindcă trebuia să înceapă Sfânta Liturghie şi nu era timp ca el să vorbească cu toţi. Când a venit rândul Elpidei şi a luat binecuvântare, părintele Paisie s-a aplecat şi i-a spus la ureche: „Elpida, tu vei alerga prin rai“. Nu mai putea de bucurie şi ne-a spus: „Părintele mi-a făcut o radiografie şi acum am primit răspunsul”.

Altă dată, când trupul îi era mâncat de răni, i-a spus părintelui Paisie: „Mi se văd oasele prin răni“, şi i-a arătat. Iar acela a răspuns: „Eu, Elpida, văd raiul

acolo”.

Când era vizitată de rude şi de cunoscuţi la spital îi dădeau câţiva bănuţi iar ea, deşi avea nevoie de ei, îi dăruia altor săraci.

Un doctor de la spital i-a spus surorii sale: „Sunt mirat de ceea ce se întâmplă cu Elpida. Deşi este un caz atât de grav (suferise comoţia cerebrală şi rămăsese infirmă), rudele ei, în loc să se plictisească de ea, o înconjoară ca şi când ar fi dependenţi de ea.

Un om bolnav de rinichi a întrebat-o: „Ce ai în tine de te simţi atât de bine? Măcar să fi fost şi eu ca tine“. Ea a răspuns: „Ce să am? Pe Hristos îl am!”

Când se afla la spital din cauza comoţiei cerebrale, au adus o fată care încercase să se sinucidă. Era chiar vizavi de patul ei. Fără s-o cunoască pe Elpida, a zis: „Numai când o văd îmi face bine".

Vrednica de pomenire soră Elpida, pe lângă alte harisme pe care le avea, deţinea din belşug şi iubire practică pentru semenii ei cei îndureraţi şi



uitaţi de cei dragi, pe care-i ajuta, lipsindu-se de cele necesare, nu doar pe plan material, dar îndeosebi duhovnicesc.

Din când în când mergea la librărie pentru a se aproviziona cu cărţile potrivite, pentru a le dărui sau chiar vinde unor cunoscuţi, spre a ajuta la lucrări filantropice şi de milostenie.

Prin iubirea, rugăciunile şi smerenia ei a urmat un drum duhovnicesc înălţător şi luminos spre slava lui Dumnezeu şi spre folosul sufletesc a sute de suflete. Fie ca exemplul său luminos să ne inspire şi pe noi iar amintirea ei să fie veşnică. Amin.

Trebuie să ne înarmăm cu răbdare

Fraţii mei, atunci când ne întristăm din pricina bolilor care ne cuprind, trebuie să ştim că acesta este un semn clar că sufletul nostru este sclavul dorinţelor materiale. Şi din acest motiv, întrucât doreşte bunătăţile lumii, nu numai că nu se poate lipsi de ele, ci crede că este o mare nenorocire faptul că nu se poate bucura de ele din cauza bolii.

însă dacă rabdă în necazuri, aceasta înseamnă că are stăpânire de sine şi cârmuieşte bine sinele său. Iar în acest caz moartea nu-l înspăimântă, ci o primeşte cu blândeţe, ca pe o schimbare spre o viaţă mai adevărată. Asemenea se întâmplă, fraţii mei, şi cu ceara pe care dacă n-o modelăm bine în mâini şi n-o încălzim, nu poate fi pusă pecetea pe ea. Aşa şi omul,



dacă nu este încercat prin boli şi prin mari dureri în sufletul lui nu se poate înrădăcina virtutea.

De aceea Domnul i-a spus Apostolului Pavel: „îţi este de ajuns harul Meu,

căci puterea Mea se desăvârşeşte în slăbiciune“. Iar Apostolul ne spune: „Foarte bucuros mă voi lăuda mai ales întru slăbiciunile mele, ca să locuiască în mine puterea lui Hristos”.

Sfântul Apostol Pavel, când vorbeşte despre boli, se referă la prigoanele pe care le făceau atunci vrăjmaşii Crucii împotriva lui şi a ucenicilor lui Hristos, ca să nu se mândrească, ci să fie smeriţi, şi prin desele şi nesfârşitele lor chinuri să se apropie de desăvârşire. însă noi astăzi trebuie să numim boli cugetele rele. Căci atunci Sfinţii erau daţi la chinuri înfricoşătoare pe care le biruiau nesocotind moartea, şi se înălţau astfel mai presus de firea omenească, însă astăzi, întrucât, cu harul Domnului, în Bisericile Lui stăpâneşte pacea, trebuie ca trupul nostru să se chinuiască prin diferite boli. Iar sufletele nevoitorilor lui Dumnezeu să fie încercate de cugetele rele, ca în felul acesta să fie războite mândria şi egoismul şi să putem ajunge prin smerenie la sfinţenia vieţii, şi ca să se pecetluiască cu pecetea preabună a virtuţii.

Trebuie aşadar, fraţii mei, să facem răbdare şi să primim, cu mulţumire, voia lui Dumnezeu. Şi în felul acesta vom socoti ca pe ceva secundar orice nenorocire, fie provenită dintr-o boală îndelungată, fie din războirea cugetelor diavoleşti.

Fiindcă, ceea ce se întâmpla atunci, se întâmplă şi acum. Şi cei ce-i îndemnau atunci pe mucenicii



lui Hristos să se lepede de El pentru bunătăţile pământeşti şi pentru slava acestei lumi, aceia şi astăzi stau deasupra noastră şi ne impun aceleaşi cugete diavoleşti, aruncându-ne în diferite boli şi în tot felul de nenorociri.

Trebuie deci, fraţii mei, să ne înarmăm cu răbdare. Fiindcă aceasta este arma cea nebiruită cu care-l vom învinge şi-l vom călca pe satana.

(Din „Everghetinos")



CUPRINS

Str. Bucium nr. 34 Iaşi tel.: 0232211225 fax: 0232211252
PRINT office@printmulticolor.ro multicolor www.printmulticolor.ro SERVICII TIPOGRAFICE COMPLETE
Difuzare:
S.C. EGUMENIŢA S.R.L. Galaţi

O.P. 3, C.P. 301 Cod 800730, Galaţi Tel.Fax: 0236-326.730 E-mail: editura@egumenita.ro www.egumenita.ro

ÎN CUPTORUL SUFERINŢELOR Se întâmplă minuni şi astăzi

Minunea nu înseamnă mereu faptul că sănătatea trupească ne este redată, fiindcă o minune care se întâmplă pentru trup nu durează veşnic. Minunea este cea care vindecă sufletul, nu doar trupul.

Scopul minunii este să devenim trăitori ai Bisericii lui Hristos care este spital duhovnicesc. Vor oamenii din lume să vadă dovezi despre misiunea Bisericii? Iată, oamenii au fost vindecaţi, la trup şi la suflet aici în viaţa aceasta, pentru ca sufletul lor să meargă pregătit dincolo, în viaţa veşnică.

Prin curăţirea pe care ne-o dăruieşte durerea întru Hristos, prin sfinţenia izvorâtă din acceptarea întru mulţumire a durerii, Dumnezeu ne scapă de beţia amară a plăcerilor amăgitoare care nasc suferinţă şi deznădejde, trândăvie şi necredinţă.